

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านและการเขียน เจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและเสนอผลการศึกษาค้นคว้า ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนชุมชนดงมะไฟเจริญศิลป์ พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

1.1 ความสำคัญ

1.2 สาระสำคัญ

2. ชุดฝึกทักษะ

2.1 แนวคิดและทฤษฎีในการสร้างชุดฝึกทักษะ

2.2 ความหมายและความสำคัญของชุดฝึกทักษะ

2.3 รูปแบบของการสร้างชุดฝึกทักษะ

2.4 องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ

2.5 ลักษณะของชุดฝึกทักษะ

2.6 ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะ

2.7 การหาคุณภาพของชุดฝึกทักษะ

2.8 ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

3. เทคนิค TBL

3.1 ความหมายการเรียนรู้แบบเทคนิค TBL

3.2 องค์ประกอบการเรียนรู้แบบเทคนิค TBL

3.3 การจัดการเรียนรู้แบบเทคนิค TBL

3.4 ขั้นตอนของการสอนแบบเทคนิค TBL

4. เทคนิค KWL Plus

4.1 ความเป็นมาของเทคนิค KWL Plus

4.2 ขั้นตอนการสอนอ่านแบบเทคนิค KWL Plus

5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

โดยใช้เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus

6. ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

6.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่าน

6.2 ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

6.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

6.4 องค์ประกอบของการอ่าน

6.5 ประเภทของการอ่าน

6.6 กระบวนการอ่าน

6.7 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน

6.8 การวัดและการประเมินผลทักษะการอ่าน

7. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

7.1 ความหมายและความสำคัญของทักษะการเขียน

7.2 องค์ประกอบของการเขียน

7.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน

7.4 ลักษณะของการเขียน

7.5 ระดับความสามารถในการเขียน

7.6 ลำดับขั้นตอนการเขียน

7.7 การพัฒนาทักษะการเขียน

7.8 การวัดและการประเมินผลทักษะการเขียน

8. เจตคติ

8.1 ความหมายของเจตคติ

8.2 ความสำคัญของเจตคติต่อการเรียน

8.3 องค์ประกอบของเจตคติ

8.4 ลักษณะของเจตคติ

8.5 การเกิดเจตคติ

8.6 การวัดเจตคติ

8.7 แบบวัดเจตคติ

9. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

9.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

9.1 ความหมายของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

9.2 ลักษณะของแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

9.3 คุณลักษณะของแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

10. ความสุขในการเรียน

10.1 ความหมายของความสุข

10.2 ทฤษฎีการเรียนอย่างมีความสุข

10.3 ความสุขในการเรียน

10.4 แนวคิดเกี่ยวกับความสุขในการเรียน

10.5 ปัจจัยและองค์ประกอบของการทำให้เกิดความสุข

10.6 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียน

10.7 แบบวัดความสุขในการเรียน

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

11.1 งานวิจัยในประเทศ

11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนชุมชนดงมะไฟเจริญศิลป์ พุทธศักราช 2551

หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ความสำคัญ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและ วิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของ สังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครองมีเจตคติที่ดีต่อ การใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็น สาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะ จัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสมซึ่งประกอบด้วยสาระ และมาตรฐาน การเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 1-173) ดังนี้

สาระสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อ ภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหา ความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจใน เรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่านและเขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อย่างเหมาะสม ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของ

เจ้าของภาษา ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้อีกกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตนภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลกเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552, หน้า 1-8)

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้อีกกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปจากการศึกษาหลักสูตร ผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากหลักสูตรมาออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ชุดฝึกทักษะ

ในการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านและทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นั้นเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้ โดยการใช้ชุดฝึกทักษะให้นักเรียนฝึกซ้ำๆ หลายครั้งจนเกิดความชำนาญ ซึ่งชุดฝึกทักษะนี้เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ตามกระบวนการที่เป็นที่ยอมรับและสามารถวัดผลได้ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ทฤษฎีและแนวคิดในการสร้างชุดฝึกทักษะ

การสร้างชุดฝึกที่ดีต้องอยู่บนพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจ และสามารถสนองตอบความต้องการของผู้เรียน รวมถึงการใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นแนวทาง ในการสร้างชุดฝึกทักษะซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

วลัยพร ศุภภา (2550, หน้า 50) ได้สรุปหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่สามารถนำมาประกอบการสร้างชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. กฎแห่งผล ชุดฝึกที่สร้างขึ้นจะต้องทำให้นักเรียนสามารถทำได้ และสามารถตรวจคำตอบได้ทันทีหลังจากทำชุดฝึกเสร็จแล้ว
2. การฝึกหัด การเรียนรู้เกิดจากการฝึกหัดและความใกล้ชิดจะทำให้จำได้คงทน ดังนั้นจึงควรมีการกระทำซ้ำๆ จนเกิดทักษะ
3. การเสริมแรง ควรให้กำลังใจแก่นักเรียน เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และรู้สึกประสบความสำเร็จในงานที่ทำนักเรียนจะมีแนวโน้มในการที่จะทำงานนั้นๆ

4. แรงจูงใจ ครูจะต้องรู้จักการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการตื่นตัว อยากรู้ อยากเรียน ชูตฝึก ที่น่าสนใจจะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนอยากทำ อยากรู้ และเกิดการเรียนรู้

ลัดดา พลหาญ (2550, หน้า 29) มีความเห็นในการสร้างชุดฝึกทักษะ ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike) ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดี ถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้แน่นคงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อยๆ การเรียนนั้นจะไม่คงทนถาวรและในที่สุดอาจลืมได้

3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหากได้มีการใช้บ่อยๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้

4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมอยากจะทำซ้ำต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากทำ ดังนั้น การได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike) สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างชุดฝึก คือ

1. คำนึงถึงผู้เรียนในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรนึกถึงว่า ผู้เรียนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจแตกต่างกัน ดังนั้น ในการสร้างชุดฝึกต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม คือต้องไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไปและควรมีหลายรูปแบบ

2. ควรจัดกิจกรรมในชุดฝึกจากง่ายไปหายากเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนซึ่งทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก และช่วยยั่วยุให้อยากฝึกต่อไป

3. หากต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในเรื่องใดจะต้องช่วยให้เขาเกิดความเข้าใจในเรื่องนั้นอย่างแท้จริง แล้วให้ฝึกฝนโดยกระทำสิ่งนั้นบ่อยๆ แต่ควรระวังอย่าให้ถึงกับซ้ำซากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

4. เมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้วควรให้ผู้เรียนฝึกนำการเรียนรู้ไปใช้บ่อยๆ

เรื่องรัตน์ โคะสะสุ (2551, หน้า 67-68) ได้สรุปทฤษฎีพัฒนาการ Piaget กล่าวว่า พัฒนาการทางเซอว์ปัญญาตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยผู้ใหญ่เชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ต่อการปรับตัวเพื่อดำรงอยู่อย่างสมดุลโดยแบ่งเป็นขั้นต่างๆ ของพัฒนาการของเซอว์ปัญญาออกเป็น 4 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 2 ปีจะมีพัฒนาการ คือ รู้จักวัตถุที่ไม่ใช่ตัวเอง รู้จักแสวงหาสิ่งเร้า สิ่งที่น่าสนใจ ภาษาพูดยังไม่พัฒนาเต็มที่เข้าใจเรื่องราวเพราะใช้ประสาทสัมผัส และรู้ว่าวัตถุที่มีอยู่ต้องทรงสภาพเดิมเสมอแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่และทิศทาง

ขั้นที่ 2 ขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการ ในขั้นนี้มีอายุตั้งแต่ 2-7 ปี ในขั้นที่ 2 จะมีพัฒนาการ คือ คิดเอาแต่ใจตัวเองไม่เข้าใจความคิดของผู้อื่นเห็นความเหมือนแต่ไม่เห็นความแตกต่าง รู้จักแบ่งประเภท และแบ่งชั้นเข้าใจเรื่องราวความเกี่ยวพัน เข้าใจเลขจำนวนสามารถคิดออกเลยไม่ใช่เหตุผล

ขั้นที่ 3 ขั้นคิดปฏิบัติการด้วยรูปธรรม ในขั้นนี้มีอายุมีอายุ 7 - 11 ปี มีพัฒนาการ คือ รู้จักคิดอย่างใช้เหตุผลสามารถคิดย้อนกลับได้ (ในเชิงเลขคณิต) รู้จักแบ่งแยกหมวดหมู่ ลำดับขั้นตอน รู้จักองค์ประกอบตามการลดหลั่นจากเล็กไปหาใหญ่

ขั้นที่ 4 ขั้นคิดปฏิบัติตามแบบแผน ในขั้นนี้มีอายุตั้งแต่ 12-วัยผู้ใหญ่ มีพัฒนาการ คือ สามารถคิดโดยไม่ต้องใช้วัสดุเป็นสื่อคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้รู้จักคิดวิเคราะห์ ตีความ และทดสอบสมมติฐานได้

การสร้างชุดฝึกทักษะจำเป็นต้องใช้หลักจิตวิทยาเพื่อให้ได้ชุดฝึกทักษะที่สมบูรณ์และเหมาะสมกับนักเรียน หลักจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกทักษะมีหลายประการ ได้แก่ ความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนรู้โดยการฝึกฝน การกระทำซ้ำๆ การฝึกบ่อยๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้นและกฎแห่งการนำไปใช้ซึ่งวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะในการจัดการเรียนการสอนควรฝึกฝนบ่อยๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน และทักษะภาษาได้เป็นอย่างดี

ความหมายของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้เครื่องมือทางการเรียนของนักเรียนอย่างหนึ่ง ที่มุ่งให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมหลังจากนักเรียนได้เรียนรู้ในภาคทฤษฎี หรือเนื้อหาเพื่อให้เกิดบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียน และเกิดความสนุกสนานในการเรียนซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

พรชัย ผาดไธสง (2545, หน้า 31) กล่าวว่า ชุดฝึก หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ประกอบในการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมเอง ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้ทักษะเพิ่มขึ้นนักเรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษณ์ (2546, หน้า 10) ได้กล่าวถึงความหมายของชุดฝึกว่า เป็นสื่อที่ช่วยเสริมทักษะเกี่ยวกับการเขียนทุกรูปแบบ ครูสามารถใช้ชุดฝึกช่วยพัฒนาการเขียน ชุดฝึกยังเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนสนใจ และอยากฝึกเขียนเพื่อให้เกิดทักษะมากยิ่งขึ้น

ชุดิพันธ์ นามท้าว (2550, หน้า 30) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า หมายถึง สื่อการเรียนการสอนสำหรับให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยความสนุกสนานเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจมีทักษะ และมีพัฒนาการในการเรียนรู้สามารถนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาได้

สุนันท์ สิ้นธพานนท์ (2551, หน้า 88) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า หมายถึง สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เป็นการทบทวน หรือเสริมเพิ่มเติมความรู้ให้แก่ นักเรียน หรือให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเรียนรู้หลายๆ รูปแบบเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้มีคุณลักษณะตามที่ต้องการ กล่าวได้ว่าชุดการฝึกมีความสำคัญต่อผู้เรียนที่ช่วยเสริมสร้างทักษะในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วยิ่งขึ้นชัดเจนขึ้นส่งผลให้การสอนของครูผู้สอน และผลการเรียนของผู้เรียนประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ชูศรี พิทักษ์ (2553, หน้า 40) กล่าวว่า ชุดฝึก หมายถึง สื่อการเรียนรู้อันประกอบกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ทำให้เกิดความรู้ความคล่องแคล่วแม่นยำทางภาษา เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และมีทักษะเพิ่มขึ้นช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความสนใจ และยังช่วยแก้ปัญหาข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกฝนจากชุดฝึกที่ครูสร้างขึ้น

สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะหรือสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ใช้ในการฝึกทักษะเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนโดยสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนในการพัฒนาทักษะ ความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ทางภาษาที่หลากหลายซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ๆ ความสามารถในการใช้ภาษาติดต่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

รูปแบบของการสร้างชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะมีหลายรูปแบบการสร้างชุดฝึกทักษะนั้นควรมีรูปแบบที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนด้วยซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงรูปแบบของชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544, หน้า 12-14) กล่าวว่า การสร้างชุดฝึกทักษะ รูปแบบก็เป็นสิ่งสำคัญในการจูงใจให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติ ชุดฝึกทักษะจึงควรมีรูปแบบที่หลากหลายมิใช่แบบเดียวจะเกิดความจำเจ น่าเบื่อหน่าย ไม่ท้าทายให้อยากรู้ อยากลองจึงควรเสนอรูปแบบของชุดฝึกที่เป็นหลักใหญ่ไว้ก่อน ส่วนผู้สร้างจะนำไปประยุกต์ใช้ปรับเปลี่ยนเป็นรูปแบบอื่นก็แล้วแต่เทคนิคของแต่ละคนซึ่งจะเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. แบบถูกผิด ชุดฝึกที่เป็นประโยคบอกเล่าให้ผู้เรียนอ่านแล้วใส่เครื่องหมายถูก หรือผิดตามดุลยพินิจของผู้เรียน
2. แบบจับคู่ เป็นชุดฝึกที่ประกอบด้วยคำถามหรือตัวปัญหา ซึ่งเป็นตัวยืมไว้ในสดมภ์ซ้ายมือโดยมีที่ว่างไว้หน้าข้อเพื่อให้ผู้เรียนเลือกหาคำตอบที่กำหนดไว้ในสดมภ์ขวามือมาจับคู่กับคำถามให้สอดคล้องกันโดยใช้หมายเลข หรือรหัสคำตอบไปวางไว้ที่ว่างหน้าข้อความ หรือจะใช้การโยงเส้นก็ได้
3. แบบเติมคำหรือแบบเติมข้อความ เป็นชุดฝึกที่มีข้อความไว้ให้แต่จะเว้นช่องว่างไว้ให้ผู้เรียนเติมคำหรือข้อความที่ขาดหายไปซึ่งคำหรือข้อความที่นำมาเติมอาจให้เติมอย่างอิสระ หรือกำหนดตัวเลือกให้เติมแบบหลายตัวเลือกเป็นชุดฝึกเชิงแบบทดสอบโดยจะมี 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นคำถามซึ่งจะต้องเป็นคำถามที่สมบูรณ์ ชัดเจน ไม่คลุมเครือ ส่วนที่ 2 เป็นตัวเลือกคือ คำตอบซึ่งอาจมี 3-5 ตัวเลือกก็ได้ตัวเลือกทั้งหมดจะมีตัวเลือกที่ถูกที่สุดเพียงตัวเดียวส่วนที่เหลือเป็นตัวลวง
4. แบบอัตนัย คือ ความเรียงเป็นชุดฝึกที่มีตัวคำถามผู้เขียนจะต้องเขียนบรรยายตอบอย่างเสรีตามความรู้ความสามารถโดยไม่จำกัดคำตอบ แต่จำกัดในเรื่องเวลาอาจใช้ในรูปแบบของคำถามทั่วไปหรือเป็นคำสั่งให้เขียนเรื่องราวต่างๆ ก็ได้

ชุดิพันธ์ นามท้าว (2550, หน้า 42-43) ได้สรุปรูปแบบการสร้างชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างคำ เป็นวิธีการเรียนรู้คำใหม่หลายๆ วิธีช่วยเพิ่มประมวลคำและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 2 วลีหรือประโยค ความช่างสังเกตและช่างจำทั้งการฝึกคิดจากจุดเริ่มต้นหนึ่งในหลายแนวช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์รูปแบบ

ขั้นที่ 3 ข้อความ การตีความหมายจากสิ่งต่างๆ ออกมาหลายแนวคิดและการประยุกต์ใช้ประโยชน์จากสิ่งต่างๆ เป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์รูปแบบ

ขั้นที่ 4 เรื่องราว การเขียนเป็นเรื่องราวจากประสบการณ์โดยใส่ความรู้สึกนึกคิดเขียนจากความประทับใจจากจินตนาการช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์รูปแบบ

สรุปได้ว่า การสร้างชุดฝึกทักษะนั้นผู้สร้างต้องคำนึงถึงรูปแบบรวมทั้งเนื้อหาสาระตามระดับชั้นเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจนว่าต้องการฝึกในเรื่องใด ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องที่จะสร้างชุดฝึกทักษะ เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดวิธีสอนและสื่อที่จะนำมาสร้างชุดฝึกทักษะ

องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ

องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะนั้นมีโครงสร้างของชุดฝึกเป็นส่วนประกอบมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

ธนภณ ธรรมรักษ์ (2546, หน้า 18) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะว่ามีส่วนประกอบ ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม
2. คำชี้แจง เป็นส่วนที่อธิบายความหมายหลักของกิจกรรมและลักษณะของกิจกรรม
3. จุดประสงค์ของกิจกรรม เป็นสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นหลังจากที่นักเรียนเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะแล้ว
4. เวลาที่ใช้ เป็นส่วนที่บอกเวลาทั้งหมดที่ใช้ในการทำกิจกรรม
5. สื่อ เป็นส่วนที่ระบุในกิจกรรมนั้นว่ามีวัสดุ-อุปกรณ์อะไรบ้าง
6. เนื้อหาสาระ เป็นส่วนที่นำเสนอความรู้ให้กับนักเรียน
7. กิจกรรม เป็นส่วนที่กำหนดให้นักเรียนปฏิบัติ
8. การประเมินผล เป็นส่วนที่กำหนดให้นักเรียนได้ประเมินความรู้ของตนหลังจากที่ได้ปฏิบัติกิจกรรม

ธนียฐา พรหมกอง (2554, หน้า 63) ได้กล่าวถึงชุดฝึกทักษะว่ามีองค์ประกอบ 2 ส่วน ดังนี้

1. คู่มือครู ประกอบด้วยคำชี้แจงสำหรับผู้สอน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และเฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2. คู่มือนักเรียน ประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน และเฉลยใบงาน

สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะประกอบด้วยชื่อกิจกรรม คู่มือครูและนักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียน ใบความรู้ แบบฝึกหัดหรือใบงาน แบบทดสอบหลังเรียน เฉลยใบงานและแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

ลักษณะของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะที่นำมาใช้ฝึกนักเรียนมีลักษณะต่างๆ กัน มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

ปราณี อยู่คง (2546, หน้า 10) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

1. มีลักษณะเข้าใจง่ายมีคำอธิบายหรือคำสังที่ชัดเจน เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
2. มีรูปแบบน่าสนใจ เรียงลำดับตามความยากง่ายเหมาะสมกับวัย และความสามารถของผู้เรียน
3. มีตัวอย่างประกอบ ตัวอย่างที่ดีควรให้ผู้เรียนเกิดความคิดหลายๆ แนวคิด
4. มีภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจ และสื่อความหมาย ความเข้าใจในคำหรือข้อความยิ่งขึ้น ภาพควรเป็นภาพเขียนโปร่งที่มีรายละเอียดของภาพ เช่น ภาพการ์ตูน เป็นต้น
5. มีเนื้อที่สำหรับเขียนเว้นให้เต็ม มีขนาดเหมาะสมกับคำหรือข้อความที่นักเรียนต้องการเขียน
6. ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายด้าน เช่น การเติมพยัญชนะ ตัวสะกดตัวการ์นต์ เป็นต้น
7. เนื้อหาที่นำมาต้องเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องตรงตามหลักสูตรทั้งที่เป็นคำ ประโยค ข้อความ และเนื้อเรื่อง

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550, หน้า 20) ได้อธิบายถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. จุดประสงค์

1.1 จุดประสงค์ชัดเจน

1.2 สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม

2. สาระการเรียนรู้

2.1 เนื้อหา

2.2 ถูกต้องตามหลักวิชา

2.3 ใช้ภาษาเหมาะสม

2.4 มีคำอธิบายและคำสั่งที่ชัดเจนง่ายต่อการปฏิบัติตาม

2.5 สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ นำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอด และหลักการสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้

2.6 เป็นไปตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.7 มีคำถามและกิจกรรมที่ทำทาส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ของธรรมชาติวิชา และการตั้งคำถามที่ชัดเจนน่าสนใจปฏิบัติได้สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551, หน้า 88) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกที่ดีว่าผู้สร้างชุดการฝึกควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้

1. ควรมีแบบฝึกทักษะหลายๆ แบบในชุดการฝึกชุดฝึกทักษะเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และควรมีรูปแบบที่เราความสนใจผู้เรียนได้ลองทดสอบความสามารถของตน

2. ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในชุดการฝึกหรือชุดฝึกทักษะหรือนำมาประยุกต์ใช้ในการตอบในแบบฝึกทักษะ

3. สำนวนภาษาง่ายเหมาะกับวัยของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

4. ชุดฝึกทักษะแต่ละชุดนั้นควรคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล

5. ชูตฝึกทักษะการเรียนรู้ควรฝึกความสามารถของผู้เรียนหลายๆ ด้าน

6. ควรฝึกทักษะการเรียนรู้ในด้านความคิดหลายๆ รูปแบบ เช่น คิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะของชูตฝึกทักษะนั้นควรมีเนื้อหา ตรงกับจุดประสงค์ของหลักสูตรเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก กิจกรรมมีความเหมาะสม กับวัย และความสามารถของนักเรียนอาจมีภาพประกอบมีการจัดวางรูปแบบที่ดีชูตฝึกควรมีหลายแบบหลายชนิดน่าสนใจ และท้าทายความสามารถเพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดความคิด สร้างสรรค์รู้จักการแก้ปัญหา และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนการสร้างชูตฝึกชูตฝึกทักษะ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชูตฝึกชูตฝึกทักษะไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550, หน้า 65) ได้เสนอแนะการสร้างชูตฝึกว่าขั้นตอนการสร้างชูตฝึกจะคล้ายคลึงกับการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาประเภทอื่นๆ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ศึกษารายละเอียดในหลักสูตรเพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์ และกิจกรรม
3. พิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากข้อ 1 โดยการสร้างชูตฝึก และเลือกเนื้อหาในส่วนที่จะสร้างชูตฝึกนั้นว่าจะทำเรื่องใดบ้างกำหนดเป็นโครงเรื่องไว้
4. ศึกษารูปแบบของการสร้างแบบฝึกจากเอกสารตัวอย่าง
5. ออกแบบชูตฝึกแต่ละชุดให้มีรูปแบบที่หลากหลายน่าสนใจ
6. ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุดพร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนและหลังเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้
7. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
8. นำไปทดลองใช้แล้วบันทึกผลเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
9. ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
10. นำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

ถวัลย์ มาสจรัสและคณะ (2550, หน้า 21) ได้อธิบายขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำชุดฝึกทักษะ
 2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
 3. ออกแบบการจัดทำชุดฝึกตามจุดประสงค์
 4. สร้างชุดฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่นๆ เช่น แบบทดสอบก่อนฝึก
- บัตรคำสั่ง ขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติแบบทดสอบหลังฝึก
5. นำชุดฝึกทักษะไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 6. ปรับปรุงพัฒนาให้สมบูรณ์

สุคนธ์ ลินธพานนท์ (2551, หน้า 92) ได้กล่าวถึง หลักการสร้างชุดการฝึกชุดฝึกทักษะว่า ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชุดการฝึกชุดฝึกทักษะการเรียนรู้เป็นอย่างดี ซึ่งมีหลักสำคัญเป็นแนวทางในการจัดทำชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. จัดเนื้อหาสาระในการฝึกตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
2. เนื้อหาสาระและกิจกรรมการฝึกเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน
3. การวางรูปแบบของแบบฝึกทักษะมีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องและเนื้อหาสาระของเรื่อง
4. ชุดฝึกทักษะต้องมีคำชี้แจงง่ายๆ สั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนอ่านเข้าใจ
5. มีความถูกต้อง ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาตรวจสอบให้ดีอย่าให้มีข้อผิดพลาด
6. กำหนดเวลาที่ใช้แบบฝึกทักษะแต่ละตอนให้เหมาะสม

ชูศรี พิทักษ์ (2553, หน้า 41) ได้สรุปหลักการสร้างชุดฝึกว่าต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยา คือ สร้างชุดฝึกให้เหมาะสมกับวัย และระดับสติปัญญาของผู้เรียน มีหลายๆ รูปแบบ หลายๆ กิจกรรม เนื้อหาที่นำมาใช้ในชุดฝึกต้องไม่ยากจนเกินความสามารถของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กใช้สติปัญญา ความคิดเห็นในการตอบคำถามมากกว่าเน้นความรู้ความจำเท่านั้น ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนโดยชุดฝึกนั้นมี

ความเชื่อมั่น มีความเที่ยงตรงสามารถใช้ฝึก และวัดผลได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และชุดฝึกต้องมีประสิทธิภาพที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสร้างชุดการฝึกทักษะนั้นต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจนว่า ต้องการฝึกในเรื่องใดศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดวิธีสอน สื่อที่จะนำมาสร้างชุดฝึกทักษะลงมือสร้าง และนำชุดฝึกทักษะไปทดลองใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพของชุดฝึกทักษะก่อนที่จะนำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

การหาคุณภาพของชุดฝึกทักษะ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ ดังนี้
 ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 59) กล่าวว่า การทดลองหาประสิทธิภาพของสื่อจะต้องนำสื่อไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองสอนจริง (Trial Run) เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุง แก้ไข เสร็จแล้วจึงดำเนินการผลิตเป็นจำนวนมาก หรือใช้สอนในชั้นเรียนตามปกติได้ซึ่งการทดสอบมีขั้นตอน ดังนี้

1. สำหรับทดลองแบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดลอง ครู 1 คน ต่อเด็ก 1 คน ให้ทดลองกับเด็กอ่อนเสียก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง และนำไปทดลองกับเด็กเก่ง อย่างไรก็ตามหากเวลาไม่อำนวยและสภาพการณ์ไม่เหมาะสมก็สามารถทดลองกับเด็กอ่อนหรือปานกลาง

2. สำหรับการทดลองแบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดลองที่ครู 1 คนต่อเด็ก 5 - 10 คน โดยให้เด็กคละกันทั้ง เก่ง ปานกลาง และอ่อน ห้ามทดลองกับเด็กอ่อนล้วนหรือเลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนคละกันไม่ควรเลือกห้องเรียนที่มีเด็กเก่ง หรืออ่อนล้วน

3. สำหรับการทดลองแบบกลุ่ม (1:100) เป็นการทดลองที่ครู 1 คนต่อเด็ก 30-40 คนโดยให้เด็กคละกันทั้ง เก่ง ปานกลาง อ่อน ห้ามทดลองกับเด็กอ่อนล้วนหรือเลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนคละกันไม่ควรเลือกห้องเรียนที่มีเด็กเก่งหรืออ่อนล้วนหลังการทดลองคำนวณหาประสิทธิภาพ แล้วปรับปรุงแล้วผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกิน 2.5%

เพชฌัญ กิจระการ (2546, หน้า 1-6) ได้เสนอแนวทางในการหาประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้หรือสื่อที่สร้างขึ้น โดยให้พิจารณาจากพัฒนาการของนักเรียนจากก่อนเรียนและหลังเรียนว่ามีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่

หรือเพิ่มขึ้นเท่าใดซึ่งอาจพิจารณาได้จากการคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) คือการหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

การหาค่า E.I. เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ วิธีการอาจแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละก็ได้ ดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}{100 - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

ข้อสังเกตบางประการที่เกี่ยวกับค่า E.I. คือ E.I. เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง ซึ่งจะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้ เพราะค่าต่ำกว่า -1.00 และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่า ผลคะแนนสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งหมายความว่าระบบการเรียนการสอนหรือสื่อที่สร้างขึ้นไม่มีคุณภาพ

ฮอฟแลนด์ (Hovland, 1949, unpagged, อ้างถึงใน เจริญ กิจระการ, 2546, หน้า 1) ได้เสนอ ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) ซึ่งได้จากการหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลอง และการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำเพิ่มขึ้นได้ ฮอฟแลนด์เสนอว่า ค่าความสัมพันธ์ของการทดลองจะสามารถทำได้อย่างถูกต้องแน่นอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน(คะแนนทดสอบก่อนเรียน) และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุดดัชนีประสิทธิผล จะเป็นตัวชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพของสื่อ มีสูตรดังนี้

$$\text{ค่าดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{คะแนนหลังเรียน} - \text{คะแนนก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนก่อนเรียน}}$$

จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัด ระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (P_1) และการทดสอบหลังเรียน (P_2) ซึ่งคะแนนทั้ง 2 ชนิดนี้ จะแสดงถึงค่าร้อยละของคะแนนรวมสูงสุด ที่ทำได้ (100%) ตัวหารของดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่าง

คะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) และ คะแนนสูงสุดที่นักเรียนจะสามารถทำได้ โดยการคูณด้วย 100 เพื่อให้ค่าที่ออกมาเป็นร้อยละซึ่งจะช่วยให้ดูและตีค่าได้สะดวกขึ้น

สรุปได้ว่า การหาค่าดัชนีประสิทธิผลเป็นการหาพัฒนาการทางการเรียนของนักเรียนหลังจากที่ได้ทดลองใช้สื่อหรือนวัตกรรมที่เราสร้างขึ้นมา โดยหาได้จากสูตรผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน ของผู้เรียนทั้งหมด ลบด้วยผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียนของผู้เรียนทั้งหมด แล้วหารด้วย (จำนวนนักเรียน \times คะแนนเต็ม) – ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียนของผู้เรียนทั้งหมดทั้งนี้เกณฑ์ประสิทธิผลที่ยอมรับได้คือ 0.50 ขึ้นไป

ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะไว้ ดังนี้
เรื่องรัตน์ โคสะสุ (2551, หน้า 64) กล่าวว่า ชุดฝึกมีประโยชน์ด้านการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนและครู ดังนี้

1. เป็นอุปกรณ์ช่วยแบ่งเบาภาระของครู
2. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษาได้ดีขึ้น
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในทางจิตใจมาก
4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน
5. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว
6. ช่วยให้เด็กสามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเอง
7. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน
8. ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในบทเรียน

9. ช่วยให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง
10. ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551, หน้า 88-89) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกนั้นมีประโยชน์เป็นอย่างมากต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยได้สรุปประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัย เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกัน การให้ผู้เรียนได้จัดทำชุดฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของ

แต่ละคนใช้เวลาที่แตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมผู้เรียนที่เรียนไม่ผ่านเกณฑ์ของการประเมิน

2. ชุดการฝึกช่วยเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่คงทน ชุดการฝึกสามารถให้ผู้เรียนได้ฝึกทันทีหลังจากจบบทเรียนนั้นๆ หรือให้มีการฝึกซ้ำหลายๆ ครั้งเพื่อความแม่นยำในเรื่องที่ต้องการฝึก หรือเน้นย้ำให้นักเรียนทำชุดการฝึกเพิ่มเติมเฉพาะในเรื่องที่ผิด

3. ชุดการฝึกสามารถเป็นเครื่องมือในการวัดผลหลังจากที่ผู้เรียนเรียนจบบทเรียนในแต่ละครั้ง ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองได้เมื่อไม่เข้าใจและทำผิดเรื่องใดๆ ผู้เรียนก็สามารถส่งเสริมตนเองได้จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าของครูผู้สอนและผู้เรียน ผู้เรียนไม่มีปมด้อยที่ตนทำผิด และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดของตน

4. เป็นสื่อที่ช่วยเสริมบทเรียนหรือหนังสือเรียนหรือคำสอนของครูผู้สอน ชุดการฝึกที่ครูผู้สอนจัดทำขึ้นเพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้นอกเหนือจากความรู้ในหนังสือเรียนหรือบทเรียน เช่น ชุดฝึกทักษะการคิดในรูปแบบต่างๆ เป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะของผู้เรียนให้เป็นผู้ที่รู้จักคิดเป็นนำไปสู่การแก้ปัญหาต่างๆ ในการดำเนินชีวิตต่อไป

5. ชุดการฝึกบรรยายบุคคลผู้เรียนสามารถนำไปฝึกเมื่อไรก็ได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกได้ตามความต้องการของตน โดยมีครูผู้สอนคอยกระตุ้น หรือเร้าใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง

6. ลดภาระการสอนของครูผู้สอน ไม่ต้องฝึกทบทวนความรู้ให้แก่ผู้เรียนตลอดเวลา ไม่ต้องตรวจงานด้วยตนเองทุกครั้ง นอกจากกรณีชุดการฝึกนั้นเป็นการฝึกทักษะการคิดที่ไม่มีเฉลยตายตัวหรือมีแนวเฉลยที่หลากหลาย

7. เป็นการฝึกความรับผิดชอบของผู้เรียน การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการทำชุดการฝึกตามลำพังโดยมีภาระให้ทำตามที่มีมอบหมาย จัดได้ว่าเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์การทำงานให้ผู้เรียนได้นำไปประยุกต์ปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

8. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ การที่ผู้เรียนได้ทำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ที่มีรูปแบบหลากหลายจะทำให้ผู้เรียนสนุก และเพลิดเพลินเป็นการท้าทายให้ลงมือทำกิจกรรมต่างๆ ตามชุดการฝึก

พนมวัลย์ คงสำรวย (2553, หน้า 39) ได้สรุปประโยชน์ของชุดฝึกทักษะซึ่งเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางการเขียนของนักเรียน โดยเฉพาะใน ส่วนที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกหัดอ่านและหัดเขียน หรือทำกิจกรรมด้วยตนเองดังประโยชน์ของชุดฝึกที่กล่าวต่อไปนี้

1. ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะจากชุดฝึกที่ครูสร้างขึ้นมาซึ่งตรงกับเนื้อหาที่ครูทำการสอน

2. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนมาทดสอบความรู้ของตนเองว่าเกิดการเรียนรู้หรือมีทักษะมากน้อยเพียงใด

3. ใช้ประเมินผลการเรียนเป็นรายบุคคล

จากข้อความข้างต้นที่สรุปได้ว่า ชุดฝึกเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางการเขียนของนักเรียนช่วยลดภาระการสอนของครู เป็นเครื่องมือทบทวนความรู้ให้นักเรียนได้เข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งนักเรียนจะได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองได้ฝึกทักษะอย่างเต็มความสามารถของแต่ละบุคคล และยังเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้งทำให้ทราบข้อมูลของนักเรียนจนสามารถหาข้อบกพร่องของแต่ละคนได้อีกด้วย

เทคนิค TBL

ความหมายของเทคนิค TBL

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเทคนิค TBL (Task-Based Learning : TBL) ดังนี้

วัชรรา เล่าเรียนดี (2547, หน้า 72) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาหรือภาระงานเป็นฐานเป็นยุทธวิธีในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะการคิดแบบหนึ่งที่จัดกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหา หรือภาระงานเป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นฐานสำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้โดยที่ปัญหาหรือภาระงานนั้นจะต้องทำให้นักเรียนสนใจต้องการแสวงหาค้นคว้าหาเหตุผลมาช่วยแก้ปัญหา หรือทำ ให้ปัญหานั้นชัดเจนมองเห็นแนวทางแก้ไขซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ และส่งเสริมการเรียนรู้

อย่างกระตือรือร้นของนักเรียนได้

Long (1992, pp. 27-56, อ้างถึงใน จรัสศรี พาเทพ, 2558, หน้า 20) กล่าวว่า ภาระงาน คือ ชิ้นงานที่บุคคลสามารถทำได้โดยอิสระโดยเพื่อผลงานบางอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลทำในชีวิตประจำวันนั่นเอง

Nunan (1989, p. 25, อ้างถึงใน วิภาดา พูลศักดิ์วารสาร, 2555, หน้า 84) กล่าวว่า เป็นงานเพื่อการสื่อสารซึ่งผู้เรียนต้องอาศัยความรู้ความสามารถของตนเองที่จะนำมาปรับใช้กับการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ โดยผู้เรียนต้องทำความเข้าใจกับภาษา แล้วใช้งานนั้นเป็นสื่อกลางเพื่อที่จะสามารถทำงานเกิดกระบวนการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นเพื่อเป็นการใช้ภาษาตามเป้าหมายที่วางไว้ กล่าวคือ งานเป็นกิจกรรมแก้ปัญหาที่ผู้เรียนต้องพยายามทำความเข้าใจกับสารที่ส่งและรับมาได้โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

Ellis (2003, p. 4), อ้างถึงใน ศิริญา ทางนะที, 2555, หน้า 25) ให้คำนิยามงานปฏิบัติว่าหมายถึง กิจกรรมหรือชิ้นงานที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติด้วยความเข้าใจ มีการเชื่อมโยงข้อมูล หรือมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาซึ่งเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา นอกจากนี้เป็นกิจกรรมที่มีเป้าหมายขั้นตอนชัดเจน และต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น การวาดภาพขณะฟังเทป และฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามโดยทั่วไปต้องการให้ผู้สอนพิจารณาความสมบูรณ์ของชิ้นงาน และมีการสอนกิจกรรมงานปฏิบัติที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์มากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพียงอย่างเดียว

Skehan (1996, pp. 268-286) และ Willis (1998, p. 23, อ้างถึงใน จรัสศรี พาเทพ, 2558, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ (Task-Based Learning: TBL) ในทำนองเดียวกันว่างานปฏิบัติ คือ กิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานจนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษาพร้อมทั้งมีการประเมินผลของงานด้วย

Ellis (2003, pp. 9-10, อ้างถึงใน สราลี หลงแยม 2556, หน้า 45) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ (Task-Based Learning : TBL) จำนวน 6 ประการ ดังนี้

1. งานปฏิบัติ หมายถึง แผนการทำงาน ซึ่งเป็นเครื่องมือกำหนดการสอน หรือแผนสำหรับกำหนดกิจกรรมในรายวิชาที่สอน
2. งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับภาษาที่เน้นการสื่อความหมายซึ่งงานปฏิบัติต้องส่งเสริมผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยวิธีการปฏิบัติจริงมุ่งเน้นการใช้ภาษาสื่อความหมายในการปฏิบัติงาน

3. งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยกระตุ้น หรือส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการสื่อสาร เช่น การขอข้อมูล การถามตอบ และการซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

4. งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งงานปฏิบัติสามารถเชื่อมโยงทักษะทั้ง 4 เข้าด้วยกัน เช่น ฟัง หรืออ่านข้อความแล้วแสดงความเข้าใจ โดยการพูดหรือการเขียน

5. งานปฏิบัติต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กระบวนการคิด ความรู้ความเข้าใจ เช่น การคัดเลือก การเรียงลำดับ การให้เหตุผล และการประเมินผลข้อมูล เพื่อที่จะให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. งานปฏิบัติต้องมีความชัดเจนตามเป้าหมายของงานปฏิบัติ โดยในแผนการทำงานนั้นต้องกำหนดว่า ภาษาที่ได้หลังจากทำงานปฏิบัติต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรม และเมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้วจะได้เรียนรู้ และฝึกภาษาที่ถูกต้องในงานปฏิบัตินั้น

สรุปได้ว่า เทคนิค TBL (Task based Learning) หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการมอบหมายงานให้นักเรียนปฏิบัติ โดยนักเรียนต้องใช้ทักษะที่เหมาะสมในการปฏิบัติงานนั้นๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้งานที่เสร็จสมบูรณ์ กระบวนการการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนั้นประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-Task) 2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During – Task) 3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)

องค์ประกอบของเทคนิค TBL

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning : TBL) ดังนี้

Candlin and Dermot (1987, pp. 10–12) ; Ellis (2003, p. 21, อ้างถึงใน สราลี หลงแยม, 2556, หน้า 46) ระบุองค์ประกอบของเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติที่สอดคล้องกัน ได้แก่

1. เป้าหมาย (Goal) หมายถึง การกำหนดเป้าหมายของงานปฏิบัติที่ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติแต่ละขั้นได้

2. ข้อมูลป้อนเข้า (Input) หมายถึง ข้อมูลที่ได้รับจากการพูด หรือข้อมูลที่ได้จากสื่อต่างๆ และประสบการณ์ของผู้เรียนในการปฏิบัติงาน

3. บทบาท (Roles) หมายถึง บทบาทของครูและผู้เรียนในการดำเนินงานปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จ

4. ขั้นตอนการปฏิบัติงาน (Procedures) หมายถึง การกำหนดขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติงาน

5. ผลงาน (Outcomes) หมายถึง ผลสำเร็จของผลงานมี 2 ประเด็น ได้แก่ ด้านผลผลิต หมายถึง ผลงานหรือชิ้นงานที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้น และด้านกระบวนการ หมายถึง ทักษะทางภาษาและขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างมีระบบ

Nunan (1989, pp. 28–29, อ้างถึงใน วิภาดา พูลศักดิ์วารสาร, 2555, หน้า 86) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติ ต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมาย คือ การบอกขอบเขตของงานนั้นว่าต้องการให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายใดในการทำงานนั้นๆ เช่น เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านหรือการพูด

2. ตัวป้อน คือ ข้อมูลที่มีลักษณะสมจริงเพื่อให้ผู้เรียนใช้ในการทำงานนั้น ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของข้อความจากหนังสือพิมพ์ รูปถ่าย จดหมาย ภาพวาด ตารางเวลา ต่างๆ แผนที่ หรือโฆษณาจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

3. กิจกรรม คือ การระบุถึงวิธีการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียนที่มีต่อตัวป้อนในกิจกรรมนั้นๆ กิจกรรมดังกล่าวควรเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาในลักษณะที่สมจริงเหมือนอยู่ในสถานการณ์จริง การจัดกิจกรรมควรอยู่ในลักษณะที่กำหนดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน โดยการที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มแลกเปลี่ยนข้อมูลกันร่วมกันแก้ปัญหาให้กิจกรรมกลุ่มลุล่วงไป

4. บทบาทของครู คือ การระบุว่าขณะทำงาน กิจกรรมนั้นครูมีบทบาทอย่างไร เช่น ครูอาจเป็นผู้อำนวยความสะดวกผู้ร่วมกิจกรรม หรืออาจเป็นผู้สังเกตการณ์ เป็นผู้ให้คำแนะนำ

5. บทบาทของผู้เรียน คือ ระบุว่าขณะดำเนินกิจกรรมนั้นผู้เรียนมีบทบาทอย่างไร เช่น ผู้เรียนเป็นผู้ร่วมการสนทนาเป็นผู้ฟัง เป็นต้น

6. สถานที่ คือ การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียนให้เป็นสถานที่ต่างๆ ตามหน้าที่ทางภาษา เช่น ภัตตาคาร ในศูนย์การค้า เป็นต้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเทคนิค TBL ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายหรือเป้าหมาย ข้อมูลป้อนเข้า กิจกรรม บทบาทของครูและของผู้เรียน ขั้นตอนการปฏิบัติงาน ผลงาน ซึ่งการออกแบบงานปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพต้องอาศัยองค์ประกอบดังกล่าว

เพื่อที่จะท้าทาย และดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในการพัฒนาการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น

รูปแบบของเทคนิค TBL

การเรียนรู้ภาษาจากงานปฏิบัติต้องอาศัยกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุชิ้นงานโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงมากที่สุดเพื่อให้เกิดทักษะในการปฏิบัติ มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงรูปแบบเทคนิค TBL ไว้ดังนี้

Willis (1998, pp. 26–27, อ้างถึงใน จรัสศรี พาเทพ, 2558, หน้า 25) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมงานปฏิบัติ จำนวน 6 รูปแบบ ดังนี้

1. การจัดทำรายการ (Listing) คือ รูปแบบกิจกรรมที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นของตนโดยมีวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมความคิด และการค้นหาความจริง
2. การเรียงลำดับและการแยกประเภท (Ordering and Sorting) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในการเรียงลำดับข้อมูล และจัดแยกประเภทตามหัวข้อต่างๆ ได้ถูกต้อง
3. การเปรียบเทียบ (Comparing) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะเดียวกันแต่แหล่งที่มา หรือเนื้อหาต่างกันเพื่อที่จะรวบรวมส่วนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน และแยกแยะส่วนที่แตกต่างกันได้
4. การแก้ปัญห (Problem Solving) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และเหตุผลพร้อมทั้งท้าทายให้ผู้เรียนพยายามแก้ไขปัญหให้บรรลุผล
5. การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing Personal Experience) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาพูดเกี่ยวกับตนเอง และแลกเปลี่ยนข้อมูลกับบุคคลอื่นผลที่ได้จากการปฏิสัมพันธ์นั้นใกล้เคียงกับบทสนทนาในชีวิตประจำวัน
6. งานที่สร้างสรรค์ (Creative Task) หรืออีกชื่อหนึ่งที่เรียกกันทั่วไปว่า โครงงาน คือ รูปแบบกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม งานประเภทนี้มีขั้นตอนการทำงานมากกว่าประเภทอื่น และเป็นงานที่รวมกิจกรรมหลายประเภทเข้าด้วยกันซึ่งบางครั้งผู้เรียนอาจต้องออกไปทำกิจกรรมนอกชั้นเรียนสิ่งที่สำคัญที่ทำงานเสร็จสมบูรณ์นั้นขึ้นอยู่กับทักษะการจัดการ และการทำงานร่วมกัน

Richards และ Rogers (2002, p. 235); Pica Kanagy (1993, pp. 493–527, อ้างถึงใน ศิริญา ทางนะที, 2555, หน้า 27) ได้จำแนกรูปแบบเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติ

ดังนี้

1. งานปฏิบัติการปะติดปะต่อข้อมูล (Jigsaw Task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนรวบรวมข้อมูลของแต่ละกลุ่มแล้วนำมาสรุปเป็นภาพรวมของข้อมูลหรือเรื่องราวที่กำหนดให้

2. งานปฏิบัติการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information-Gap Task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำเป็นคู่ หรือกลุ่มมีการพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันเพื่อให้ได้งานปฏิบัติที่สมบูรณ์

3. งานปฏิบัติการแก้ปัญหา (Problem-Solving Task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับปัญหาและข้อมูลที่กำหนดให้ และผู้เรียนต้องพยายามร่วมกันแก้ปัญหาให้บรรลุผลตามประสงค์

4. งานปฏิบัติการตัดสินใจ (Decision-Making Task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับปัญหาซึ่งมีทางเลือกในการแก้ปัญหาหลายวิธี ผู้เรียนต้องเลือกวิธีใดวิธีหนึ่ง หลังจากนั้นมีการอภิปรายเหตุผลในการแก้ปัญหาร่วมกัน

5. งานปฏิบัติแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการอภิปรายผล และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องบรรลุข้อตกลงร่วมกัน

สรุปได้ว่า รูปแบบของเทคนิค TBL นั้นเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนในการเรียงลำดับข้อมูล และจัดแยกประเภท เปรียบเทียบข้อมูลเพื่อที่จะรวบรวมส่วนที่เหมือนกัน คล้ายคลึงกัน และแยกแยะส่วนที่แตกต่างกันแสดงความคิดเห็น เหตุผลและแก้ปัญหาส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับบุคคลอื่น และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี

การจัดการเรียนรู้แบบเทคนิค TBL

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TBL (Task – Based Learning : TBL) ดังนี้

Ellis (2003, pp. 276–278, อ้างถึงใน จรัสศรี พาเทพ, 2558, หน้า 22) ได้ให้หลักการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TBL ดังนี้

1. ความยากง่ายของงานปฏิบัติต้องเหมาะสมกับระดับผู้เรียน
2. ผู้สอนควรตั้งเป้าหมายหรือจุดประสงค์ของแต่ละงานปฏิบัติให้ชัดเจน
3. ผู้เรียนจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของงานปฏิบัติซึ่งผู้เรียน

ต้องปฏิบัติงานอย่างจริงจังมิใช่ทำเพียงเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น

4. ผู้เรียนสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับบทบาทกิจกรรมในบทเรียนของงานปฏิบัติต่างๆ พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นได้อย่างราบรื่นโดยทำงานร่วมกันเป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม

5. งานปฏิบัติส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาของตนเองในการปฏิบัติงานและเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีประสิทธิภาพ

6. งานปฏิบัติเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนคือการใช้ภาษาเพื่อมุ่งเน้นการสื่อความหมายสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษา คือการจัดงานปฏิบัติให้หลากหลายซึ่งรวมทั้งโครงสร้างของภาษาที่ใช้อีกด้วย

7. งานปฏิบัติที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ทั้งนี้ควรสอดคล้องกับหลักการในข้อ 6

8. งานปฏิบัติที่ดีควรให้ผู้เรียนประเมินผลในการดำเนินงานและความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

Estaire and Zanon (1994, pp. 20-52, อ้างถึงใน วิภาดา พูลศักดิ์วีรสาร, 2555, หน้า 85) ได้กล่าวถึง วิธีการนำกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนไว้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียมการ ขั้นทำงานปฏิบัติ และขั้นวิเคราะห์และประเมินผลหลังปฏิบัติงาน โดยให้ความสำคัญกับขั้นเตรียมการมากกว่าขั้นทำงานปฏิบัติและขั้นวิเคราะห์และประเมินผลหลังทำกิจกรรม ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ (Planning) ประกอบด้วย

1.1 การเลือกหัวเรื่องของงานปฏิบัติ (Determine the Theme) ผู้สอนควรเลือกหัวเรื่องที่ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาแต่ยังต้องเป็นหัวข้อเรื่องที่สามารถจูงใจและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนอีกด้วย

1.2 การวางแผนชิ้นงาน (Planning the Final Task) หลังจากที่ได้เลือกหัวเรื่องได้แล้วผู้สอนควรวางแผนถึงชิ้นงานอันเป็นผลงานของผู้เรียนหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเมื่อผู้สอนคิดชิ้นงานได้แล้ว ผู้สอนจะสามารถคิดกิจกรรมต่างๆ ที่จะมารองรับให้ชิ้นงานดังกล่าวเกิดเป็นรูปธรรมขึ้น

1.3 การตั้งจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติ (Determine Unit Objectives) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะตั้งจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติอันเป็นผลมาจากการพิจารณาชิ้นงานที่คิดไว้ในขั้นตอนที่ 2 ซึ่งจุดประสงค์เหล่านี้สามารถเพิ่มเติมได้ตลอดการเตรียมการ

1.4 การระบุเนื้อหา (Specifying Content) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนควรระบุเนื้อหาที่จำเป็นในการทำงานปฏิบัติทั้งข้อมูล คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์

2. การวางแผนการดำเนินงาน (Planning the Process)

2.1 การวางแผนการวัดและประเมินผล (Planning Evaluation)

การประเมินผลจะต้องทำอย่างต่อเนื่องตลอดการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ผู้สอนควรตระหนักว่าการประเมินผล ผู้เรียนควรทำทั้งแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ดังนั้น การประเมินผลการทำงานปฏิบัติควรพิจารณาหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านผลงานการเลือกอุปกรณ์การทำงาน การแก้ปัญหา หรือการทำงานร่วมกัน

2.2 ขั้นทำงานปฏิบัติ (Implementation) ในขั้นนี้ผู้สอนควรสังเกตการปฏิบัติงานของผู้เรียน และบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

2.3 ขั้นวิเคราะห์และประเมินผลหลังปฏิบัติงาน (Posteriori Analysis and Reflection) ผู้สอนวิเคราะห์ และประเมินผลหลังทำงานปฏิบัติทั้งนี้ผู้สอนควรวางแผนสำหรับงานขั้นต่อไปด้วย

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TBL นั้นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เป้าหมาย หรือจุดประสงค์ต้องชัดเจนผู้เรียนต้องตระหนักถึงความสำคัญ และปฏิบัติงานอย่างจริงจังสามารถใช้ภาษาได้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการสื่อความหมายมีการประเมินผลการทำงานเพื่อปรับปรุง และพัฒนางานปฏิบัติต่อไป

ขั้นตอนการสอนแบบเทคนิค TBL

การสอนด้วยเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะต้องลงมือปฏิบัติค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม มีส่วนร่วมทุกขั้นตอนจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ต้องมีระบบการฝึกให้คิดอย่างสร้างสรรค์ และรู้จักวิเคราะห์ในบริบททางภาษาที่หลากหลาย มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งเน้นภาระงาน ดังนี้

Skehan (1996, pp. 268–286, อ้างถึงใน วิภาดา พูลศักดิ์วรรณ, 2555, หน้า 85) กล่าวถึง รูปแบบการสอนด้วยเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติโดยมีองค์ประกอบของกิจกรรมไว้ ดังนี้

1. ขั้นก่อนภาระงาน (Pre-Task)

ครู : แสดงหรือทำภาระงาน กิจกรรม เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดู

นักเรียน : สังเกตภาระงานที่คล้ายคลึงกัน วางแผนทางด้านภาษา

และการเรียนรู้

2. ชั้นระหว่างภาระงาน (During-Task)

ครู : ย้ำนักเรียนในเรื่องความถูกต้อง ความคล่องแคล่วในการทำภาระงานให้มีความสมดุลกัน

นักเรียน : ทำภาระงาน

3. ชั้นหลังภาระงาน (Post-Task)

ครู : เน้นรูปแบบที่น่าสนใจสนับสนุนการทำภาระงานโดยการให้คำวิจารณ์ ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการทำงาน

นักเรียน : ทำงานซ้ำในห้องเรียนเพื่อฝึกให้เกิดความคล่องแคล่วถูกต้องในงาน

Willis (1998, pp. 56-58, อ้างถึงใน ชินฉนเพ็ญ รัตนวงศ์, 2547, หน้า 29-30) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนด้วยเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติไว้ดังนี้

1. ชั้นนำก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นการแนะนำหัวข้อและอธิบายชิ้นงาน โดยใช้กิจกรรมเข้าช่วยเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ และครูจะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจในงานที่จะทำนั้นก่อนที่จะดำเนินขั้นตอนไปเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน ตัวอย่างกิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้ เช่น กิจกรรมระดมสมอง ดูภาพแล้วตอบคำถาม จับคู่รูปภาพกับคำศัพท์ แนะนำชิ้นงานตัวอย่าง เป็นต้น

2. ชั้นดำเนินงานตามวงจรของการทำงาน (Task-Cycle)

ประกอบด้วย

2.1 ปฏิบัติงาน (Task) ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานในลักษณะการทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

2.2 การเตรียมนำเสนอ (Planning) ผู้เรียนเตรียมการรายงาน ผลการปฏิบัติงานต่อชั้นเรียนโดยมีครูคอยช่วยเหลือในด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน

2.3 รายงานต่อชั้นเรียน (Report) ผู้เรียนเสนอผลงานการปฏิบัติต่อชั้นเรียน

3. ชั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language Focus) ประกอบด้วย

3.1 วิเคราะห์ (Analysis) ตรวจสอบ / อภิปรายลักษณะสำคัญของ

เนื้อหาทางภาษา

3.2 ฝึก (Practice) ฝึกทำแบบฝึกหัดเสริมทางด้านไวยากรณ์หลังจากนักเรียนเข้าใจความถูกต้องของกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์แล้ว

สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบมุ่งเน้นงานปฏิบัติ (Task Based Learning) เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จากการปฏิบัติจริงที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาของตนเองเพื่อให้ได้ผลงานตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมโดยมีวิธีการจัดการเรียนการสอนประกอบด้วย 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-Task) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During - Task) และขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)

เทคนิค KWL Plus

การจัดการเรียนรู้แบบเทคนิค KWL Plus เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการอ่านซึ่งสอดคล้องกับทักษะการคิดอย่างรู้ตัวตนเองคิดอะไรมีวิธีคิดอย่างไรสามารถตรวจสอบความคิดตนเองได้อย่างไร และสามารถปรับเปลี่ยนกลวิธีการคิดของตนเองโดยผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้ตระหนักในกระบวนการทำความเข้าใจของตนเอง

ความเป็นมาของเทคนิค KWL Plus

Carr and Ogle (1987, pp. 626-631, อ้างถึงใน นภาพร แก้วแสง, 2558, หน้า 40) ได้อธิบายไว้ว่า วิธีการสอนแบบเทคนิค KWL Plus เป็นการสอนอ่านที่จัดกิจกรรมการอ่านให้ผู้อ่านได้นำความรู้เดิมของตนที่มีอยู่ไปช่วยตีความในเนื้อเรื่องที่อ่าน เช่น การคาดคะเนเหตุการณ์ในเรื่อง การตรวจสอบความถูกต้องของการคาดคะเน และการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การสอนแบบเทคนิค KWL Plus จะเริ่มจากการให้นักเรียนระดมพลังสมองและอภิปรายกลุ่มใหญ่โดยแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกับครูในหัวข้อเรื่องที่สอนแล้วให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ตนเองรู้ในใบงาน จัดประเภทข้อมูล และตั้งคำถามที่ต้องการทราบเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ขั้นต่อไปให้อ่านเนื้อเรื่องเพื่อตรวจหาคำตอบให้กับตนเองแล้วตั้งคำถามเพิ่มเติมและหาคำตอบเพิ่มเติมจากเนื้อเรื่องอีก จากวิธีการดังกล่าวช่วยให้ผู้อ่านอ่านเรื่องได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1987 ได้พัฒนาการสอนอ่านแบบเทคนิค

KWL Plus เป็นการสอนโดยมีการเพิ่มการเขียนแผนภูมิความหมาย และการสรุปความเรื่องที่อ่านในตอนท้ายเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนอ่านแบบเทคนิค KWL Plus เป็นวิธีการสอนที่มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน และในขณะเดียวกันสามารถนำไปพัฒนาทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียนไปพร้อมๆ กันแต่จะเน้นความเข้าใจในการอ่านเป็นหลัก และให้นักเรียนสามารถแสดงความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านได้ด้วยการพูดสรุปความในตอนท้ายหลังจากเสร็จสิ้นการเขียนแผนภูมิความหมาย

ความหมายของเทคนิค KWL Plus

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของเทคนิค KWL Plus ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 88-92) ได้ให้ความหมายของการสอนแบบ KWL-Plus ไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus เป็นกระบวนการที่เน้นผู้เรียนเน้นทักษะกระบวนการการอ่านซึ่งสอดคล้องกับทักษะการคิดอย่างรู้ตัว ว่าตนคิดอย่างไร มีวิธีคิดอย่างไรสามารถตรวจสอบความคิดของตนเองได้ และสามารถปรับเปลี่ยนวิธีคิดของตนเองได้โดยผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้ตระหนักในกระบวนการทำความเข้าใจตัวเอง มีการวางแผน ตั้งจุดมุ่งหมายตรวจสอบความเข้าใจของตน มีการจัดระบบข้อมูลเพื่อการดึงมาใช้ภายหลังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทศพร เกตุถนอม (2547, หน้า 39) ได้ให้ความหมายของการสอนแบบ KWL-Plus ไว้ว่า การอ่านปฏิสัมพันธ์ ด้วยวิธี KWL-Plus หมายถึง กลวิธีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ และสรุปความที่มีขั้นตอน และกระบวนการโดยตัวอย่างต่างๆ มีความหมายดังนี้

K = Known หมายถึง ความรู้ที่มีอยู่แล้ว

W = Want to Know หมายถึง สิ่งที่ต้องการรู้จากการอ่าน

L = Learned หมายถึง สิ่งที่เรียนรู้จากการอ่าน

Plus = การเขียนแผนภูมิและการสรุปความหมาย

Carr and Ogle (1987, pp. 626-631, อ้างถึงใน มณีรัตน์ สุทธิรัตน, 2548, หน้า 152-154) ได้ให้ความหมายไว้ว่าวิธีการสอนแบบเทคนิค KWL Plus เป็นการสอนอ่านที่จัดกิจกรรมการอ่านให้ผู้อ่านได้นำความรู้เดิมของตนที่มีอยู่ไปช่วยตีความในเนื้อเรื่องที่อ่าน เช่น การคาดคะเนเหตุการณ์ในเรื่อง การตรวจสอบความถูกต้องของการคาดคะเน และการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านขั้นตอนการสอนแบบเทคนิค KWL Plus

Nazenin (2007, p. 558, อ้างถึงใน พาณิกภัค สมประสงค์, 2555, หน้า 33) การอ่านโดยใช้วิธี KWL เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนอ่านโดยมีจุดประสงค์และจำข้อมูลหรือสารสนเทศที่ได้ การอ่านปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL เป็นวิธีการอ่านที่ช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิธีหนึ่งในหลักการที่ว่าความเข้าใจเกิดจากการสร้างของตัวผู้อ่าน (Constructivist Principles) ผู้อ่านฝึกหัดในกระบวนการได้มาซึ่งข้อมูลหรือสารสนเทศ (Information Processing Practices) โดยที่ผู้อ่านเป็นผู้ค้นหา และค้นพบความหมายด้วยคำถามของครูว่า “นักเรียนรู้อะไร” ผู้อ่าน (นักเรียน) จะต้องเป็นผู้หาหลักฐานจากบทอ่านหรือความรู้ที่มีมาก่อนมาตอบคำถามของครู วิธีการ KWL นี้ มุ่งกระตุ้น (Activate) ทบทวน (Review) และพัฒนาประสบการณ์เดิม (Develop Background Knowledge) ของผู้อ่านรวมทั้งตั้งจุดประสงค์ที่เน้นประโยชน์สำหรับผู้อ่าน (นักเรียน) ให้สามารถเป็นผู้เรียนที่ตื่นตัว (Active) และเป็นอิสระ (Independent) ในที่สุด

ขั้นตอนการสอนอ่านแบบเทคนิค KWL Plus

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนของการสอนอ่านแบบเทคนิค KWL Plus ดังนี้

Carr and Ogle (1987, pp. 626–631, อ้างถึงใน วัชรภา เล่าเรียนดี, 2547, หน้า 93–95) ได้ให้ตัวอย่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียน โดยใช้วิธี KWL Plus ตามขั้นตอนดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities)

การจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน เป็นการเตรียมผู้เรียนในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ซึ่งการบูรณาการระหว่างความรู้พื้นฐาน และเรื่องที่จะอ่านเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความหมายของบทอ่านได้ดี และผู้อ่านควรได้รับการกระตุ้นความรู้พื้นฐานให้เหมาะสม ดังนั้นในขั้นตอนนี้ทฤษฎีประสบการณ์เดิมจึงมีความสำคัญมาก เพราะว่าเป็นทฤษฎีว่าด้วยหลักการนำความรู้พื้นฐานความรู้เดิม และประสบการณ์เดิมมาใช้ในการเรียนการสอนขั้นกิจกรรมก่อนการอ่านมีดังนี้

1.1 ผู้สอนกระตุ้นความรู้พื้นฐานให้ผู้เรียนระดมพลังสมองแสดงความคิด และอภิปรายสิ่งที่รู้เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนั้น ถ้ามีคำถามที่ไม่สามารถตอบได้ในช่วงการอภิปรายผู้เรียนจะเก็บคำถามเหล่านั้นไปเพื่อหาคำตอบในช่วงขณะอ่าน เมื่อเสร็จสิ้นการระดมพลังสมอง และการอภิปรายแล้วให้ผู้เรียนเขียนสิ่งที่ตนเองคิดว่ารู้เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนั้นลงในตารางที่เตรียมไว้บันทึกข้อมูลที่ช่อง K

1.2 ผู้เรียนจัดประเภทข้อมูลที่เขียนไว้ในช่อง K ผู้สอนสาธิตการ
จัดแยกประเภทข้อมูล และรวบรวมข้อมูลประเภทเดียวกันไว้เป็นหมวดหมู่

1.3 ผู้เรียนตั้งคำถาม ถามตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการทราบ
ในขณะที่อ่านแล้ว เขียนลงในช่อง W คำถามเหล่านั้นอาจจะเป็นคำถามจากข้อมูลที่ได้จาก
การอภิปราย หรือเป็นคำถามที่ได้จากการพิจารณาถึงหัวข้อหลักที่คาดว่าจะพบในบทอ่าน
ได้ การตั้งคำถามในลักษณะนี้ ผู้เรียนสามารถกำหนดเป้าหมายการอ่านได้อย่างอิสระซึ่ง
เป็นผลให้ผู้เรียนมุ่งประเด็นกับบทอ่านและตรวจสอบตนเองในขณะที่เรียนรู้ด้วย

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-Reading Activities)

2.1 ขณะที่ผู้เรียนอ่านบทอ่าน ผู้เรียนอาจจะหยุดอ่านเป็นบางช่วง
เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง โดยตรวจสอบคำตอบที่ถามไว้ในช่อง W ก่อนที่
ผู้เรียนจะอ่านจบบทอ่านหนึ่งตอนหรือหนึ่งบท ผู้เรียนจะรู้ว่าตนเองเรียนรู้อะไรบ้าง และ
ยังไม่เข้าใจตรงไหนบ้าง

2.2 ในขณะที่ผู้เรียนอ่านและได้พบข้อมูลใหม่ๆ ผู้เรียนจะตั้ง
คำถามเพิ่มเติมลงไป ในช่อง W ด้วยก็ได้ วิธีนี้ผู้เรียนจะสามารถอ่านบทอ่านได้จนจบโดยที่
ผู้เรียนจะพิจารณาลึกลับที่อ่านไปแล้วเป็นการกำกับการเรียนรู้ของตนเอง และอาจสร้าง
คำถามเพิ่มเติมเพื่อเป็นแนวทางในการอ่าน

2.3 นอกจากนี้ในขณะที่อ่านผู้เรียนจะต้องจดบันทึกข้อมูลใหม่ๆ
ลงในช่อง L การทำเช่นนี้จะช่วยให้เลือกข้อมูลที่เป็นประเด็นสำคัญของแต่ละหน่วยแต่ละย่อ
หน้าได้ ประเด็นสำคัญนี้จะเป็พื้นฐานให้กับการเขียนในขั้นต่อไป และช่วยในการทบทวน
เนื้อหาด้วย

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities)

3.1 ผู้เรียนอภิปรายถึงสิ่งที่เรียนรู้ในช่วงขณะอ่าน โดยนำคำถาม
ที่ตั้งไว้ในช่วงก่อนอ่าน และขณะอ่านมาทบทวนหาคำตอบถ้าคำถามใดไม่มีคำตอบจากเนื้อ
เรื่องผู้เรียนสามารถหาคำตอบได้จากการอ่านเพิ่มเติมหรือถามผู้รู้

3.2 ผู้เรียนเขียนแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของข้อมูล

3.3 ผู้เรียนเขียนสรุปความรู้ที่ได้จากการอ่าน

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 88-92) กล่าวถึง ขั้นตอน
การสอนแบบเค ดับบลิว แอลพลัส (KWL PLUS) ว่า ประกอบด้วยกิจกรรม 4 ขั้นตอน
ดังต่อไปนี้

1. ชั้นกิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) ประกอบด้วย

1.1 ชั้น K (What You Know) เป็นขั้นของการเตรียมความรู้พื้นฐานก่อนอ่าน ผู้สอนอาจทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการจะสอน แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันระดมสมองมีการบันทึกความคิดเห็นที่เกิดจากการระดมสมองซึ่งอาจทำได้หลายวิธี เช่น แผนที่ความคิด หรือแผนใยแมงมุมให้ชัดเจนซึ่งประกอบไปด้วยความคิดหลัก ความคิดรอง และความคิดย่อยตามลำดับโดยผู้สอนช่วยจัดข้อความที่เป็นความคิดให้ถูกต้องก่อนที่จะให้ผู้เรียนคัดลอกแผนที่ความคิดหรือแผนผังนั้นลงในกระดาษ แต่ถ้าผู้เรียนคุ้นเคยกับแผนผังความคิดแล้ว ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนแต่ละคนเขียนสิ่งที่ตนรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้สอนจะให้เรียนรู้เป็นแผนผังความคิดด้วยตนเอง

1.2 ครูกระตุ้นความรู้และความรู้เดิมของนักเรียน โดยให้นักเรียนระดมพลังสมองอภิปรายในกลุ่มร่วมกับครู เกี่ยวกับหัวข้อที่จะเรียนว่าในเรื่องนี้นักเรียนรู้อะไรบ้างหลังจากระดมสมองและอภิปรายแล้ว ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นลงในช่อง K

1.3 ครูจัดประเภทข้อมูลจากข้อความในช่อง K เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูโดยจัดเป็นประเภทเดียวกัน แล้วนักเรียนจัดประเภทของข้อมูลในช่อง K ของตนเอง

2. ชั้นกิจกรรมระหว่างการอ่าน (During Reading Activities)

ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้

2.1 ชั้น W (What You Want to Know)

2.2 นักเรียนตั้งคำถามในสิ่งที่ตนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วเขียนลงในช่อง W (Want to Know)

2.3 ครูเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน ให้นักเรียนค้นหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ในช่อง W ถ้าพบข้อมูลใหม่ๆ นักเรียนสามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมในช่อง W ได้อีก

3. ชั้น L (What You Have Learned) หลังจากที่ผู้เรียนอ่านข้อความแล้ว ให้ผู้เรียนเขียนคำตอบที่ได้ลงในกระดาษเปล่ารวมทั้งเขียนข้อมูลอื่นๆ ที่ศึกษาเพิ่มเติมได้ แต่ไม่ได้ตั้งคำถามไว้ การบันทึกข้อมูลตามกิจกรรมในชั้น K W และ L นั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนบันทึกโดยใช้ตาราง 3 ช่องดังตาราง

ตารางตัวอย่างการบันทึกข้อมูลตามกิจกรรม เค ดับบลิว แอล (KWL)

K (ผู้เรียนรู้อะไรบ้าง)	W (ผู้เรียนต้องการรู้อะไรบ้าง)	L (ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง)

4. ขั้นกิจกรรมหลังการอ่าน (Post Reading Activities) ขั้นการเขียนสรุปและนำเสนอกิจกรรมในขั้นนี้เป็นกิจกรรมเพิ่มเติมในขั้นตอนหลัก KWL หลังจากนั้นผู้เรียนเรียนรู้และเขียนข้อมูลความรู้ที่ได้ในขั้น W และ L แล้วให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้มาปรับแผนผังความคิดเดิมที่ผู้เรียนเขียนไว้ในขั้น K ซึ่งอาจจะมีการตัดทอนเพิ่มเติมหรือจัดระบบข้อมูลใหม่เพื่อให้ผังความคิดมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544, หน้า 75) ได้สรุปขั้นตอนการสอนแบบ KWL Plus ดังนี้

1. ขั้น K ในกระบวนการ KWL Plus หมายถึง What I Know เป็นขั้นตอนที่นักเรียนตรวจสอบหัวข้อเรื่องหรือชื่อเรื่อง ว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับชื่อเรื่องมากน้อยเพียงใดเป็นการนำความรู้เดิมมาใช้เพราะการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม และประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมก่อนอ่านซึ่งเป็นการเตรียมนักเรียนในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ การบูรณาการความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่านเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนสามารถสร้างความหมายของบทอ่านได้ดี และนักเรียนควรได้รับการกระตุ้นความรู้เดิมให้เหมาะสม ดังนั้นในขั้นตอนนี้ซึ่งเป็นทฤษฎีว่าด้วยหลักการนำความรู้เดิม และประสบการณ์เดิมมาใช้ในการเรียนการสอนจึงเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและสำคัญมาก

2. ขั้น W ในกระบวนการ KWL Plus หมายถึง What do I Want to Learn? เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสำรวจว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทอ่านโดยนักเรียนจะหาคำตอบให้กับคำถามที่นักเรียนสร้างขึ้นก่อนการอ่านเป็นการตั้งเป้าหมายในการอ่าน และเป็นการคาดหวังว่าจะพบอะไรบ้างในบทอ่านบ้าง

3. ขั้น L ในกระบวนการ KWL Plus หมายถึง What I Learned เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสำรวจว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทอ่านโดยนักเรียนจะหาคำตอบ

ให้กับคำถามที่ตนเองตั้งไว้ในขั้นตอน W และจดบันทึกสิ่งที่ตนได้เรียนรู้

4. ขั้น Plus คือ การเขียนแผนภูมิความหมาย และการเขียนสรุปข้อมูลที่ได้จากการอ่าน

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548, หน้า 154) กล่าวถึงวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ว่าเป็นกลวิธีที่ช่วยกระตุ้นความรู้เดิมก่อนอ่านบทอ่าน และ ทบทวนความรู้หลังจากอ่านบทอ่าน แล้วช่วยทำให้ความทรงจำของผู้อ่านคงทนระดับหนึ่ง

K – W – L ใช้แทนความหมายต่อไปนี้

K – What I know : ฉันรู้อะไรบ้าง

W – What I want to Find Out : ฉันต้องการค้นพบอะไร

L – What I Have Learned : ฉันได้เรียนรู้อะไรไปแล้ว

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน

การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้น คือ ขั้นก่อนอ่าน ขั้นระหว่างอ่าน และขั้นหลังอ่าน โดยเทคนิคการสอนนี้ได้นำทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม เข้ามาเชื่อมโยงในการสอนในขั้นก่อนอ่านเป็นการกระตุ้นพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ขั้นระหว่างอ่านเป็นการอ่านที่ครูแบ่งบทอ่านเป็นสองส่วน ส่วนแรกครูอ่านเป็นแบบอย่างก่อน และส่วนที่สองเป็นส่วนที่นักเรียนอ่าน และขั้นหลังอ่านเป็นการสรุปความเข้าใจในเรื่องที่อ่านกิจกรรมก่อนอ่าน ครูใช้กิจกรรมนำเข้าสู่การเรียนรู้เพื่อกระตุ้นความรู้พื้นฐานครูสนทนา หรือใช้กิจกรรมกับผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านผู้เรียนมีความรู้อะไรบ้างโดยดูจากหัวข้อที่จะอ่านและเขียนสิ่งที่รู้ในช่อง K (Know)

2. กิจกรรมระหว่างอ่าน

2.1) ตั้งคำถามสิ่งที่ยากรู้แล้วเขียนลงใน ช่อง W (Want to know)

2.2) กระตุ้นให้นักเรียนค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน

3. กิจกรรมหลังอ่าน

เขียนความรู้ที่ได้จากเรื่องที่อ่านโดยการหาคำตอบจากคำถาม จากหนังสือ จากครู หรือผู้รู้ลงในช่อง L (Learned)

4. Plus สรุปเรื่องโดยเขียนแผนที่ความคิดคือสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้

ให้นักเรียนอภิปรายและเขียนแผนภูมิความหมายร่วมกันในกลุ่ม เกี่ยวกับการจัดประเภทหรือความสัมพันธ์ของข้อมูลในลักษณะแผนผังหรือแผนภูมิเพื่อสรุปความ

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้คำถามในการกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดฝึกการใช้สมอง โดยพัฒนา มาจากกระบวนการอ่าน มีกระบวนการทำความเข้าใจตนเองมีการวางแผน ตั้งจุดมุ่งหมาย ตรวจสอบความเข้าใจตนเอง การเรียนรู้แบบ KWL Plus มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน นักเรียนรู้อะไร K (What we know) ขั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างการอ่าน นักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we to know) ขั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่าน นักเรียนได้เรียนอะไร L (What we have learned) และขั้นที่ 4 การสร้างเป็นแผนภูมิรูปภาพความคิด เพื่อสรุปสาระสำคัญของเรื่อง Plus (Mind Mapping)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL ในการบูรณาการ ผู้วิจัยยึดรูปแบบเทคนิค TBL มี 3 ขั้นตอนได้แก่ 1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-Task) 2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-Task) 3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task) แล้วบูรณาการ รูปแบบแนวคิดวิธีการสอนร่วมกับเทคนิค KWL Plus มี 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นก่อนการอ่าน K –What you know? (ความรู้ที่มีอยู่แล้ว) W-What you want to know? (สิ่งที่ต้องการรู้จากการอ่าน) 2. ขั้นระหว่างการอ่าน 3. ขั้นหลังการอ่าน L-What you have learned? (สิ่งที่รู้หลังจากการอ่าน) 4. Plus การสร้างแผนภูมิความคิดสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่าน ผู้วิจัยขอเสนอการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เป็นเครื่องมือที่ผู้ศึกษารวบรวมขึ้นเพื่อใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นบทอ่านที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐานทางการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (อ 41101) ซึ่งรายละเอียดของชุดฝึกทักษะประกอบด้วยชื่อเรื่อง คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะ คำชี้แจงสำหรับครู คำชี้แจงสำหรับนักเรียน แบบทดสอบก่อนเรียน บทอ่าน แบบฝึกหัด แบบทดสอบหลังเรียน เฉลยแบบฝึกหัด และเฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน

มีจำนวน 9 ชุดได้แก่ 1) My Family 2) My House 3) The Daily Routines 4) My School
5) My Friend 6) The Hobbies 7) The Occupations 8) Good Habits 9) The Favourite
Days

2. เทคนิค TBL

คือวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาใน
สถานการณ์จริงจากการปฏิบัติจริงที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน โดย
ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาของตนเองเพื่อให้ได้ผลงานตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และ
เหมาะสมโดยมีวิธีการจัดการเรียนการสอนประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-Task) เป็นขั้นตอนที่เตรียมนักเรียนใน
การปฏิบัติงานนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสอนอ่านคำศัพท์ และสำนวนที่ปรากฏในเนื้อหา
โดยใช้บัตรคำศัพท์ แถบประโยค และรูปภาพจากนั้นจัดกลุ่มนักเรียนแจกใบงานให้นักเรียน
ค้นหาความหมายคำศัพท์ และสำนวนจากบทอ่าน

2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During - Task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียน
ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายโดยครูแจกใบงาน (Task) แก่นักเรียนทุกกลุ่ม สมาชิกกลุ่ม
ร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งในใบงาน ครูสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
ครูเข้าช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่นเมื่อการปฏิบัติงาน
เสร็จสิ้นลง แต่ละกลุ่มเตรียมวางแผนและซักซ้อม การรายงานผลการปฏิบัติงานครูเป็นผู้
คอยช่วยเหลือ จากนั้นร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตรวจสอบผลการ
ปฏิบัติงาน นำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนสรุปเนื้อหาร่วมกัน

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task) เป็นขั้นตอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้
ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบ และโครงสร้างของภาษานักเรียนร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบ
ภาษา และโครงสร้างทางไวยากรณ์แก้ไขข้อผิดพลาดจากคำตอบของกลุ่มตนเอง ครู
นำเสนอรูปแบบที่ถูกต้อง และเฉลยคำตอบหลังจากนักเรียนฝึกใช้ภาษา และทบทวนเนื้อ
เรื่องอีกครั้ง และร่วมกันสรุปบทเรียนเพื่อความเข้าใจ

3. เทคนิค KWL-Plus

คือการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียน
เรียนรู้ตามกระบวนการด้วยการทำความเข้าใจตนเองมีการนำประสบการณ์เดิมมา
เชื่อมโยงกับความรู้ใหม่มีการวางแผนตั้งจุดมุ่งหมาย ตรวจสอบความเข้าใจ จัดระบบข้อมูล
และนำเสนอข้อมูล ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชั้น K หมายถึง Know เป็นขั้นตอนที่นักเรียนตรวจสอบหัวข้อว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องมากน้อยเพียงใดเป็นการนำความรู้เดิมมาใช้เพราะการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน

2. ชั้น W หมายถึง Want to know เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะต้องถามตนเองว่าต้องการที่จะรู้อะไรในเรื่องที่จะอ่านบ้างซึ่งคำถามที่นักเรียนสร้างขึ้นก่อนการอ่านนี้เป็นการตั้งเป้าหมายในการอ่าน และเป็นการคาดหวังว่าจะพบอะไรในบทอ่านบ้าง

3. ชั้น L หมายถึง Learned เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสำรวจว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทอ่าน โดยนักเรียนจะหาคำตอบให้กับคำถามที่ตนเองตั้งไว้ในขั้นตอน W และจดบันทึกสิ่งที่ตนเองเรียนรู้

4. ชั้น Plus หมายถึง การสร้างแผนภูมิรูปภาพความคิด และเขียนสรุปความหลังการอ่าน

จากการศึกษาการจัดกิจกรรมวิธีการสอนทั้งสองแบบที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้ยึดการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TBL ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-Task) 2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During – Task) 3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task) แล้วบูรณาการร่วมกับเทคนิค KWL- Plus มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน นักเรียนรู้อะไร K (What we know) ขั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างการอ่าน นักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we to know) ขั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่าน นักเรียนได้เรียนรู้อะไร L (What we have learned) และขั้นที่ 4 การสร้างเป็นแผนภูมิรูปภาพความคิดเพื่อสรุปสาระสำคัญของเรื่อง Plus (Mind Mapping) ตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงานก่อนการอ่าน K –What you Know? (ความรู้ที่มีอยู่แล้ว) W –What you want to know? (สิ่งที่ต้องการรู้จากการอ่าน) คือ

1.1 ครูให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว แล้วเขียนลงในช่อง K

1.2 นักเรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการทราบเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง แล้วเขียนลงในช่อง W

1.3 ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนฝึกอ่านตามจนคล่อง

1.4 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนแบบคละความสามารถเก่ง ปานกลางและอ่อน และแจกใบงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

2. ขั้นปฏิบัติงานระหว่างการอ่าน คือ

2.1 นักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในบทเรียนว่าในภาพมีใครบ้าง กำลังทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แล้วตอบคำถาม

2.2 นักเรียนฟังครูอ่านบทเรียนทีละประโยค นักเรียนฝึกอ่านตามครู

2.3 นักเรียนฝึกอ่านพร้อมกันจนคล่อง

2.4 ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำแบบฝึกหัด ของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมวางแผน และซักซ้อมการรายงานผลการปฏิบัติงานหน้าชั้นเรียน

2.6 หลังจากที่นักเรียนออกรายงานหน้าชั้นเสร็จแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตรวจสอบผลการปฏิบัติงานของแต่ละกลุ่ม

3. ขั้นหลังปฏิบัติงานหลังการอ่าน L – What you have learned? (สิ่งที่รู้หลังจากการอ่าน) คือ

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายและสรุปรูปแบบภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ และสาระสำคัญจากเนื้อเรื่องแล้วเขียนคำตอบหรือความรู้ที่ได้ลงในช่อง L

3.2 ครูนำเสนอรูปแบบที่ถูกต้องและเฉลยคำตอบ

3.3 นักเรียนร่วมกันแก้ไขข้อผิดพลาดจากคำตอบของกลุ่มตนเอง

4. Plus คือการสร้างแผนภูมิความคิดสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่าน

4.1 นักเรียนร่วมกันอภิปราย และสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอีกครั้ง

4.2 นักเรียนแต่ละคนเขียนแผนภูมิรูปภาพความคิดเพื่อเป็นการสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีพื้นฐานมาจากการฟัง การพูด และมีปัจจัยหลายอย่างที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน ดังนั้น ผู้สอนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจเรียนรู้ ทฤษฎีและพิจารณาเลือกใช้ทฤษฎีหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการอ่านที่เหมาะสมตามวัยมาใช้ในการสอน ซึ่งมีนักทฤษฎีหลายท่านที่กล่าวถึงทฤษฎีการอ่าน ไว้ดังนี้

ฮารี พันธมณี (2546, หน้า 28) กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของ Skinner ว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเสริมแรง ซึ่งมี 2 ประการ คือ การเสริมแรงทางบวก หมายถึง สิ่งเร้าที่เมื่อนำมาใช้แล้วให้เกิดอัตราการตอบสนองมากขึ้นและการเสริมแรงทางลบ หมายถึง สิ่งเร้าที่นำออกไปแล้วจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์เพิ่มขึ้น ทฤษฎีของ Skinner เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้เป็นคือ เมื่อครูดำเนินการสอนครูควรเสริมกำลังใจนักเรียน เพราะการเสริมกำลังใจจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจ และส่งผลให้นักเรียนเกิดความพยายามทำในกิจกรรมต่างๆ ให้ดียิ่งขึ้น

ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1977, pp. 1814-1949 อ้างอิงใน ทิศนา แคมมณี, 2545, หน้า 51-52) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบบุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (trial and error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุดเมื่อเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียว และจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อยๆ

กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ สรุปได้ดังนี้

1. กฎแห่งการพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อยๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวรและในที่สุดอาจลืมได้
3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหากได้มีการนำไปใช้บ่อยๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้

4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ ดังนั้นการรับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

ลาวัณย์ สังขพันธ์ (2549, หน้า 21-22) อธิบายว่าการอ่านจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีการอ่าน ได้แก่

1. ทฤษฎีการอ่านแบบ OK4R มีขั้นตอนในการอ่าน ดังนี้

1.1 การอ่านอย่างคร่าวๆ (Overview) เป็นการอ่านแบบสำรวจก่อนการอ่านจริง การอ่านในขั้นตอนนี้ผู้อ่านควรอ่านคำนำ และบทสรุปในแต่ละบทอย่างคร่าวๆ เพื่อให้ทราบถึงสาระสำคัญของเนื้อหาที่จะอ่าน

1.2 การเก็บความคิดสำคัญ (Key Ideas) เป็นการพยายามคำนึงถึงลำดับความสำคัญของเนื้อหาว่า ส่วนใดเป็นหัวใจของเรื่องและส่วนใดเป็นเนื้อหาสำคัญรองลงมาเป็นการพยายามตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านว่าสิ่งสำคัญของเรื่องคืออะไร

1.3 การอ่าน (Reading) เป็นการค้นหาเพื่อตอบคำถามที่ต้องการให้ได้เป็นขั้นตอนในการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องทำให้เกิดความกระจ่างและชัดเจนที่สุดโดยทั่วไปประโยคที่ใช้ในการตั้งคำถามคือ การหาคำตอบว่าใคร ทำอะไร ทำที่ไหน ทำเมื่อไร ทำอย่างไร และทำไม

1.4 การระลึก (Recall) คือ การพิจารณาว่าสิ่งที่อ่านไปแล้วมีความเข้าใจเพียงใด

1.5 ความคิดสร้างสรรค์เพิ่มเติม (Reflect) เป็นขั้นตอนในการพิจารณาดูว่า ผลจากการอ่านก่อให้เกิดความคิดใหม่ หรือความคิดเพิ่มเติมจากความคิดเดิมของตนเพียงไร

1.6 การทบทวน (Review) เป็นการทบทวนสาระความรู้หรือกระตุ้นความรู้ที่ได้จากการอ่านเป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้ความรู้สูญหายหรือลบเลือน

2. ทฤษฎีการอ่านแบบ SQ3R

2.1 การสำรวจ (Survey) หมายถึง การสำรวจเนื้อหาและองค์ประกอบคร่าวๆ ของหนังสือ เช่น ชื่อผู้แต่ง ชื่อหนังสือ ปกนอก ปกใน คำนำ สารบัญ รวมไปถึงแนวความคิด และจุดมุ่งหมายของการเขียนหนังสือเรื่องนั้นๆ

2.2 การตั้งคำถาม (Question) ได้แก่ การตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านผู้อ่านต้องการอะไรจากการอ่าน การตั้งคำถามในการอ่านนั้นจะเป็นการกำหนด

เป้าหมาย หรือแนวทางในการอ่านให้ชัดเจน และตรงตามวัตถุประสงค์มากขึ้น

2.3 การอ่าน (Reading) คือ การอ่านอย่างรวดเร็ว และละเอียดถี่ถ้วนเพื่อค้นหาสาระ หรือคำตอบที่ต้องการจากการตั้งคำถาม

2.4 การจดจำ (Recite) เมื่อผู้อ่านได้รับคำตอบจากการอ่านแล้ว ควรมีการจดบันทึกเพื่อเป็นการเชื่อมโยงความคิดสำคัญของแต่ละย่อหน้าเป็นการช่วยเตือนความทรงจำ และสามารถตรวจสอบได้ว่ามีความคิดอะไรใหม่ๆ จากการอ่านบ้าง

2.5 การทบทวน (Review) ได้แก่ การทบทวนความรู้จากการอ่านว่าถูกต้องหรือไม่เพียงใด การทบทวนถือว่าการสร้างความเข้าใจในการอ่านเพื่อให้ผู้อ่านสามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ให้เกิดประโยชน์

กระทรวงศึกษาธิการ (2550, หน้า 4-5) ได้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการอ่าน ไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) เป็นการนำทฤษฎีทางจิตภาษาศาสตร์มาใช้อธิบายกระบวนการอ่านซึ่งมีจุดเน้น 3 ลักษณะ ได้แก่

1.1 มองภาษากับการอ่านเป็นเรื่องเดียวกัน (Reading is language) การอ่านภาษาใดก็ต้องใช้ระบบของภาษานั้นผู้อ่านจึงจะเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือเอาไว้

1.2 ผู้อ่าน คือ ผู้ใช้ภาษา (Readers are users of the language) ผู้อ่านเป็นผู้ใช้กระบวนการในการทำความเข้าใจโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ ผู้อ่านจะใช้ตัวชี้แนะต่างๆ ในการทำความเข้าใจ ได้แก่ ตัวชี้แนะภายในคำพูด ตัวชี้แนะภายในตัวภาษา ตัวชี้แนะจากตัวผู้อ่านเองและตัวชี้แนะจากภายนอก ดังนั้น จุดเน้นในการอ่านจึงอยู่ที่ (1) ตัวภาษาที่อ่าน (2) กระบวนการค้นหาความหมายของผู้อ่านโดยการสัมผัสตัวอย่าง การคาดคะเนข้อความที่อ่าน การทดสอบโดยใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ การย้ำเพื่อความมั่นใจ และการแก้ไขเมื่อมีความจำเป็นในกรณีที่มีการคาดคะเน และการทดสอบผิดพลาด และ (3) เครื่องมือที่ใช้ในการค้นหาความหมาย ซึ่งได้แก่ ตัวชี้แนะต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วใช้ระบบของตัวชี้แนะด้านภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่าน ได้แก่ (1) ระบบตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียง (Graphonic Cueing System) (2) ระบบตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ (Syntactic Cueing System) และ (3) ระบบตัวชี้แนะทางความหมาย (Semantic Cueing System) ดังนั้น ทฤษฎีทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญที่ตัวผู้อ่านไปพร้อมๆ กับภาษาที่อ่าน

2. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) เป็นทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับการอ่าน คือ การอ่านที่ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ก็ต่อจากความรู้เดิมของผู้อ่านมาปฏิสัมพันธ์กับบทอ่าน การทำความเข้าใจคำ ประโยคหรือบทอ่านเป็นเพียงความเข้าใจที่ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เท่านั้น สำหรับกระบวนการตีความ แปลความ และสรุปความต้องอาศัยหลักการคิดโดยนำสิ่งที่อ่านมาคิดพิจารณากับความรู้เดิม โดยอาศัยกระบวนการทางสมองที่ผู้อ่านมีโครงสร้างความรู้เดิมมาช่วยได้แบ่งชนิดของโครงสร้างความรู้เดิมเกี่ยวกับการอ่านไว้ 2 ลักษณะ คือ

2.1 โครงสร้างความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปแบบ (Formal Schemata) คือ โครงสร้างของงานเขียนที่เป็นลักษณะต่างๆ กัน เช่น นิทาน บทความ บทกลอน เป็นต้น

2.2 โครงสร้างความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา (Content Schemata) คือ โครงสร้างความรู้เดิมที่เกี่ยวกับเนื้อหาของสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง

3. ทฤษฎีการสอนอ่านอย่างเป็นธรรมชาติ (Natural Approach) เป็นทฤษฎีที่เน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้า (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียนผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่า จะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของวิธีการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่ผู้เรียน

จากข้อความดังกล่าวสรุปทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญาซึ่งพัฒนาการตามลำดับขั้นของอายุ เริ่มจากในวัยทารกจนถึงวัยอนุบาลจะมีการเลียนเสียงการมองภาพแล้วเปล่งเสียง ฟังนิทาน ร้องเพลง อ่านตัวอักษร จากภาพ สร้างคำ เขียนตัวอักษร ทำนายเรื่องจากสิ่งที่อ่านซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ครูมีความจำเป็นต้องคำนึงถึงเพื่อช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านสรุปความได้มากยิ่งขึ้น

ความหมายของทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่านเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนากระบวนการคิดเพราะการอ่านเป็นกลไกที่สำคัญในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารทั้งหมดที่มาพร้อมกับการพัฒนาทางวิชาการและทางเทคโนโลยีที่ก้าวไปอย่างไม่หยุดยั้ง การติดตามข้อมูลข่าวสารให้ได้ เนื้อความครบถ้วนสมบูรณ์ต้องอาศัยการอ่านที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการอ่านให้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาจึงเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนในระดับชั้น

ที่สูงขึ้นไป ซึ่งการศึกษาเรื่องการอ่านนั้นจำเป็นต้องรู้ความหมายของการอ่านให้เข้าใจเป็นเบื้องต้นโดยมีผู้ให้ความหมายของทักษะการอ่านไว้หลายแนวความคิด ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 87) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายและการทำความเข้าใจกับความหมายของลายลักษณ์อักษรที่ปรากฏอย่างถ่องแท้รวมถึงสิ่งเกี่ยวข้องและมีความหมายที่ปรากฏร่วมกับลายลักษณ์อักษรด้วย

ประไพ พูลภาพ (2551, หน้า 22) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่าการอ่านเป็นกระบวนการแปลความ ตีความ สรุปความ ของผู้อ่าน ผ่านตัวอักษรจากผู้เขียน คือหนังสือแล้วสรุปความเป็นสาระสำคัญนำไปใช้ประโยชน์ได้

ปรีชญา วันแวน (2551, หน้า 13) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่าเป็นกระบวนการรับรู้และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการทางความคิด แล้วนำความรู้ความคิดที่ได้ไปให้เป็นใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ และพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคม

อ้อมขวัญ แสงคล้าย (2553, หน้า 4) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่าน คือกระบวนการทางสมองอย่างหนึ่งที่แปลสัญลักษณ์ต่างๆ หรือตัวอักษรออกมาเป็นคำพูด และถ่ายทอดเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้เขียน และผู้อ่านโดยหัวใจที่สำคัญของการอ่านนั้น คือ การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีที่สุดไปใช้ประโยชน์ซึ่งในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องอาศัยทักษะหลายอย่าง เช่น การผสมผสานตัวอักษร การวิเคราะห์คำ การตีความและการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับสิ่งที่อ่านจึงจะทำให้การอ่าน และการแปลความหมายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, หน้า 62) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าการอ่านมีหลายความหมายขึ้นอยู่กับผู้สนใจ และผู้เกี่ยวข้องว่าจะให้มีความหมายอย่างไรโดยแบ่งความหมายของการอ่านไว้หลายส่วน ดังนี้

1. ส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกระบวนการ หมายถึงส่วนขั้นที่เกี่ยวข้องกับการหาความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องราวของสารที่ผู้อ่านสามารถบอกความหมายได้

2. ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาพัฒนาการ หมายถึง การสอนอ่านเพื่อให้เข้าใจหลักจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กแต่ละวัยจัดสื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของเด็ก

3. ส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ หมายถึง การสอนอ่านจะต้องเข้าใจเสียงฐานที่เกิดเสียงของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เข้าใจหลักภาษา และการใช้ภาษา เพื่อนำหลักการเหล่านั้นมาสอนอ่านและเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง

4. ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการศึกษา หมายถึง การนำหลักจิตวิทยามาใช้ทางการศึกษา เช่น ความพร้อมของการอ่าน ความสนใจ แรงจูงใจ การเสริมแรง และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาการจัดกิจกรรมการอ่าน

5. ส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการศึกษา หมายถึง การรู้จักเลือกวิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมกับวัย และระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งนี้ให้เป็นไปตามขั้นพัฒนาการเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน

6. ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการจำและการลืม หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถจดจำเรื่อง และเก็บไว้ในสมองถ้ามีโอกาสเล่าให้ผู้อื่นฟังก็สามารถเล่าได้อย่างถูกต้องแต่การที่ผู้อ่านจะจำข้อความที่อ่านได้ก็จะต้องเข้าใจความหมายของคำ รู้หน้าที่ของคำอีกทั้งสามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ออกจากกันได้ อีกประการหนึ่งผู้อ่านจะจำเรื่องได้มากหรือน้อยยังขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่านที่มีต่อเรื่องนี้ด้วย

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการรู้การถอดรหัสสัญลักษณ์ที่ซับซ้อนเพื่อสร้างความเข้าใจของการอ่านระหว่างข้อความ และผู้อ่านซึ่งเกิดขึ้นโดยความรู้ ประสบการณ์ เจตคติ และชุมชนภาษาเดิมของผู้อ่าน ซึ่งกระบวนการการอ่านต้องอาศัยการฝึกฝน การพัฒนาและการขัดเกลาอย่างต่อเนื่อง นอกเหนือจากนี้การอ่านยังต้องการความคิดสร้างสรรค์และการวิเคราะห์วิจารณ์อีกด้วย

ความสำคัญของการอ่าน

ปัจจุบันเทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมโดยการอ่านจึงเป็นเครื่องมือ หรือแนวทางหนึ่งของผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตเพราะการอ่านทำให้คนทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบันและฉลาดขึ้น มีผู้ให้คำอธิบายความสำคัญของการอ่านไว้หลายท่าน ดังนี้

จิตรลดา คนยืน (2550, หน้า 18) กล่าวว่า ความสำคัญของการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนา และแก้ไขปัญหาต่างๆ และต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อช่วยให้

ผู้อ่านสามารถคิดหาความรู้ มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ไกลซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จต่อไปในอนาคต

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 87-90) ได้ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะการรับสารที่มีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้การอ่านยังมีความสำคัญอีกหลายประการคือ เสริมสร้างองค์ความรู้พัฒนาคุณค่าทางอารมณ์ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง (2551, หน้า 7-8) ได้ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นเรื่องที่สำคัญลำดับหนึ่งและการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีคุณค่ายังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านฉลาด รอบรู้ทันเหตุการณ์สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อ้อมขวัญ แสงคล้าย (2553, หน้า 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ
2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียนทั้งในด้านการกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม
3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจที่ตนเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้า และประสบความสำเร็จในที่สุด
4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีโอกาสและชื่อเสียง
5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้ง และกว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยาย หรือการอภิปรายต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรม
 นันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็น
 การช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็น
 อย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปะการศึก ประวัติศาสตร์
 เอกสารสำคัญ วรรณคดี ช่วยให้มนุษย์รู้จักอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้
 และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

ศุภสุตา ม่วงสีตอง (2553, หน้า 6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการ
 อ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการตีความหมายจากสัญลักษณ์ คำ ตัวอักษร หรือสิ่งที่ตีพิมพ์ที่
 สายตาได้สัมผัสเพื่อให้เกิดความหมาย และความเข้าใจความหมายนั้นๆ อีกทั้งการอ่านจะมี
 ความเข้าใจมากเพียงใดขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านที่นำมาเชื่อมโยงอีกด้วย
 จากข้อความดังกล่าวสรุปความสำคัญของการอ่านได้ว่า การอ่านมี
 ความสำคัญต่อการใช้ชีวิตในยุคปัจจุบันเพราะการอ่านช่วยให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของ
 โลกเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนหนังสือ และติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น การอ่านจะเป็น
 ประโยชน์อย่างยิ่งถ้าผู้อ่านอ่านเป็นรู้จักใช้ความคิดวิเคราะห์วิจารณ์จนสามารถนำความรู้
 ประสบการณ์ต่างๆ จากเรื่องทีอ่านไปสร้างประโยชน์แก่ตนเองและสังคมได้

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

ในการอ่านผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายในการอ่านเพื่อช่วยให้
 การอ่านนั้นมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลซึ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านของแต่ละคนจะมี
 ความแตกต่างกันไปจึงมีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านแตกต่างกันไป ดังนี้

กานต์มณี ศักดิ์เจริญ (2546, หน้า 90-92) ได้อธิบายถึงความมุ่งหมาย
 ในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ คนเราต้องการให้ความรู้ของตนงอกเงยขยาย
 ขอบเขตออกไปจากที่มีอยู่เดิมต้องการรู้ในสิ่งที่เป็นปัญหาไม่เข้าใจต่างๆ การอ่านจึงเน้นให้
 ความรู้เกี่ยวกับวิทยาการแขนงต่างๆ เพื่อการประกอบอาชีพ เพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีของ
 สังคมโดยไม่จำเป็นต้องเป็นนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาเพื่อเข้าใจผู้อื่น เข้าใจตนเอง
 ดีขึ้น เพื่อรู้ความเป็นไปในโลกสถานที่ห่างไกลคนแปลกเผ่าพันธุ์ และวัฒนธรรมที่ต่าง
 ออกไปเพื่อเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมเพื่อปรับปรุง
 สภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของตน และเพื่อทราบข่าวความเคลื่อนไหวของสังคมที่ตนอยู่

2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด การอ่านวัสดุสิ่งพิมพ์ที่แสดงทรรศนะ ได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ วิจัยต่างๆ จะช่วยให้ทรรศนะของผู้อ่านกว้างขึ้น การอ่านในลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดที่สำคัญ การจัดระดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนพิจารณาเหตุผล และแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นๆ เป็นการปลูกฝังนิสัยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

3. อ่านเพื่อความบันเทิง สภาวะแวดล้อมมีอิทธิพลต่อจิตใจ อารมณ์ และร่างกายของมนุษย์เป็นอันมากบางครั้งก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย การอ่านหนังสือที่เน้นเนื้อหาสาระไม่เป็นวิชาการนักจะช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความรู้ ความคิดได้ มีความสุขกับความไพเราะของภาษา ได้หัวเราะ ได้สนุก เป็นการผ่อนคลาย อารมณ์ตึงเครียด

4. การอ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ มนุษย์เรามีความต้องการตามธรรมชาติ คือต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการการยอมรับเข้ากลุ่มเพื่อน การมีหน้ามีตาได้รับความนับถือในสังคม ต้องการความสำเร็จในชีวิตซึ่งในชีวิตจริงทุกคนคงจะไม่สมปรารถนาในทุกประการ การอ่านจะช่วยชดเชยให้ได้การอาศัยหนังสือเพื่อวัตถุประสงค์นี้เป็นประโยชน์ดีกว่าไปหาวิธีการชดเชยวิธีอื่น ผู้อ่านมักใช้หนังสือเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาของตนเพื่อสร้างบุคลิกภาพขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่ หางานอดิเรกใหม่ๆ เตรียมตัวหาเหตุผลสนับสนุนแนวคิด หรือข้อเสนอแนะของตน หรือหาข้อโต้แย้งที่มีเหตุผลเพื่อแสดงความคิดเห็น คัดค้านเพื่อสนองอารมณ์บางอย่างในขณะนั้น หรือสร้างสภาพอารมณ์ที่ต้องการ บางครั้งก็อยาการู้เรื่องใหม่แนวทางใหม่เพื่อเข้าใจตนเอง และปรับตัวให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 91-92) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการอ่านไว้ว่า

1. เพื่อนำประโยชน์ที่ได้จากการอ่านนั้นมาพัฒนาศักยภาพทั้งทางการรับรู้กระบวนการคิด และทำให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดี
2. เพื่อความบันเทิงหรือตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ การอ่านนอกจากจะให้สารประโยชน์แล้วยังมีส่วนช่วยตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของผู้อ่านด้วยเพื่อให้เกิดความสุข หรือมีอารมณ์ร่วมคล้อยตามไปกับเรื่องราวที่อ่าน หรือก่อให้เกิดความจรรโลงที่ตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ หรือสนองตอบต่อความสนใจของผู้อ่าน

3. เพื่อประโยชน์ในการฝึกทักษะการออกเสียงให้ถูกต้อง กรณีนี้ ผู้อ่านจะต้องเปล่งเสียงออกมาตามตัวหนังสือที่ปรากฏเป็นถ้อยคำต่างๆ โดยจะต้องให้สื่อความหมายให้ชัดเจนสอดคล้องกับเรื่องราวที่ต้องการจะนำเสนอ

4. เพื่อประโยชน์ในการยกระดับจิตใจของผู้อ่าน การอ่านเพื่อยกระดับจิตใจของผู้อ่านนั้นจะเป็นการอ่านเพื่อพัฒนาความคิดจิตใจ และการกระทำต่างๆ ให้เป็นไปในทางดีเพื่อประโยชน์แก่ตนเองและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง (2551, หน้า 8-10) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านอ่านหนังสือไปในทิศทางที่ถูกต้อง ตรงกับความต้องการเป็นการอ่านที่เรียกว่า “อ่านเป็น” ซึ่งเป็นลักษณะของผู้มีความสามารถในการอ่านคือจะต้องมีทักษะ 4 ประการดังนี้

1. มีความเข้าใจศัพท์ หมายถึง เข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ตามลำพัง และปรากฏอยู่ในข้อความ

2. มีความเข้าใจเนื้อเรื่อง หมายถึง ความสามารถ ตีความ แปลความ และขยายความหรือเรื่องราวที่อ่านได้

3. ความคิดเชิงวิจารณ์ หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาเหตุผล จากข้อความที่อ่าน เข้าใจความคิด หรือความมุ่งหมายของผู้เขียน และสามารถที่จะอภิปรายได้

4. ความคิดเชิงสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถในการรวบรวมความคิดจากการอ่านเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมให้เป็นความคิดใหม่ของตนเองแล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

5. เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่างๆ โดยละเอียดเพราะบางครั้งการได้ยินได้ฟังจากผู้อื่นโดยย่อทำให้เราอยากทราบเรื่องราวต่างๆ โดยละเอียดต่อไปจึงจำเป็นต้องไปศึกษาหาหนังสือประเภทนั้นๆ มาอ่านเพิ่มเติม

6. อ่านเพื่อฆ่าเวลา ผู้ที่อ่านหนังสือเพื่อฆ่าเวลาไม่ได้มีจุดมุ่งหมายอย่างอื่น นอกเหนือจากขจัดความเบื่อหน่ายในการรอคอย เช่น อ่านหนังสือขณะรอรถ อ่านหนังสือขณะรอพบแพทย์ในโรงพยาบาล หรืออ่านหนังสือในรถไฟ เป็นต้น

7. เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่างๆ โดยย่อ บางครั้งเราไม่ทราบเรื่องราวบางอย่างได้ละเอียดนักเพราะมีเวลาจำกัด ในกรณีนี้จะต้องหาหนังสือที่ย่อเรื่องราวต่างๆ เหล่านั้นมาอ่าน เช่น สารานุกรมหนังสือคู่มือต่างๆ เป็นต้น

8. อ่านเพื่อความบันเทิง นักอ่านจำนวนมากที่อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินความสนุกสนานจากการติดตามเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ยังเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ และคลายความตึงเครียดได้อีกด้วยหนังสือที่ให้ความเพลิดเพลิน เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องข่าวสั้น ปกิณกคดี เป็นต้น

9. อ่านเพื่อทราบข้อเท็จจริง เป็นการอ่านที่ต้องการทราบคำตอบสั้นๆ โดยอ่านอย่างรวดเร็วการอ่านประเภทนี้จึงเป็นการอ่านคร่าวๆ ใช้เวลาสั้นๆ เพื่อต้องการสรุปใจความสำคัญที่เด่นๆ เท่านั้น เช่น อ่านประกาศ อ่านป้ายโฆษณา อ่านพาดหัวข้อข่าวหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

10. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า การอ่านที่ไม่ใช่เพื่อให้จำได้หรือให้รู้เท่านั้นแต่เป็นการอ่านเพื่อให้เข้าใจสามารถวิพากษ์วิจารณ์ ตีความ และประเมินค่าได้ เช่น อ่านตำราวิชาการ อ่านบทความจากวารสาร หรืออ่านหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีบทบาทสำคัญสำหรับใช้กำหนดแนวทางในการอ่านโดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเวลาโอกาสความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ตนเอง สังคม และช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน การที่จะอ่านข้อความเนื้อเรื่องต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ความรู้ ความสามารถทางภาษา ประสบการณ์เดิม เป็นต้น มีผู้ให้ความหมายขององค์ประกอบของการอ่าน ดังนี้

รัตติกกร ภิรมย์ไกรภักดี (2551, หน้า 19–20) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านไว้ ดังนี้

1. ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้มีความรู้มากก็อ่านหนังสือได้เข้าใจกว่าผู้ที่มีความรู้น้อย นอกจากนี้แล้วประสบการณ์ของผู้อ่านก็จะมีส่วนทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว

2. ความรู้ทางด้านภาษา ผู้อ่านจะอ่านเรื่องเข้าใจ และได้รับประโยชน์คุ้มค่าก็ควรจะเข้าใจในคำที่ใช้ในหนังสือที่อ่าน

3. วิธีการเขียนของผู้แต่ง ผู้อ่านควรรู้จักแบบการเขียนของผู้แต่งซึ่งแตกต่างกันตามยุคสมัย และแต่ละบุคคลรูปแบบการเขียนของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน

ถ้าหากรู้จักชีวประวัติของผู้แต่งด้วยก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่จะอ่านได้ง่าย

4. นิสัรรักการอ่าน เป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การอ่านประสบความสำเร็จ ถ้ามีนิสัรรักการอ่านอย่างสม่ำเสมอไม่ต้องรอให้ความจำเป็นมาบังคับ นิสัรรักการอ่านจะต้องใช้เวลาปลูกฝัง และฝึกหัดถ้าฝึกตั้งแต่อายุยังน้อยจะได้ผลดีกว่าหัดตอนอายุมาก และยังคงได้รับการส่งเสริมให้อ่านอยู่เสมอ

5. รู้จักสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ สิ่งพิมพ์มีหลายประเภท ได้แก่ หนังสือ เอกสาร จุลสาร วารสาร นิตยสาร แผ่นปลิว เป็นต้น และแต่ละประเภทก็แตกต่างกันออกไป การรู้จักลักษณะสิ่งพิมพ์แต่ละประเภทจะทำให้อ่านได้เร็วยิ่งขึ้น

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง (2551, หน้า 10-11) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการเข้าใจหนังสือด้วยการสังเกต พิจารณา เก็บสาระสำคัญหรือรวบรวมความคิดที่มีอยู่ในหนังสือนั้นให้ได้ด้วยการคิดอย่างตั้งใจ และมีสมาธิไม่ใช่อ่านผ่านๆ หรือใจลอย ดังนั้น การอ่านที่จะทำให้ได้รับความรู้ และความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนก่อให้เกิดปัญญาได้นั้นจะต้องใช้ความคิดพินิจพิเคราะห์ข้อความต่างๆ ได้ตามทีผู้เขียนต้องการ นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านจะต้องเก็บใจความเก็บความคิดเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และเป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ไปสู่การเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ส่วน คือ

1. ผู้อ่าน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้เกิดการอ่านเพราะถ้าไม่มีผู้อ่านการอ่านก็ไม่เกิดขึ้น

2. สารหรือหนังสือเป็นเนื้อหาเรื่องราวต่างๆ สารจากหนังสือเหล่านี้จะให้ความคิดแก่ผู้อ่าน ถ้าอ่านไม่ออกหรืออ่านไม่เข้าใจการอ่านก็ไม่สัมฤทธิ์ผล

3. ความหมาย ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำการอ่านจึงจะเกิดผลต่อไปได้

4. การเลือกความหมาย ความหมายของคำในภาษาไทยนั้นมีจำนวนไม่น้อยที่มีหลายความหมายผู้อ่านจะต้องพิจารณาให้ถูกต้องว่า ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายให้คำนั้นมีหมายความว่าอย่างไรถ้าผู้เขียน และผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกันจึงจะสามารถอ่านได้ความหมายถูกต้องหากเข้าใจไม่ตรงกันทำให้เข้าใจผิดได้เช่นกัน

5. การนำไปใช้ การอ่านจะได้รับผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับผู้อ่านว่าจะเข้าใจความหมาย หรือเรื่องราวถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้เขียนหรือไม่สามารถเลือกสิ่งที่ดีถูกต้องเหมาะสม และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตามโอกาสต่างๆ

ได้ หรือทำประโยชน์ให้แก่ตนเองและสังคมต่อไป

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการอ่านคือ ผู้อ่าน สาร การเข้าใจ ความหมายการนำไปใช้นอกจากนี้ผู้อ่านควรมีความรู้และประสบการณ์ ความรู้ทางด้าน ภาษา วิธีการเขียนของผู้แต่ง นิสัยรักการอ่าน รู้จักสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ ดังนั้นผู้อ่านมีความเข้าใจในเรื่องของกระบวนการอ่าน และอ่านเรื่องจะทำให้ประสบผลสำเร็จในการอ่าน และสามารถนำความไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขและมีประสิทธิภาพ

ประเภทของการอ่าน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประเภทของการอ่าน ไว้ดังนี้

ลาวัวณีย์ สังข์พินธานนท์ (2549, หน้า 18-21) ได้แบ่งประเภทของการอ่าน ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การจำแนกประเภทตามลักษณะการอ่าน แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1.1 การอ่านออกเสียง หมายถึง การอ่านโดยวิธีการเปล่งเสียง

ออกมาเป็นถ้อยคำ หรือเสียงแล้วถ่ายทอดเสียงออกมาเป็นความคิด

1.2 การอ่านในใจ คือ การอ่านที่ถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็น

ความคิดโดยตรงการอ่านในใจเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยทักษะ และความชำนาญผสมผสานกับการหมั่นฝึกฝนตนเองเพื่อก่อให้เกิดความชำนาญในการอ่าน ทักษะที่สำคัญในการอ่านในใจ ได้แก่ ทักษะการอ่านได้เร็ว และทักษะการเข้าใจความหมาย ทักษะในการอ่านเร็ว เป็นเรื่องของกลไกการอ่าน หรือการเคลื่อนไหวของสายตาทักษะการเข้าใจความหมาย เป็นหัวใจสำคัญของการอ่านเพราะหากมีระดับความเร็วในการอ่านดีแต่ไม่สามารถเข้าใจ เนื้อความของสิ่งที่อ่านได้ การอ่านก็จะไม่ประสบผลสำเร็จการที่ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้จะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ คือ

1.2.1 ความรู้พื้นฐานเรื่องคำและไวยากรณ์ ได้แก่ การรู้จัก

ความหมายของคำศัพท์ หน้าที่ของคำ และประโยค

1.2.2 การรู้จักย่อหน้าหรือปริเฉท (Paragraph) ผู้อ่านมีความ

จำเป็นต้องรู้ความสำคัญของการย่อหน้าเพราะในแต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญ (Main Idea) หนึ่งย่อหน้าจะแสดงประโยคใจความสำคัญไว้หนึ่งประโยค เรียกว่า ประโยคหลัก (Topic Sentence) จากนั้นจะใช้ประโยคพลความ (Supporting Sentence) เป็นประโยคเสริมเพื่ออธิบาย หรือขยายความตามปกติใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าส่วนมากจะปรากฏที่ต้นหรือตอนท้ายของย่อหน้า หรืออาจปรากฏที่ตอนกลางของย่อหน้าก็ได้หนึ่งย่อหน้าจะมี

ใจความสำคัญเพียงหนึ่งใจความเท่านั้น

1.2.3 ภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้อ่านที่มีประสบการณ์ได้พบเห็น หรือได้คุ้นเคยกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การจำแนกประเภทตามวิธีการอ่าน แบ่งได้ 5 ประเภท คือ

การอ่านอย่างคร่าวๆ เป็นวิธีการอ่านที่จะใช้เมื่อต้องการสำรวจว่าจะอ่านหนังสือนั้นต่อไปโดยละเอียดหรือไม่ การอ่านอย่างคร่าวๆ จะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง สารบัญ คำนำ หรือเป็นการอ่านเพียงบางตอนเพื่อดูจำนวนการอ่านเพื่อสังเกตเนื้อหาหรือการอ่านเพื่อดูตรรกะค้นหาหัวข้อที่ต้องการว่ามีหรือไม่

1. การอ่านแบบตรวจตรา เป็นวิธีการอ่านละเอียดในข้อความที่ต้องการรู้เป็นการอ่านเพื่อเก็บข้อมูล คือ การอ่านหนังสือในหัวข้อเรื่องเดียวกันจากหนังสือหลายๆ เล่มเพื่อเปรียบเทียบ และคัดเลือกก่อนจะสรุป และนำส่วนที่ตนเองต้องการมาใช้นิยมใช้กันมากในการอ่านเพื่อการทำรายงาน การทำวิจัย การค้นคว้า หรือการทำวิทยานิพนธ์

2. การอ่านแบบศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้ายเพื่อให้รู้เนื้อหาอย่างละเอียดลึกซึ้งทุกขั้นตอน และเก็บแนวคิดเพื่อสรุปสาระสำคัญของเนื้อความทั้งหมด

3. การอ่านเชิงวิเคราะห์หรือการอ่านตีความ เป็นวิธีการอ่านที่ต่อเนื่องจากวิธีการอ่านแบบศึกษาค้นคว้า คือการอ่านอย่างละเอียดให้ได้ใจความครบถ้วนแล้วจึงแยกแยะส่วนประกอบออกให้ได้ว่าส่วนต่างๆ นั้นมีความหมายและความสำคัญอย่างไร

4. การอ่านโดยใช้วิจารณ์ญาณ คือ การอ่านโดยสอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้อ่านไปด้วยโดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้พื้นฐานมาก และต้องอาศัยเทคนิคการอ่านทุกวิธีอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วจึงเกิดการสรุปประมวลเป็นความคิดรวบยอดสามารถวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลและถูกต้อง

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 91-92) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสารที่จะต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ แบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ

1. การอ่านออกเสียง คือ การทำความเข้าใจข้อความที่อ่านไป

พร้อมๆ กับการเปล่งเสียง

2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจกับข้อมูลนั้นๆ ในขณะที่กวาดสายตา และต้องรู้จักจับใจความสำคัญของเรื่องนั้นๆ

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง (2551, หน้า 14-17) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและใช้กันมากในชีวิตประจำวันเพราะเป็นทักษะที่ใช้แสวงหาสรรพวิทยาการต่างๆ เพื่อความรู้ความบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาเกี่ยวกับประเภทของการอ่าน ได้แก่ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง เพื่อให้เข้าใจหลักการ วิธีการอ่านแต่ละประเภท และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

1. การอ่านในใจ คือ การอ่านเพื่อพัฒนาตนเองในด้านอารมณ์และคุณธรรมการอ่านในใจถือเป็นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้อ่านจะต้องมีสมาธิในการอ่านสรุปใจความสำคัญให้ได้การอ่านในใจให้ถูกต้อง และรวดเร็วนั้นควรกระทำระยะสลับแต่ละครั้งให้กว้างที่สุดเพราะในชีวิตประจำวันเราจะใช้การอ่านในใจมากกว่าการอ่านออกเสียง

2. การอ่านออกเสียง คือ การอ่านให้ผู้อื่นฟังโดยการสื่อสารความคิดความตามที่คุณเขียนไว้อย่างครบถ้วน การอ่านออกเสียงนั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงร้อยแก้ว และการอ่านออกเสียงร้อยกรอง

สรุปได้ว่า ถ้าผู้อ่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของการอ่าน คือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียงซึ่งผู้อ่านจะต้องมีการอ่านแบบตรวจตรา การศึกษาค้นคว้า การตีความ และการใช้วิจารณญาณจะทำให้ผู้อ่านสามารถนำความไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กระบวนการอ่าน

กระบวนการอ่าน เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ อันประกอบด้วย การส่งสาร และการรับสารกระบวนการอ่านจึงถือเป็นการรับสารและส่งสารอย่างมีระบบโดยมีความคิดเป็นกลาง และมีเป้าหมายในการอ่านซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงกระบวนการอ่าน ไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2546, หน้า 487) ได้กระบวนการอ่านประกอบด้วยส่วนสำคัญต่อไปนี้

1. การรู้จักคำ หมายถึง การตระหนักหรือระลึกถึงประสบการณ์จากการถูก

กระตุ้นด้วยสัญลักษณ์

2. เข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยค คือ เมื่อเห็นคำต่างๆ ซึ่งประกอบเป็นข้อความแล้วเข้าใจความหมายคำตามลำดับ

3. ชั้นปฏิบัติการ คืออ่านไปคิดไปว่าผู้เขียนหมายถึงอะไรแน่ ต้องอ่านโดยทั้งมีสติปัญญา และความรู้สึกประเมินได้ว่าข้อความนั้นจะยอมรับหรือปฏิเสธด้วยเหตุใด ชั้นตอนนี้ต้องอาศัยการตั้งประสบการณ์เดิมมาช่วยประกอบการพิจารณา ดังนั้น นักอ่านที่รอบรู้จะเข้าใจได้ลึกซึ้งกว่าอาจจะลำดับเรื่องราวใหม่ให้ตัวเองเข้าใจดียิ่งขึ้นได้อาจจะเปรียบเทียบความคิด หรือเรื่องราวต่างๆ แยกแยะได้ว่า เรื่องนี้สำคัญกว่าเรื่องนั้นเรื่องใด เป็นเรื่องจริง หรือเป็นความคิดเห็น ไปจนถึงหาข้อสรุปเป็นแนวคิดกว้างๆ ได้ และสรุปเนื้อหาทั้งหมด

4. บุรณาการ การนำความหมายจากข้อความที่อ่านไปสร้างความคิดให้ได้อย่างที่เรียกว่า เกิดจากการประจักษ์ขึ้นอาจจะทำให้ผู้อ่านไปสร้างความคิดเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งไปเลย หรือเกิดความสนใจใหม่ๆ ขึ้นมาแล้วศึกษาโดยละเอียดต่อไป

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548, หน้า 29) ได้นิยามศัพท์ความหมายกระบวนการอ่าน ดังนี้

1. การเตรียมการอ่าน ผู้อ่านจะต้องอ่านชื่อเรื่อง หัวข้อย่อยจากสารบัญเรื่อง อ่านคำนำให้ทราบจุดมุ่งหมายของหนังสือ ตั้งจุดประสงค์การอ่านจะอ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรือเพื่อความรู้อ่างแผนการอ่านโดยอ่านหนังสือตอนใดตอนหนึ่งว่ามีความยากง่ายอย่างไร หนังสือมีความยาวมากน้อยเพียงใด รูปแบบของหนังสือเป็นอย่างไรเหมาะสมกับผู้ใดบ้างที่จะอ่าน เดาความเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรบ้าง เตรียมสมุดดินสอสำหรับจดบันทึกข้อความอ่านหรือเนื้อเรื่องที่สำคัญขณะอ่าน

2. การอ่าน ผู้อ่านจะอ่านหนังสือให้ตลอดเล่ม หรือเฉพาะตอนที่ต้องการอ่าน ขณะอ่านผู้อ่านจะใช้ความรู้จากการอ่านคำ ความหมายของคำมาใช้ในการอ่านรวมทั้งการรู้จักแบ่งวรรคตอนด้วย

3. การแสดงความคิดเห็น ผู้อ่านจะจดบันทึกข้อความที่มีความสำคัญหรือเขียนแสดงความคิดเห็นข้อความที่อ่านตอนใดที่ไม่เข้าใจอ่านซ้ำเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องขยายความคิดจากการอ่าน จับคู่กับเพื่อนสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือตั้งข้อสังเกตจากเรื่องที่อ่านการอ่านบทกลอนต้องอ่านทำนองเสนาะดังๆ เพื่อฟังเสียงการอ่าน และเกิดจินตนาการ

4. การอ่านสำรวจ ผู้อ่านจะอ่านซ้ำด้วยเลือกอ่านตอนใดตอนหนึ่ง ตรวจสอบคำภาษาที่ใช้ สำรวจโครงเรื่องของหนังสือเปรียบเทียบกับหนังสือที่เคยอ่าน และเชื่อมโยงเหตุการณ์ในเรื่อง และการสำรวจคำสำคัญที่ใช้ในหนังสือ

5. การขยายความคิด ผู้อ่านจะสะท้อนความเข้าใจในการอ่าน บันทึกข้อคิดเห็น คุณค่าของเรื่องเชื่อมโยงเรื่องราวในเรื่องกับชีวิตจริง ความรู้สึกจากการอ่าน จัดทำโครงการนหลักการอ่าน เช่น วาดภาพ เขียนบทละคร เขียนบันทึกรายงานการอ่าน อ่านเรื่องเพิ่มเติมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องให้อ่านเพื่อให้ได้ความรู้ที่ชัดเจน และกว้างขวางขึ้น

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการซึ่งผู้อ่านสร้างความหมาย หรือ พัฒนาการตีความระหว่งการอ่านผู้อ่านจะต้องรู้หัวข้อเรื่องรู้จุดประสงค์การอ่าน มีความรู้ทางภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้ในหนังสือที่จะอ่าน หรือใช้ประสบการณ์เดิมที่เป็น ประสบการณ์พื้นฐาน ทำความเข้าใจกับเรื่องให้อ่าน

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน

มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงแนวทางในการสอน และพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543, หน้า 145) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการ พัฒนาการอ่านเป็นลำดับขั้น ดังนี้

1. ขั้นก่อนเริ่มอ่าน ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่วัยทารกจนถึงวัยก่อนเข้าโรงเรียน ระดับชั้นอนุบาล เด็กในวัยนี้เริ่มใช้สายตาในการมองสิ่งต่างๆ รอบตัว เช่น รูปภาพ สิ่งของ ป้ายต่างๆ ดังนั้น การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้คำใหม่ๆ และเป็นทางที่จะนำไปสู่การเรียนภาษาที่ดี

2. ขั้นเริ่มต้นอ่าน ขั้นนี้จะเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 วัยนี้เด็กจะเริ่มคุ้นเคยกับคำศัพท์สั้นๆ ง่ายๆ เริ่มต้นรู้จักใช้คำที่สัมพันธ์กับ ความหมาย

3. ขั้นเริ่มต้นอ่านอย่างอิสระ ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครูจะเริ่มแนะนำให้เด็กรู้จักคำที่ยากขึ้น สามารถอ่านเรื่องที่มีความ ยาวตั้งแต่ 100 -300 คำ เริ่มสะกดคำจากส่วนประกอบของคำได้

4. ขั้นถ้อยความรู้ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ขั้นนี้เด็กจะนำคำที่รู้จักในเรื่องไปใช้ในการเรียนมากขึ้นเริ่มมี ประสบการณ์ในการอ่านเพื่อการแสวงหาความรู้

5. ชั้นอนุบาลภาวะระดับกลางชั้นนี้เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นนี้เริ่มมีทักษะทางการอ่านเพิ่มขึ้นมาก เช่น ทักษะการอ่านโดยการกวาดสายตาให้เร็วขึ้น และสามารถใช้วิจารณญาณเลือกเรื่องอ่านที่เหมาะสมกับตนเองได้

6. ชั้นอนุบาลภาวะระดับสูง เริ่มตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ผู้อ่านจะเริ่มเลือกเรื่องที่ตนสนใจตามรสนิยมของตนมีเจตคติเข้ามาเกี่ยวข้องเริ่มใช้เทคนิคการอ่านเข้ามาใช้และมีสมาธิในการอ่านนานขึ้น

วาริรัตน์ แก้วอุไร (2549, หน้า 20) การอ่านภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะ คือ

1. การอ่านออกเสียง (Reading aloud) และการอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการออกเสียงส่วนการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อรับรู้ และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการฟังต่างกันที่การฟังใช้การรับรู้จากเสียงที่ได้ยินในขณะที่การอ่านจะใช้การรับรู้จากตัวอักษรที่ผ่านสายตา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ และมีความสามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ด้วยเทคนิควิธีการโดยเฉพาะครูผู้สอนจึงควรมีความรู้ และเทคนิคในการสอนทักษะการอ่าน

1.1 เทคนิควิธีปฏิบัติ

การอ่านออกเสียง การฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และ คล่องแคล่วควรฝึกฝนไปตามลำดับโดยใช้เทคนิควิธีการ ดังนี้

1.1.1 Basic Steps of Teaching (BST) มีเทคนิคขั้นตอนการฝึกต่อเนื่องกันไปคือ ครูอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง/ นักเรียนฟังครูอ่านทีละประโยค/ นักเรียนทั้งหมดอ่านตาม ครูอ่านทีละประโยค/ นักเรียนอ่านตามที่ละคน (อาจข้ามขั้นตอนนี้ได้ถ้า นักเรียนส่วนใหญ่อ่านได้ดีแล้ว) นักเรียนอ่านคนละประโยคให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความทั้งหมดนักเรียนฝึกอ่านเองสลับนักเรียนอ่าน

1.1.2 Reading for Fluency (Chain Reading) คือ เทคนิคการฝึกให้นักเรียนอ่านประโยคคนละประโยคอย่างต่อเนื่องกันไปเสมือนคนอ่านคนเดียวกันโดยครูสุ่มเรียกผู้เรียนจากหมายเลขลูกโซ่ เช่น ครูเรียก Chain-number One นักเรียนที่มีหมายเลขลงท้ายด้วย 1,11,21,31,41,51 จะเป็นผู้อ่านข้อความคนละประโยคต่อเนื่องกันไปหากสะดุดหรือติดขัดที่ผู้เรียนคนใดถือว่าโซ่ขาดต้องเริ่มต้นที่คนแรกใหม่ หรือเปลี่ยน Chain-number ใหม่

1.1.3 Reading and Look up คือ เทคนิคการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยใช้วิธีอ่านแล้วจำประโยคแล้ววงยหน้าขึ้นพูดประโยคนั้นๆ อย่างรวดเร็ว คล้ายวิธีอ่านแบบนักข่าว

1.1.4 Speed Reading คือ เทคนิคการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ การอ่านแบบนี้อาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทุกตัวอักษร แต่ต้องอ่านโดยไม่ข้ามคำเป็นการฝึกธรรมชาติในการอ่านเพื่อความคล่องแคล่ว (Fluency) และเป็นการหลีกเลี่ยงการอ่านแบบสะกดทีละคำ

1.1.5 Reading for Accuracy คือ การฝึกอ่านที่มุ่งเน้นความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงทั้ง stress / intonation / cluster / final sounds ให้ตรงตามหลักเกณฑ์ของการออกเสียง (Pronunciation) โดยอาจนำเทคนิค Speed Reading มาใช้ในการฝึก และเพิ่มความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงสิ่งที่ต้องการจะเป็นผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency) ควบคู่กันไป

2. การอ่านในใจ (Silent Reading) ขั้นตอนการสอนทักษะการอ่านมีลักษณะเช่นเดียวกับขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง โดยแบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading) กิจกรรมระหว่างการอ่านหรือขณะที่สอนอ่าน (While-Reading) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading) แต่ละกิจกรรมอาจใช้เทคนิค ดังนี้

2.1 กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading) การที่ผู้เรียนจะอ่านสารได้อย่างเข้าใจควรต้องมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับสารที่จะได้อ่าน โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้ผู้เรียนได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบทส่วนเริ่มต้นอ่านสารที่กำหนดให้โดยทั่วไปมี 2 ขั้นตอน คือ

2.1.1 ขั้น Personalization เป็นขั้นสนทนาโต้ตอบระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิม และเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

2.1.2 ขั้น Predicting เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านโดยอาจใช้รูปภาพ แผนภูมิ หัวเรื่อง ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้อ่านแล้วนำเสนอสนทนาหรืออภิปรายหรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้นๆ หรืออาจฝึกกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น ชีตเส้นใต้หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน หรืออ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้อ่านเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้อ่านสารเกี่ยวกับเรื่องใดเป็นการเตรียมตัว

ล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการอ่าน และค้นหาคำตอบที่จะได้จากการอ่านสารนั้นๆ หรือทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ซึ่งจะปรากฏในสารที่จะได้อ่านโดยอาจใช้วิธีบอกความหมายหรือทำแบบฝึกหัดเติมคำ

2.2 กิจกรรมระหว่างการอ่านหรือกิจกรรมขณะที่สอนอ่าน (While – Reading) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่อ่านสารนั้นกิจกรรมนี้มิใช่การทดสอบการอ่านแต่เป็นการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจกิจกรรมระหว่างการอ่านนี้ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง หรือการเขียนอาจจัดกิจกรรมให้พูดโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย เนื่องจากจะเป็นการเบี่ยงเบนทักษะที่ต้องการฝึกไปสู่ทักษะอื่น โดยมีได้เจตนากิจกรรมที่จัดให้ในขณะที่ฝึกอ่านควรเป็นประเภทต่อไปนี้

2.2.1 Matching คือ อ่านแล้วจับคู่คำศัพท์กับคำจำกัดความ หรือจับคู่ประโยคเนื้อเรื่องกับภาพ แผนภูมิ

2.2.2 Ordering คือ อ่านแล้วเรียงภาพ แผนภูมิ ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน หรือ เรียงประโยค (Sentences) ตามลำดับเรื่อง หรือเรียงเนื้อหาแต่ละตอน (Paragraph) ตามลำดับของเนื้อเรื่อง

2.2.3 Completing คือ อ่านแล้วเติมคำ ลํานวน ประโยค ข้อความลงใน ภาพ แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ ตามเรื่องที่อ่าน

2.2.4 Correcting คือ อ่านแล้วแก้ไขคำ ลํานวน ประโยค ข้อความให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

2.2.5 Deciding คือ อ่านแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (Multiple Choice) หรือเลือกประโยคถูกผิด (True/False) หรือเลือกว่ามีประโยคนั้นๆในเนื้อเรื่องหรือไม่ หรือ เลือกว่าประโยคนั้นเป็นข้อเท็จจริง (Fact) หรือเป็นความคิดเห็น (Opinion)

2.2.6 Identifying คือ อ่านแล้วหาประโยคหัวข้อเรื่อง (Topic Sentence) หรือสรุปใจความสำคัญ (Conclusion) หรือจับใจความสำคัญ (Main Idea) หรือตั้งชื่อเรื่อง (Title) หรือ ย่อเรื่อง (Summary) หรือหาข้อมูลรายละเอียดจากเรื่อง (Specific Information)

2.3 กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่านทั้งการฟัง การพูด และการเขียนภายหลังที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้วโดยอาจฝึกการแข่งขัน

เกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์จากเรื่องที่ได้อ่านเป็นการตรวจสอบทบทวนความรู้ ความถูกต้องของคำศัพท์สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ หรือฝึกทักษะการฟัง การพูด โดยให้ผู้เรียนร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องแล้วช่วยกันหาคำตอบสำหรับผู้เรียนระดับสูง อาจให้พูดอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์ หรือเจตคติของผู้เขียนเรื่องนั้น หรือฝึกทักษะการเขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน เป็นต้น

กุศยา แสงเดช (2545, หน้า 139-143) ที่ได้แบ่งการสอนทักษะนี้ออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นก่อนการอ่าน (Pre-Reading) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1. Personalization เป็นการสร้างความคุ้นเคยให้กับผู้เรียนโดยถามตอบ สนทนาเพื่อทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนเป็นการเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

1.2. Prediction เป็นการเดาเรื่องราวที่จะอ่านจาก picture diagrams หรือ title ของเรื่องโดยให้ผู้เรียนทาย หรือเดาเรื่องอ่านที่จะอ่านว่าเป็นอย่างไร และควรอธิบายคำศัพท์ใหม่ให้กับผู้เรียนโดยใช้วิธีการ ดังต่อไปนี้

1.2.1 Vocabulary predicting

1.2.2 Vocabulary matching

1.2.3 Vocabulary dictionary working

2. ชั้นระหว่างการอ่าน (While-Reading) ในระหว่างการอ่าน ครูสามารถดำเนินกิจกรรม ดังต่อไปนี้เพื่อส่งเสริมและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน เช่น Matching เป็นกิจกรรมการจับคู่ Ordering เป็นกิจกรรมการเรียงเหตุการณ์ให้สมบูรณ์ และถูกต้อง Completing เป็นกิจกรรมการเติมข้อความให้สมบูรณ์ Correction เป็นกิจกรรมการแก้ไขคำข้อความ รูปภาพ diagram ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง Deciding เป็นการเลือกว่าอย่างไรดี Supplying / Identifying เป็นการหาความคิดรวบยอด การสอน While-Reading ชั้นตอนนี้เป็นการนำเสนอเรื่องราวที่ได้อ่านเป็นครั้งแรกจึงควรตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน โดยการตั้งคำถามและควรทำกิจกรรมต่อเนื่องจากชั้น Pre-reading ชั้นหลังการอ่าน (Post-Reading) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการสอนอ่านเช่นเดียวกับการสอนฟังคือ มีจุดประสงค์ที่จะทำความเข้าใจของเรื่องราวที่ได้อ่านมากขึ้น และสร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียนโดยดำเนินกิจกรรมให้สนุกสนาน และสามารถแสดงออกเกี่ยวกับความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน จากขั้นตอนการอ่านที่ได้ทบทวนมาข้างต้นนั้นจึงถือเป็นขั้นตอนพื้นฐานในการฝึกการอ่านไม่ว่าจะอ่านบทความทั่วไป บทความวิชาการ และการอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อให้ผู้อ่านได้

ทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน และฝึกฝนเทคนิคการอ่านแบบจับใจความ การเรียนรู้คำศัพท์ ไปพร้อมๆ กัน

Coady (1979, p. 18, อ้างถึงใน บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์, 2549, หน้า 13) ให้ทัศนะว่าการพัฒนาการอ่านต้องอาศัยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ

1. ความสามารถเชิงโมโนทัศน์ หมายถึง ความสามารถทางสติปัญญา โดยทั่วไปที่จะค้นหาสาระสำคัญ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน
2. ความรู้เดิม เป็นพื้นฐานความรู้ของผู้อ่านซึ่งมีอยู่แล้วผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้เร็วขึ้นการอ่านเรื่องที่ผู้อ่านคุ้นเคย และกิจกรรมที่ผู้อ่านปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในเรื่องที่อ่านมากที่สุด
3. ยุทธศาสตร์ด้านกระบวนการ เป็นองค์ประกอบย่อยของความสามารถในการอ่าน และเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความเข้าใจเป็นทักษะทางภาษาต่างๆ ไปอันได้แก่ การหาความหมายของสัญลักษณ์ที่เขียน การรวมเสียง และความเข้าใจเข้าด้วยกัน และเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

วิลเลียม (Williams, 1986, p. 32, อ้างถึงใน บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์, 2549, หน้า 13) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ความรู้ ในระบบการเขียน ผู้อ่านจะต้องคุ้นเคยกับระบบการผสมตัวอักษร การสะกดคำซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านจำคำ และโครงสร้างการเขียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ความรู้เรื่องภาษา ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่าน จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องรูปแบบของคำ ความหมายของคำ โครงสร้าง และไวยากรณ์ของภาษาที่ใช้เขียน
3. ความสามารถในการตีความ เนื่องจากการอ่านไม่ใช่การทำความเข้าใจข้อความแต่ละประโยคโดยไม่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ผู้อ่านจึงต้องสามารถรู้จุดประสงค์ของข้อความรู้วิธีเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน
4. ความรู้รอบตัวทั่วไป ผู้อ่านควรนำความรู้รอบตัวทั่วไปรวมทั้งประสบการณ์ต่างๆ เข้ามาเชื่อมโยงด้วยขณะที่อ่านข้อเขียนนั้น ยิ่งผู้อ่านมีความรู้ และประสบการณ์มากเท่าใดก็ยิ่งสามารถเลือกความรู้ และประสบการณ์ของตนให้ตรงกับผู้เขียนเพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องนั้นได้มากยิ่งขึ้น

Van Duzer (1999, p. 15, อ้างถึงใน บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์, 2549, หน้า 13) สำหรับการฝึกและพัฒนาทักษะการอ่านความเร็วด้วยตนเองนั้นมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้อ่านที่ดีมักจะมี ความคาดหวังว่าจะเข้าใจเรื่องที่ตนอ่านเป็นอย่างดี การฝึกอ่านนั้นผู้ฝึกควรเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับตนเองเรื่องที่อ่านควรเป็นเรื่องที่มีคำ และ ไวยากรณ์เหมาะสมกับผู้ฝึกอ่าน ทั้งนี้การเลือกเรื่องเพื่อฝึกอ่านนั้นผู้ฝึกควรเลือกเรื่องที่มี พื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นมาก่อน

2. ผู้อ่านควรทราบก่อนว่าจุดประสงค์ของการอ่านเรื่องนั้นคืออะไร (Purpose of reading) และอะไรที่จำเป็นต้องรู้ในการอ่านเรื่องนั้น "Why am I reading this text? What do I want to know or do after reading?"

3. ก่อนการอ่านเรื่อง ผู้อ่านอาจจะต้องฝึกทักษะการอ่านเบื้องต้น เช่น

3.1 การอ่านแบบข้าม (Skimming) การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหา ใจความหลัก

3.2 การอ่านแบบคร่าว (Scanning) การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหา คำตอบหรือสิ่งที่ต้องการหา

4. ระหว่างการอ่าน (During-reading tips) ในระหว่างการอ่านนั้น ผู้อ่าน มีความจำเป็นต้องฝึกทักษะต่อไปนี้ควบคู่ไปด้วยเพื่อเข้าใจความเรียงนั้นมากยิ่งขึ้นทักษะ ต่างๆ เหล่านี้คือ

4.1 ผู้อ่านต้องลองคาดเดาเรื่องก่อนที่จะอ่าน หรือย่อหน้าที่จะอ่าน ต่อไป

4.2 ผู้อ่านควรอ่านข้ามส่วนที่ไม่สำคัญไปบ้าง

4.3 ผู้อ่านสามารถเดาคำศัพท์ที่ตนไม่มีความหมายได้จากบริบทหรือ ลองแยกส่วนต่างๆ ของคำศัพท์ออก คำบางคำเป็นคำที่มีคำเติมหน้า หรือคำเติมหลังแต่ละ ส่วนของคำอาจทำให้สามารถเดาความหมายของศัพท์คำนั้นได้โดยอ่านซ้ำอีกครั้งหนึ่งหรือ มากกว่านั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตน หรืออ่านซ้ำส่วนที่ไม่เข้าใจเพื่อทำความเข้าใจ กับเรื่องนั้น

5. หลังจากการอ่าน (After-reading tips) ตามปกติแล้วถ้าเป็นการอ่าน ในห้องเรียนหน้าที่หลักของครู คือ การจัดกิจกรรมหลังการอ่านเพื่อเป็นการทดสอบ และ วัดความเข้าใจสำหรับนักเรียน ซึ่งอาจเป็นการถาม-ตอบ (Answering questions) การ พูดคุยกันในกลุ่มเล็กๆ (Discussing the text) เขียนสรุป (Summarizing) เป็นต้น แต่สำหรับ การฝึกด้วยตนเองนั้นให้ผู้ฝึกลองตอบคำถามในใจว่าจุดประสงค์ในการเขียนของผู้เขียน คือ อะไร สรุปเรื่องที่อ่านตามความเข้าใจของตนแล้วอาจลองอ่านเรื่องนั้นอีกครั้ง

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการอ่านนั้นต้องอาศัยหลายปัจจัยประกอบกัน โดยต้องพัฒนาตั้งแต่เด็กทั้งเรื่องภาษา ความรู้รอบตัว ความรู้เดิม และการตีความโดยใช้เทคนิคที่กล่าวมาแล้วนั้นในการจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียนตามข้อเสนอแนะข้างต้นจะช่วยพัฒนาคุณภาพทักษะการอ่านของผู้เรียนให้สูงขึ้นตามลำดับทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถี่บ่อยในการฝึกฝนซึ่งผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องทักษะการอ่านที่ดีจะนำผู้เรียนไปสู่ทักษะการฟัง พูด และการเขียนที่ดีได้ต่อไป

การวัดและการประเมินผล การอ่านภาษาอังกฤษ

มีนักการศึกษาหลายท่านการวัดและการประเมินผล การอ่านภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 121) กล่าวว่า การวัดทักษะการอ่านสามารถทำได้ 4 วิธี คือ

1. Discrete-point Test แบบจุดภาค
2. Comprehension Test ได้แก่ การฟังและการอ่านเพื่อความเข้าใจ
3. Global Test แบบรวม ได้แก่ cloze และการเขียนตามคำบอก
4. Production Test แบบสื่อภาษา ได้แก่ การพูดและการเขียน

กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546, หน้า 69-70) ได้เสนอขั้นตอนการวัดและประเมินผลทางภาษาไว้ดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการวัด (Purpose) ได้แก่ ระบุเป้าหมายของการประเมิน และวิธีการตามลำดับขั้นตอน โดยจะต้องสัมพันธ์กับรูปแบบการประเมินผลที่จะนำมาใช้ ผู้เรียนจะต้องรู้เป้าหมายของการสอนว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะต้องทำอะไรและรู้
2. เกณฑ์การวัดด้วยการวัด (Measurement) เป็นการเปิดโอกาสให้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลตามจุดมุ่งหมายในการวัดที่ตั้งไว้ตั้งแต่เริ่มทำการสอน ซึ่งจะทำให้การประเมินผลสอดคล้องกับสิ่งที่เราต้องการวัด และมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นเนื่องจากการประเมินผลทักษะการอ่าน สามารถกระทำได้ในขั้นก่อนอ่าน ขั้นระหว่างอ่านและขั้นหลังอ่าน ซึ่งต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอนอ่าน

Valette and Disick (1972, p. 87, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์, 2544, หน้า 119) ได้เสนอแนะวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการอ่าน ไว้ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาที่สองจะทำได้เมื่อผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่สองได้ จะสามารถออกเสียงได้ดีและเข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์จะสามารถอ่านได้แม้จะไม่เข้าใจ

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1 ให้อ่านเป็นภาษาที่เรียนให้เข้าใจ แต่อาจเป็นภาษาแม่ได้ถ้าเป็นผู้เรียนในระยะเริ่มต้น

2.2 ให้อ่านจากข้อความที่ตัดจากหนังสือพิมพ์ แล้วบอกว่าเป็นเรื่องที่กับอะไร

2.3 อ่านโดยการใช้การกวาดสายตา เช่น ผลการแข่งขัน วอลเลย์บอล รายการโทรทัศน์ เป็นต้น

2.4 การอ่านคร่าวๆ เช่น การอ่านจดหมาย แล้วแยกเป็นกลุ่มๆ ตามความคิดเห็นของผู้เรียน

3. การทดสอบการรับข้อมูล อาจนำมาจากวารสาร ประกาศ โฆษณา ตารางเวลารถโดยสารประจำทาง แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน

4. การอ่านข้อความที่ตัดตอนมาจากหนังสือแล้วให้ตอบคำถาม ซึ่งมักเป็นแบบเลือกตอบ เพื่อทดสอบความเข้าใจจากเรื่องที่อ่าน เช่น ให้ผู้เรียนตอบแบบถูก-ผิด หรือการตอบคำถาม ควรให้คะแนนทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบภาษา

Finocchiaro and Sako (1983, p. 29, อ้างถึงใน พรพิศุทธิ์ วงศ์ปิ่นตา, 2558, หน้า 22) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินผล ทักษะการอ่านไว้ ดังนี้

1. การทดสอบการออกเสียง กระทำได้เมื่อผู้เรียนสามารถพูดได้ สามารถออกเสียงได้ดีและเข้าใจถึงความหมายที่สัมพันธ์กันระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์ ผู้เรียนจะสามารถ อ่านได้แม้จะไม่เข้าใจความหมาย

2. การทดสอบอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ สามารถทำได้โดยอ่านคำถามเป็นภาษาเป้าหมายให้เข้าใจ แต่อาจตอบเป็นภาษาแม่ได้ อ่านเรื่องราวแล้วสามารถบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

3. การทดสอบการรับข้อมูล อาจนำเนื้อเรื่องที่อ่านจากหนังสือพิมพ์ วารสาร บทความ โฆษณาหรืออื่น ๆ ตามความเหมาะสมแล้วตอบคำถาม ส่วนใหญ่จะเป็นแบบเลือกตอบเพื่อทดสอบความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลทักษะการอ่านสามารถครอบคลุมถึง ด้านวลี คำ ประโยค ข้อความ ใจความสำคัญและการตีความ ในการวัดและการประเมิน สามารถใช้เกณฑ์แบบแยกย่อยและแบบรวมก็ได้ หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองประยุกต์รวมกัน สิ่งที่ควรคำนึง คือ รูปแบบในการประเมินและเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถในการใช้ ภาษา ประสบการณ์เดิมและความรู้พื้นฐานของผู้อ่าน ตลอดจนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ใจความสำคัญและรายละเอียดของข้อมูลนั้นๆ ซึ่งครูผู้สอนจะต้องคัดเลือกและกำหนด เกณฑ์ที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อใช้ในการตัดสินผลการปฏิบัติงานของนักเรียนให้ถูกต้อง

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นหนึ่งในทักษะทั้งห้าของการใช้ภาษา ที่มีความสำคัญ มากในการติดต่อสื่อสารอย่างมีความหมาย และปรากฏเป็นหลักฐานที่มั่นคงแต่การที่จะ สื่อสารได้ดีนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญทางการ เขียนหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนในทำนองเดียวกัน ดังนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2550, ภาคผนวก 2/8) ได้ให้ ความหมายการเขียนว่า หมายถึง การสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสาร และจินตนาการโดยการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสมตามหลักการใช้ภาษา และตรงตามเจตนาของผู้เขียน

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2550, หน้า 7-8) ได้กล่าวถึง ความหมายของการเขียนไว้ว่าการเขียน คือ การแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิด และความต้องการ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และจัดเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักฐานสำคัญทางกฎหมาย ดังนั้น ผู้ส่งสารจึงควรระมัดระวังในการส่งสารไปยังผู้รับสารเพราะผู้อ่าน หรือผู้รับสารจะมีความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งต้องการ และมีความประทับใจกับผู้ส่งสารตั้งแต่เริ่มมองดู

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 202 - 203) ได้กล่าวถึง ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ กระบวนการถ่ายทอดสาร อันได้แก่ ความ ความรู้สึก ความคิด หรือข้อมูลอื่นๆ ที่ต้องการจะถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่านโดยใช้ลายลักษณ์ อักษรเป็นสื่อที่จะส่งสารอันมีความหมายไปยังผู้รับสารซึ่งต้องอาศัยทั้งศาสตร์ และศิลป์ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจ

จากความหมายของการเขียนสรุปได้ว่าเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่งของมนุษย์เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกประสบการณ์ ความต้องการ การเขียนนั้นผู้เขียนต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษา และตรงตามเจตนาของผู้เขียนต้องอาศัยทั้งศาสตร์ และศิลป์เพื่อสื่อความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจ

ความสำคัญของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิต เพราะเป็นเครื่องมือบันทึกและถ่ายทอดเป็นเรื่องราวต่างๆ ทั้งสำหรับตนเอง และผู้อื่นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรในชีวิตประจำวันต้องใช้ทักษะการเขียนในการติดต่อสื่อสารอยู่เสมอ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยศรีปทุม (2549, หน้า 129) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
2. เป็นเครื่องมือใช้สำหรับสื่อสารทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
3. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น
4. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกด้านสติปัญญาของมนุษย์
5. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกล และได้รวดเร็ว
6. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
7. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้ข้อมูลประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบัน และอนาคต
8. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

พวงจันทร์ สุขขิง และคณะ (2550, หน้า 7) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพราะเราต้องใช้การเขียนในการสื่อสารกัน เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนป้ายโฆษณา การเขียนรายงาน เป็นต้น
2. การเขียนเป็นสื่อความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น
3. การเขียนหลักฐานอ้างอิง หรือเป็นข้อกำหนดที่สามารถผูกพันให้บุคคลต้องปฏิบัติตามได้ เช่น การเขียนสัญญา การเขียนประกาศ การเขียนพินัยกรรม เป็นต้น
4. การเขียนสามารถสร้างอาชีพได้ เช่น การเขียนบทละคร การเขียนนวนิยาย การเขียนตำรา เป็นต้น
5. การเขียนเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่ทุกเพศทุกวัย

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 203-204) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นวิธีการสำคัญสำหรับการถ่ายทอด และบันทึกข้อมูลการเขียนเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้สำหรับการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง รวมทั้งยังเป็นวิธีสำคัญที่ใช้บันทึกรวบรวมข้อมูลที่มีคุณค่าทั้งในอดีตและปัจจุบัน

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนเป็นเรื่องสำคัญเพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้เขียนสู่ผู้อ่านโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก อารมณ์ และทัศนคติอีกทั้งยังเป็นวิธีสำคัญที่ใช้บันทึกรวบรวมข้อมูลที่มีคุณค่าทั้งในอดีตและปัจจุบันอีกด้วย

องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนมีความสำคัญและเป็นทักษะที่มีขั้นตอนซึ่งเกิดขึ้นได้ยากกว่าทักษะด้านอื่นๆ เพราะการเขียนต้องอาศัยทักษะอื่นๆ ประกอบกันและต้องผ่านการฝึกฝนเป็นเวลานาน ซึ่งองค์ประกอบของการเขียนมีหลายอย่างดังมีผู้อธิบาย ไว้ดังนี้

ฉลาด สมพงษ์ (2547, หน้า 21) อธิบายว่า หัวใจสำคัญของการเขียนคือ ความคิด และศิลปะการใช้ภาษาก่อนที่จะลงมือเขียนต้องรู้จักระบายความคิดรู้จักประเด็นที่จะเขียน รู้จักเลือก ถ้อยคำ การเรียงเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักของภาษาการเขียนเป็นการสื่อสารมีองค์ประกอบ 4 ประการคือ 1) ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) 2) ภาษา (สาร) 3) เครื่องมือทำให้เกิดสาร (เช่น อักษร ดินสอ สมุด ฯลฯ) 4) ผู้อ่าน (ผู้รับสาร)

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548, หน้า 24) ได้ระบุถึง

องค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ความชัดเจน (Perspicuity) คือ ความชัดเจนในการใช้ถ้อยคำสื่อความหมายได้ตรง
2. ความเรียบง่าย (Simplicity) คือ การใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่ายไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย
3. ความกระชับ (Brevity) คือ การใช้ถ้อยคำน้อย แต่ให้ความหมายชัดเจน
4. ความประทับใจ (Impressiveness) คือ การใช้ถ้อยคำความรู้สึกของผู้อ่าน
5. ความไพเราะ (Euphony) คือ การเลือกใช้คำที่มีเสียงราบรื่นไพเราะหู
6. การสร้างภาพ (Picturesqueness) คือ การใช้คำที่สื่อให้เห็นภาพชัดเจน
7. โครงสร้างของประโยค (Syracuse of Sentences) คือ การแต่งประโยคให้

สอดคล้องสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่สำคัญคือ ประโยคที่แตงนั้นควรเป็นประโยคกระชับ คือ ประโยคที่เอาข้อความสำคัญไว้หลังสุดให้ประโยคต้นเป็นประโยคที่ชักนำความสนใจ และก่อนความสงสัยผู้อ่านจะต้องอ่านไปจนจบมิฉะนั้นจะไม่เข้าใจเรื่อง ประโยคลักษณะนี้เป็นประโยคที่ดี เพราะสามารถดึงความสนใจของผู้อ่านไว้ได้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียน ประกอบด้วย 1) ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) 2) ภาษา (สาร) 3) เครื่องมือทำให้เกิดสาร (เช่น อักษร ดินสอ สมุด ฯลฯ) 4) ผู้อ่าน (ผู้รับสาร) นอกจากนี้ผู้เขียนควรมีการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ เลือกเนื้อหา และรูปแบบตามความสนใจและความต้องการของผู้อ่าน

จุดมุ่งหมายของการเขียน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียน ไว้ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549, หน้า 103) ได้อธิบาย จุดมุ่งหมายการเขียน ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจนหรือเข้าใจง่าย
2. เพื่อเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้พัฒนางอกงามขึ้นตามควรแก่วัย
3. เพื่อให้การเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธีเขียนวรรคตอน ถูกต้อง
4. เพื่อให้รู้จักภาษาเขียนที่ดีมีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส

5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วจดบันทึก สรุป และย่อใจความเรื่องที่ทำหรือฟังได้

6. เพื่อให้สามารถสังเกตจดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำ หรือสำนวน โวหารให้ถูกต้อง

7. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่างๆ

8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

9. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่า มีประโยชน์ ต่อการประกอบอาชีพการศึกษาหาความรู้และอื่นๆ

มหาวิทยาลัยศรีปทุม (2549, หน้า 130) ได้กล่าวถึง จุดประสงค์ หรือ จุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เพื่ออธิบาย เป็นการอธิบายแจ่มแจ้ง อธิบายวิธีใช้วิธีทำให้ผู้อ่าน เข้าใจโดยเรียงลำดับตามขั้นตอนก่อนหลังเพื่อเล่าเรื่องเป็นการนำเอาเหตุการณ์ หรือ เรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นงานเขียน

2. เพื่อโฆษณาจูงใจ การเขียนประเภทนี้ต้องใช้ภาษาที่น่าสนใจ มีความสละสลวย มีแง่คิด สะดุดใจ และไม่เป็นการทับถมผู้อื่น

3. เพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเกิดความรู้สึกฮึกเหิมเข้มแข็งเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนเพื่อต้องการให้ ผู้อ่านเห็นภาพเกิดจินตนาการตามสิ่งที่กล่าวถึง หรือเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับผู้เขียน

4. เพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ต้องการตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ใช้วิธีตำหนิแบบที่เล่นที่จริงไม่รุนแรง และมีการแทรกอารมณ์ขันไว้ด้วย

5. เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการวิเคราะห์ วิพากษ์ วิวิจารณ์ หรือนำซึ่งการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นดังกล่าวนี้ ต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงมีหลักเกณฑ์ และเหตุผลเพื่อบอกให้ทราบข้อเท็จจริง เช่น การเขียนประกาศของทางราชการ คำสั่ง ระเบียบ คำชี้แจง ข้อบังคับ แถลงการณ์ หรือการเขียนบัตรเชิญเนื่องในโอกาสต่างๆ

6. เพื่อจุดประสงค์เฉพาะกิจ เช่น การเขียนจดหมาย การเขียน โทรเลข การเขียนธนาคณัติ เป็นต้น

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 211) ได้กล่าวถึง จุดประสงค์หรือ จุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนจะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ ต้องอาศัยหลักการ การเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อหาความสมบูรณ์ถูกต้องของข้อมูลที่น่าเสนอศิลปะการใช้ภาษา

ความคิดสร้างสรรค์ หรือสิ่งอื่นใดที่จะส่งผลต่อการเขียน และสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจหรือความเหมาะสมของผู้อ่านซึ่งผู้อ่านแต่ละคนอาจมีความสนใจที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากวัย ระดับความรู้ ประสบการณ์ อาชีพ และเพศ เป็นต้น

จากความมุ่งหมายของการเขียนสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเขียนคือ การถ่ายทอด ความรู้สึก นึกคิด การใช้ถ้อยคำ ภาษา สำนวน การนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ต่างๆ อาจมีจุดประสงค์หลายอย่างเช่นเพื่ออธิบายโฆษณาจูงใจ ปลุกใจ ล้อเลียนเสียดสี แสดงความคิดเห็น เป็นต้น การเขียนจะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ต้องอาศัยกลวิธีการเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา ความสมบูรณ์ ความถูกต้องของข้อมูลที่นำเสนอศิลปะการใช้ ภาษา ความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้เหมาะสมกับวัย เพศ ความรู้และประสบการณ์และอาชีพ ของผู้อ่านที่มีแตกต่างกัน

ลำดับขั้นตอนในการเขียน

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนในการเขียนไว้ ดังนี้

Fowler (1965, pp. 67-68, อ้างถึงใน สิริกร ภูผา, 2557, หน้า 18)

ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนการเขียน ดังต่อไปนี้

1. การแสดงความคิดเห็น (Generating Idea) เป็นการอภิปรายร่วมกัน ระหว่าง ครู กับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ความสนใจ ความต้องการ และจุดประสงค์ ในการเขียน แต่ละครั้งครูจะอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดประสงค์ที่จะเขียนก่อนลงมือ เขียนจริงทุกครั้ง ครูและนักเรียน มีการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียน บางครั้ง นักเรียนอาจจะไม่เข้าใจคำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้เขียน ครูก็จะอธิบายและ ชี้แจงให้นักเรียนฟัง มีการยกตัวอย่างประกอบ การใช้องค์ประกอบทางภาษาเรื่องนั้นๆ ครู และนักเรียนอาจใช้เทคนิคการระดมสมอง (Brainstorming Techniques) ช่วยในการรวบรวม เนื้อหาที่จะเขียน กระตุ้นให้นักเรียนพูด หรือชี้แจงเกี่ยวกับปัญหาการเขียนของนักเรียนเพื่อ สร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนก่อนลงมือเขียนอย่างจริงจัง

2. การเขียนและเรียบเรียง (Composing and Prevision) การเขียนเป็น ทักษะที่ยาก บางครั้งจะประสบความยุ่งยากในการเขียน คือ คิดไม่ออก ไม่สามารถเรียบ เรียงความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ดังนั้นจึงไม่สามารถเขียนข้อความใดๆ ลงบน แผ่นกระดาษได้ซึ่งครูที่ดีจะต้องช่วยให้นักเรียนสามารถเริ่มต้นการเขียนได้ดี เช่น อาจจะ เริ่มต้นด้วยการยอมเสียเวลาเกี่ยวกับการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียนก่อนให้ นักเรียนลงมือเขียนเอง เวลาที่ใช้ในห้องเรียนให้ถือว่าเป็นเพียงการร่างเรื่องที่จะเขียนไม่

จำเป็นจะต้องเขียนให้เสร็จในเวลา ครูควรยอมให้นักเรียนนำการเขียนของเขาไปทำต่อที่บ้านได้ ครูชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า นักเรียนไม่ควรจะไปกังวลเกี่ยวกับ คำศัพท์ หรือ โครงสร้างไวยากรณ์ หรือเครื่องหมายวรรคตอนมากเกินไป ควรรวบรวมความคิดที่จะเขียนให้ได้เสียก่อน ครูส่วนใหญ่จะต้องเห็นว่าช่วงเวลาที่นักเรียนต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่งจากครูในการรวบรวมความคิดให้กำลังใจ และปัจจัยต่างๆ ที่จะช่วยให้เกิดงานเขียนขึ้นมาในช่วงเวลานี้เราจึงเรียกว่า “Prevision” มีการตรวจสอบ และขีดเกลาสำนวนต่างๆของการเขียนฉบับร่างให้นักเรียนด้วย

3. การตรวจงานเขียน (Marking Papers) การตรวจงานเขียนของนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะต้องระวัง อย่าใช้คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ค่อนข้างรุนแรง เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความกลัว ขาดความมั่นใจในการเขียน เห็นงานเขียนเป็นงานที่ยาก ที่น่าเบื่อ และไม่กล้าจะเขียนอีกต่อไปซึ่งในการเขียนเรียงความ หรือเรื่องราวต่างๆ ครูควรให้นักเรียนเขียนโครงเรื่องแล้วนำมาให้ครูตรวจสอบก่อนแสดงความคิดเห็น และส่งกลับให้นักเรียนโดยเร็วเพราะถ้าครูส่งให้ซ้ำการลำดับความคิดที่จะเขียนอาจถูกสืมได้โดยครูควรมีการวางแผน และกำหนดเวลาในการตรวจแก้ไขงานของนักเรียนมีการวิจารณ์ไปในทางบวก เช่น ใช้คำว่า “Yes” “I agree!” “Try it again!” การใช้คำเพียงแต่เขียนคำว่า “No!” ก็มีความหมายต่อความรู้สึกของนักเรียนการวิจารณ์ในทางบวกจะช่วยเพิ่มความมั่นใจ และพัฒนาการในการเขียนสำหรับนักเรียนให้นักเรียนมองเห็นลู่ทางที่จะปรับปรุงงานเขียนของเขาได้

4. การวิพากษ์วิจารณ์ (Discussion) โดยทำไปแล้ว เมื่อนักเรียนเขียนเนื้อเรื่องเสร็จแล้วก็มักจะส่งผลงานให้ครูตรวจ และเขียนคำวิจารณ์ผลงานนั้นๆ ถ้าจะให้ การเขียนของนักเรียนได้ผลดียิ่งขึ้นเมื่อครูให้นักเรียนเขียนฉบับร่าง และครูช่วยตรวจแก้ไขให้แล้วครูควรหาทางให้กำลังใจแก่นักเรียนเพื่อให้เกิดความมั่นใจถ้าจะอ่านผลงานของตนให้นักเรียนคนอื่นฟังให้เพื่อนแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของเพื่อนในทางสร้างเสริมเพื่อช่วยให้ผลงานดียิ่งขึ้น เช่น ใช้คำพูดว่า “คุณควรเพิ่มเติมเรื่อง อีกลีเก้น้อยได้ไหม” “ทำไมคุณจึงมีความคิดว่า....” “ทำไมคุณจึงชอบ หรือไม่ชอบสิ่งนี้...” “ถ้าเป็นผมๆ จะขอเพิ่มเติมเรื่อง...” เป็นต้น ซึ่งทักษะเกี่ยวกับการฝึกวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนกันเองอาจจะทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าจะเขียนต่อไปก็ได้

5. การทบทวนงานเขียน (Teaching) เมื่องานเขียนแต่ละเรื่องได้รับการขีดเกลา และแสดงความคิดเห็นแล้วก็จะให้นักเรียนนำกลับไปทบทวนดูใหม่มีการ

พิจารณาเรื่องความถูกต้องของโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งครูจะถือเป็นเรื่องสุดท้ายหลังจากที่นักเรียนได้รวบรวมความคิด และเขียนเนื้อเรื่องมาส่งครู บางครั้งอาจจะมีการนำผลงานเขียนบนกระดานให้นักเรียนช่วยกันแก้ไข หรือครูอาจจะนำผลงานของนักเรียนมาจัดพิมพ์หรือถ่ายเอกสาร แล้วให้นักเรียนแต่ละคนได้ศึกษาความถูกต้องของโครงสร้าง ไวยากรณ์ ถ้าพบที่ผิดคิดหาทางแก้ไขก็ได้ นอกจากพิจารณาเรื่องความถูกต้องของการใช้องค์ประกอบของภาษาแล้วก็ควรจะได้มีการพิจารณาเรื่องการใช้ลำดับความคิด เหตุการณ์ ลำนวนต่างๆ ด้วยเพื่อช่วยให้งานเขียนมีผลสมบูรณ์มากที่สุด

6. การตรวจทาน (Revising Papers) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้าย

ผู้เขียนย่อมจะรู้ว่า งานเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต้องการขัดเกลา และทบทวนอย่างรอบคอบ เพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาดต่างๆ เช่น เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดผิด การตัดต่อเพิ่มเติมความคิดต่างๆ ลำดับเหตุการณ์ เรื่องราวใหม่ซึ่งเทคนิคนี้ครูจะต้องสอนให้นักเรียน

Valette and Disick (1972, pp. 341-376, อ้างถึงใน รุ่งตะวัน สังขทิพย์, 2556, หน้า 14) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนเป็น 5 ขั้นตอนนี้

1. ขั้นทักษะด้านกลไก (Mechanic Skills) เป็นทักษะขั้นต้นเริ่มจากการเลียนแบบ เป็นระดับความสามารถที่เกิดจากการฝึกจนคล่องเป็นอัตโนมัติแสดงออกทางความจำมากกว่าทางความเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกในการเขียน คือ การลอกแบบ (Reproduction) ผู้เรียนสามารถเขียนคำ ข้อความ หรือประโยคที่กำหนดให้ได้ถูกต้องโดยไม่ต้องจำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ (Knowledge) เป็นขั้นที่แสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์ข้อเท็จจริงและข้อมูลที่เกี่ยวข้องทางภาษา พฤติกรรม การเขียนระดับนี้ คือ การระลึกได้ ผู้เรียนจะรู้จัก และทราบความสัมพันธ์ระหว่างเสียง และสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษาต่างประเทศนั้น สามารถสะกดคำ หรือข้อความที่เคยเรียนมาแล้วโดยเขียนตามคำบอกได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับรูปภาพอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และสามารถเขียนตอบคำถามจากเรื่องที่เรียนมาแล้วได้ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในข้อความที่เขียนได้อย่างดี

3. ขั้นการถ่ายโอน (Transfer) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้พฤติกรรมในการเขียนที่แสดงออก คือ การนำไปใช้ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนเป็นประโยคใหม่ๆ โดยมี

ตัวอย่างให้สามารถเขียนประโยคตามที่มีการชี้แนะ เช่น เขียนประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ตั้งคำถามจากคำตอบที่กำหนดให้ เป็นต้น

4. **ชั้นการสื่อสาร (Communication)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารได้ พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ คือ การแสดงออกซึ่งความคิดเห็น ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนแสดงความคิดเห็นความต้องการของตนออกมาเป็นภาษาต่างประเทศได้โดยครูไม่ต้องกำหนดหรือแนะนำให้

5. **ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์สังเคราะห์และประเมินค่าภาษาที่ใช้ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออก คือ การสังเคราะห์ กล่าวคือผู้เรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถเขียนโดยใช้ลีลาการเขียนต่างๆ ของตนเองได้สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่องตามจุดมุ่งหมาย และความสามารถในการใช้คำเท่าเทียมกับความสามารถของเจ้าของภาษา

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ คือ การแสดงความสามารถเขียนเรียงเรียง การตรวจงานเขียน การวิพากษ์วิจารณ์ การทบทวนงานเขียนและการตรวจทาน ซึ่งผู้เขียนจะต้องอาศัยทักษะด้านกลไก ความรู้ การถ่ายโอน การสื่อสาร การวิเคราะห์วิจารณ์โดยถ่ายโอนออกมาเป็นตัวอักษรผ่านขั้นตอนและกระบวนการคิดที่หลากหลายเพื่อสื่อความรู้สึก และสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามจุดประสงค์

แบบวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงแบบวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ไว้ ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 119) ได้กล่าวถึง แนวทางการวัดและการประเมินทักษะการเขียน

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ คำศัพท์ และโครงสร้างภาษา
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวนว่าสื่อภาษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์และประเภทการเขียนหรือไม่
3. การมีจุดเน้นและการนำเสนอที่ชัดเจน
4. ความสัมพันธ์ของความคิดและรูปแบบการนำเสนอ
5. การใช้เทคนิคในการนำเสนอข้อมูลทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การบรรยาย การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบ เป็นต้น

Valette and Disick (1972, p. 86, อ้างถึงใน พรพิศุทธิ์ วงศ์ปิ่นตา, 2558, หน้า 31) ได้เสนอแนะวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียน ไว้ดังนี้

1. รูปแบบการทดสอบทักษะการเขียน

1.1 การเขียนเรียงความโดยการแนะแนวทาง อาจทำได้โดยการให้รูปแบบการเขียน โดยให้ผู้เรียนฝึกก่อน เพื่อให้ทราบว่า ผู้สอนต้องการอะไรจากแบบทดสอบ

1.2 การเขียนอย่างอิสระ เป็นการแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอนๆ การเลือกหัวข้อการเขียน ควรเป็นหัวข้อไม่ยากนัก เป็นการเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์ เช่น เขียนอธิบายห้องเรียน รายการอาหาร เป็นต้น

Heaton (1977, pp.113, อ้างถึงใน พรพิศุทธิ์ วงศ์ปิ่นตา, 2558, หน้า 32) ได้กล่าวว่า การวัดและการประเมินทักษะการเขียนแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

1. การให้คะแนนความประทับใจ โดยพิจารณาจากความประทับใจ เป็นการเขียนที่ไม่ยุติธรรมกับผู้เรียน การตรวจแบบนี้จึงมีอคติและไม่เที่ยงตรงเพียงพอ
2. การให้คะแนนโดยการวิเคราะห์ เป็นการแยกแยะส่วนประกอบและให้คะแนนเป็นส่วนๆ เป็นการตรวจที่มีความเที่ยงตรงกว่าแบบแรก

สรุปได้ว่า แนวทางในการวัดและการประเมินทักษะการเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่ผู้เรียนแสดงความคิด การเรียบเรียงความคิด การเชื่อมโยงข้อมูลหลักกับข้อมูลย่อย รวมทั้งการใช้คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ นอกจากนี้ควรวัดและประเมินผลตามแนวความคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม เน้นการเขียนถ่ายทอดแนวความคิดและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วยภาษาที่มีความหมาย ตลอดจนถึงการเขียนรายละเอียดปลีกย่อยเพื่อขยายใจความสำคัญอย่างมีระบบ

เจตคติ

ความหมายของเจตคติ

เจตคติเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึก เจตคติ (Attitude) มาจากคำว่า "Aptus" ในภาษาละตินซึ่งตรงกับคำว่า ความเหมาะสม (Fitness) หรือการปรุ่่งแต่ง (Adaptedness) โดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถาน ให้ใช้คำว่า "เจตคติ" มีนักการศึกษาให้ความหมายของเจตคติไว้ ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 54) ได้สรุป

ความหมายเจตคติว่า เจตคติเป็นความรู้สึกเชิงศรัทธาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมาซึ่งอาจจะไปในทางดีหรือไม่ดีก็ได้ เจตคดียังไม่เป็นพฤติกรรม แต่เป็นตัวการที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมจึงเป็นคุณลักษณะของความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 243) ได้ให้ความหมาย เจตคติ หมายถึง เรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อฝังใจของเรา ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดมักจะเกิดขึ้นเมื่อเรารับรู้ หรือประเมินผู้คน เหตุการณ์ในสังคม เราจะเกิดอารมณ์ความรู้สึกบางอย่างควบคู่ไปกับการรับรู้นั้นมีผลต่อความคิด และปฏิกิริยาในใจของเรา ดังนั้น เจตคติจึงเป็นทั้งพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตเห็นได้ หรือพฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยง่าย แต่มีความโน้มเอียงที่จะเป็นพฤติกรรมภายในมากกว่าเป็นพฤติกรรมภายนอก

เพิ่มสุข จันทร์খনแก่น (2548, หน้า 47) ได้ให้ความหมายเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลแต่ละคนที่มีต่อประสบการณ์ที่ได้รับซึ่งอาจเป็นบุคคล สถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมซึ่งความรู้สึกนี้อาจเป็นความรู้สึกทางบวก เช่น ชอบ รัก เห็นด้วย หรือความรู้สึกทางลบ คือ เกลียด ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ กลัว ความรู้สึกเหล่านี้อาจเปลี่ยนแปลงได้

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2549, หน้า 169) ได้ให้ความหมายเจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยการตอบสนองจะแสดงออกในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ

สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้ ความรู้สึก และความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยชุดฝึกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค TBL และเทคนิค KWL-Plus ทำให้มีการแสดงพฤติกรรมตอบสนองเกี่ยวกับความรู้สึกนั้นในลักษณะชอบซึ่งเป็นเจตคติด้านบวกหรือไม่ชอบซึ่งเป็นเจตคติด้านลบ

ประเภทของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประเภทของเจตคติ ไว้ดังนี้

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530, หน้า 190-191) อธิบายว่า เจตคติสามารถแบ่งออกได้ 4 ประเภทดังนี้

1. เจตคติทั่วไป (General Attitude) คือ เจตคติที่มีต่อสิ่งของ สถานการณ์ สถาบันและผู้คน ฯลฯ ไปในทางส่วนรวมทั่วไป มีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นอย่างกว้างๆ และสิ่งเหล่านั้น ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับผู้มีเจตคติมากนัก เป็นการมองโลกห่างตัว ออกไป เป็นแนวความคิดและมองโลกในแง่ดี (Optimism) หรือมองโลกในแง่ร้าย (Pessimism) เช่น มีเจตคติว่า ชาวจีนขยัน ชาวลาวขี้เกียจ สุนัขชื่อลัทธิ คนจนขี้ขโมย การศึกษาเป็นของดี โรงพยาบาลเป็นสิ่งจำเป็น

2. เจตคติเฉพาะ (Specific Attitude) หมายถึง เจตคติที่มีต่อบุคคล ในข้อเสนอนั้นใด สถาบันใด สิ่งใด โดยเฉพาะเป็นอย่างไร ไป เฉพาะเจาะจงลงไปว่าสิ่งไหน (Which One) เช่น มีเจตคติที่ดีต่อวิชาจิตวิทยาการศึกษา มีเจตคติที่ไม่ดีต่อลัทธิ คอมมิวนิสต์จะเห็นว่าแนวความคิดของบุคคลเจ้าของเจตคติมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่ในวงแคบ และจำกัดมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสิ่งที่มีเจตคติอย่างแน่นแฟ้นและเฉพาะเจาะจงลงไป

3. เจตคตินิมาน (Positive Attitude) หมายถึงความรู้สึก ความ คิดเห็น ความเชื่อที่เป็นไปในทางบวก ยอมรับนั่นเอง คือ ออกมาในรูปที่พึงพอใจ (Favorable) เห็นชอบ ถูกใจ ดีมีประโยชน์ เช่น ไปวัดฟังเทศน์ ทำบุญไหว้พระตักบาตรเสมา แสดงว่า มีเจตคตินิมานต่อศาสนาพุทธ สนใจชื่นชมนิยมมรดกญี่ปุ่น แสดงว่ามีเจตคตินิมาน ต่อรถญี่ปุ่น

4. เจตคตินิเสธ (Negative Attitude) หมายถึงเจตคติในทางลบ ปฏิเสธไม่ยอมรับ ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปความไม่พอใจ (Unfavorable) ความไม่ชอบ ไม่ถูกใจ ไม่เห็นคุณประโยชน์ เช่น ประณาม หยามหมิ่น บ่นว่าชาวอีสานต่างๆ นานาว่า ขี้เกียจขี้ขลาด สกปรกบ้าง ดังนี้แสดงว่ามีเจตคตินิเสธต่อคนอีสาน

สรุปได้ว่า ประเภทของเจตคติ ประกอบด้วยเจตคติทั่วไปที่มีต่อ สิ่งของ เจตคติเฉพาะที่มีต่อบุคคล เจตคตินิมานที่หมายถึงความรู้สึก ความ คิดเห็น ความ เชื่อที่เป็นไปในทางบวก และเจตคตินิเสธซึ่งเป็นเจตคติในทางลบ

องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติดังนี้

แสงเดือน ทวีสิน (2545, หน้า 69) ได้สรุปว่า องค์ประกอบเจตคติมี

3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบทางด้านปัญญา (Cognitive Component) หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความเข้าใจซึ่งจะมีส่วนเป็นตัวกำหนดเจตคติของแต่ละบุคคล

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง คนเราชอบ หรือไม่ชอบตามข้อมูลที่เรารับรู้แต่บางครั้งข้อมูลที่เรารับรู้อาจไม่สามารถมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกได้

3. องค์ประกอบด้านการปฏิบัติ (Behavioral Component) หมายถึง การแสดงออกถึงเจตคติอย่างแท้จริงโดยดูจากการเลือกปฏิบัติของบุคคลผู้นั้น คักดีไทย สุรกีจาวร (2545, หน้า 138) ได้สรุปว่า เจตคติมีองค์ประกอบ

3 ข้อคือ

1. องค์ประกอบเกี่ยวกับการรู้ การคิด (Cognitive Component) ได้แก่ ความคิด ความเชื่อถือที่คนเรามีต่อสิ่งเร้า (คน สิ่งของ สถานการณ์) รู้ในทางที่ดีหรือไม่ดี บวกหรือลบ ในกรณีที่เรารู้จักสิ่งใดเราก็มักจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ถ้าเรารู้จักในสิ่งที่ไม่ดีก็จะมีเจตคติไม่ดีเช่นกัน ถ้าเราไม่รู้จักสิ่งใดเลยก็จะไม่เกิดเจตคติขึ้น ดังตัวอย่างเช่น สวย (รู้ในทางที่ดี) เกิดเจตคติทางบวก บวน (เราไม่รู้จัก) ไม่เกิดเจตคติ (เจตคติเป็นศูนย์) ชี้เหร่ (รู้ในทางที่ไม่ดี) เกิดเจตคติทางลบ

2. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งเร้าเมื่อเราเกิดความรู้สึกการคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วจะทำให้เราเกิดความรู้สึกในทางที่ดีหรือไม่ดีในขั้นนั้นจะเป็นเจตคติที่มีทิศทางแล้วซึ่งเปลี่ยนแปลงค่อนข้างยากมาก

3. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับแนวโน้มในการกระทำ (Action Tendency Component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองของสิ่งนั้นๆ ในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุนช่วยเหลือหรือทำลายล้าง เช่น เมื่อมีเงินทองเพียงพอที่จะซื้อรถยนต์มาใช้ ไปเลือกตั้ง ส.ส. ทุกครั้ง แสดงความคิดเห็นคัดค้านการปกครองรูปแบบอื่นในบางโอกาส เป็นต้น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 247-248) ได้สรุปว่าเจตคติมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เพื่อเป็นเหตุเป็นผลที่จะสรุปความ และรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้นๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับ

สิ่งเร้าต่างๆ เป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้าเหล่านั้นแล้วว่าพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component)

เป็นองค์ประกอบด้านความพร้อม หรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่สนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการประเมินผลพฤติกรรมที่คิดว่าจะแสดงออกจะสอดคล้องกับความรู้ที่มีอยู่ เช่น คนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อศาสนาก็จะไม่สนใจเข้าฟังธรรม เป็นต้น

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2549, หน้า 10-11) ได้สรุปว่า เจตคติมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความรู้ (Cognitive Component) บุคคลใดที่มีเจตคติต่อสิ่งใด ๆ ได้ บุคคลนั้นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้นก่อนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสรุปเป็นความเชื่อ

2. ความรู้สึก (Affective Component or Feeling Component) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหลังจากรู้ และเข้าใจสิ่งนั้นแล้วก็จะสรุปเป็นความเห็นในรูปแบบการประเมินผลว่าพอใจสำคัญเท่ากับ เกิดอารมณ์ หรือความรู้สึกต่อสิ่งนั้น

3. ความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติ (Action Tendency Component) เป็นองค์ประกอบท้ายสุดที่รวมตัวมาจากความรู้ และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนทำให้เกิดความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งนั้นในทางสนับสนุน หรือขัดแย้งตามความรู้ หรือความรู้สึกที่เป็นพื้นฐานนั้น

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2549, หน้า 170-171) ได้อธิบายองค์ประกอบของเจตคติมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ประกอบด้วยองค์ความรู้ทั้งหมดที่บุคคลมีอยู่ หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่เป้าหมายของทัศนคติ (Attitude Object) และรับรู้ข้อเท็จจริงได้รับความรู้รวมถึงความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพิ่มเติมขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective or Evaluative Component) ประกอบด้วยความรู้สึก และบุคคลนั้นต่อเป้าหมายของทัศนคติซึ่งเป็นการประเมินค่าความรู้สึกเชิงบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ เห็นใจ หรือความรู้สึกเชิงลบ ได้แก่ ไม่ชอบ

ไม่พอใจ กลัว รังเกียจซึ่งจะสอดคล้องกับองค์ประกอบด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component)

ประกอบด้วยความพร้อมของบุคคลที่จะตอบสนอง (Readiness to Respond) หรือแนวโน้มที่จะแสดงออก (Tendency to Act) ของเป้าหมายของเจตคติเมื่อมีการประมวลความรู้ และประเมินค่าความรู้สึก ต่อสิ่งนั้นแล้ว โดยพฤติกรรมจะแสดงออกได้สองลักษณะ คือ พฤติกรรมทางบวก ได้แก่ การยอมรับ สนับสนุนเข้าใกล้ ช่วยเหลือ ส่งเสริม และพฤติกรรมทางลบ ได้แก่ การทำลาย ชัดขึ้น ต่อสู้และถอยหนี

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติประกอบด้วย ความรู้ ความเข้าใจ หรือความเชื่อ ความรู้สึก และพฤติกรรมของแต่ละบุคคลที่มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้า บุคคลมักแสดงพฤติกรรมในทิศทางที่สอดคล้องกับความรู้สึกละเอียดที่มีอยู่มีปริมาณมากน้อย แตกต่างกันไปแต่ไม่เสมอไปทุกกรณีในบางครั้งเรามีเจตคติอย่างหนึ่งแต่ก็ไม่ได้แสดงพฤติกรรมตามเจตคติที่มีอยู่ก็ได้

ลักษณะของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติ ไว้ดังนี้

กานดา พูนลาภทวี (2546, หน้า 201) อธิบายว่า ลักษณะสำคัญของเจตคติของบุคคล มีดังนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล เจตคติไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองหรือมีมาแต่กำเนิด แต่เป็นผลจากการเรียนรู้และการสังสมประสบการณ์ของแต่ละบุคคลทั้งทางตรงและทางอ้อมแหล่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติ ได้แก่ ครอบครัว สื่อมวลชน และผู้ที่บุคคลพบปะด้วย เช่น ครู เพื่อน เป็นต้น
2. เจตคติต้องมีเป้าหมาย (Target) เจตคติจะเกิดขึ้นลอยๆ โดยไม่มีเป้าหมายไม่ได้ เป้าหมายอาจเป็นบุคคล สิ่งของ สถานที่หรือสถานการณ์ เช่น เจตคติต่อนักการเมือง เจตคติต่อยาบ้า เจตคติต่อมหาวิทยาลัยเปิด และเจตคติต่อการประหารชีวิตนักโทษ เป็นต้น
3. เจตคติมีทิศทาง (Direction) การแสดงความรู้สึกของบุคคลเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ หรือทิศทางที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา เช่น ชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย สำคัญ ไม่สำคัญ ดี เลว ก้าวหน้า ก้าวหลัง ชยัน เกียจคร้าน กล้าหาญ หวาดกลัว เป็นต้น
4. เจตคติมีความเข้ม (Intensity) บุคคลอาจมีความรู้สึก

เหมือนกันแต่อาจมีระดับความมากน้อยของความรู้สึกที่แตกต่างกัน เช่น ชอบมาก ชอบน้อย เห็นด้วยมาก เห็นด้วยน้อย เป็นต้น

5. เจตคติมีลักษณะค่อนข้างคงทนหรือไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาหนึ่ง เจตคติของบุคคลเป็นผลมาจากการสั่งสมประสบการณ์มาเป็นเวลานานพอสมควร จึงมีลักษณะค่อนข้างคงทนแต่เจตคติของบุคคลอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้

ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 249-250) สรุปลักษณะสำคัญของเจตคติไว้ ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่างๆ รอบตัว บุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่าประสบการณ์ที่เหมือนกันก็เป็นเจตคติที่แตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สถิติปัญญา อายุ เป็นต้น

2. เจตคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมความพร้อมภายในของจิตมากกว่าภายนอกที่สังเกตได้ สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนอง มีลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่ชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับเกี่ยวข้องกับอารมณ์ด้วย

3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน ทิศทางของการประเมินคือ ลักษณะความรู้สึก หรืออารมณ์ที่เกิดขึ้นถ้าเป็นความรู้สึกหรือประเมินว่าชอบ พอใจ เห็นด้วยก็คือ เป็นทิศทางในทางที่ดีเรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวก และถ้าการประเมินออกมาไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจก็มีทิศทางในทางลบ เจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้นเป็นเพียงความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

4. เจตคติมีความเข้ม คือ มีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมากหรือไม่เห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

6. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่น และมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น การยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

7. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถรู้ได้ว่า บุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้นเจตคติเป็นพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกเนื่องจากถูกกระตุ้น

และการกระตุ้นยังมีสาเหตุอื่นๆ รวมอยู่ด้วย

8. เจตคติต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายใน และพฤติกรรมภายนอกจะตรงกันเพราะก่อนแสดงออกนั้นก็ปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

สรุปได้ว่า เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้จากประสบการณ์มีลักษณะค่อนข้างคงทนสามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่ต้องอาศัยระยะเวลา เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและมีปริมาณ หรือระดับความรุนแรงต่างกันเมื่อทราบลักษณะของเจตคติแล้วก็จะทำให้มีความเข้าใจพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

การเกิดเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการเกิดของเจตคติ ไว้ดังนี้
 แสงเดือน ทวีสิน (2545, หน้า 68-69) ได้อธิบายว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติ มีดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โดยการรวบรวมจากประสบการณ์ต่างๆ ในอดีต เป็นตัวประเมินตัดสินใจเพื่อกำหนดทิศทางของเจตคติ หลักเกณฑ์ดังกล่าวจะถูกหล่อหลอมมาจากความเชื่อ (Belief) ของมนุษย์นักจิตวิทยาได้จัดลำดับความเชื่อไว้ ดังนี้

1.1 ความเชื่อจากประสบการณ์ตรง (Primitive Belief) เป็นความเชื่อในระดับพื้นฐานที่สุด คือ เชื่อเพราะเคยได้พบมา

1.2 ความเชื่อจากการประเมินค่า (Evaluative Belief) ความเชื่อชนิดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากบางครั้งประสบการณ์ตรงไม่ได้ให้ข้อมูลที่เหมือนกันทุกครั้ง

1.3 ความเชื่อในระดับการวิเคราะห์ (Higher-Order Belief) ความเชื่อในลักษณะนี้เป็นความเชื่อที่ได้มาจากข้อมูลหลายทาง ดังนั้น ก่อนจะเชื่อต้องอาศัยการพิจารณาถึงเหตุผล

1.4 ความเชื่อในระดับการสังเคราะห์ (Horizontal structure of Belief) ความเชื่อในระดับนี้ต้องอาศัยข้อมูลและหลักฐานต่างๆ ในการตัดสินใจเพื่อประกอบในการเชื่อของตน

2. เจตคติเกิดจากการรับเจตคติของผู้อื่นมาเป็นของตน การรับเจตคติของผู้อื่นมานั้นมักจะเป็นในกรณีที่บุคคลนั้นมีความสำคัญเป็นที่น่าเชื่อถือ และ

ยกย่องชื่นชมอย่างมาก

3. เจตคติจากประสบการณ์ที่ประทับใจมากประสบการณ์บางอย่างที่ประทับใจทั้งด้านดี และด้านไม่ดีเพียงครั้งเดียวก็อาจก่อให้เกิดเจตคติได้อย่างรวดเร็ว

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 261-264) ได้อธิบายว่า ทฤษฎีที่ก่อให้เกิดเจตคติ มี 2 กลุ่ม คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ความสัมพันธ์เชื่อมโยงซึ่งมีแนวคิดที่ว่าเจตคติของเราเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมขณะที่เกิดการเรียนรู้ซึ่งอาจเกิดจาก

1. การเสริมแรง เป็นเจตคติที่เกิดขึ้นจากการเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ
2. การวางเงื่อนไข เกิดขึ้นเพื่อเจตคติสิ่งหนึ่งแล้วไปสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่งทำให้เจตคติต่อสิ่งนั้นเหมือนกัน
3. การเลียนแบบทางเจตคติเกิดขึ้นจากการที่บุคคลรับรู้เจตคติที่คนอื่นมีอยู่แล้วจึงรับมาเป็นของตนเองโดยไม่ต้องมีประสบการณ์ตรง
4. การเชื่อมโยง การเกิดเจตคติเป็นผลจากบุคคลผู้เป็นเจ้าของเจตคติมีการเชื่อมโยงลักษณะบางอย่างเข้าด้วยกันตามความคิดของตนซึ่งเป็นการเชื่อมโยงไปในทิศทางเดียวกัน

สรุปได้ว่า การเกิดเจตคติมีเหตุที่มาหลายทางทั้งเกิดจากประสบการณ์ทางตรง ประสบการณ์ทางอ้อม การอบรมสั่งสอน ความประทับใจ ความสำเร็จ บุคลิกภาพรวมถึง สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม สื่อต่างๆ ที่มีหลากหลายในปัจจุบัน

แบบวัดเจตคติ

แบบวัดเจตคติ (Attitude Scale) เป็นชุดของคำถามด้านความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวกหรือลบซึ่งมีการกำหนดระดับของคำตอบไว้เป็นช่วงๆ ที่ต่อเนื่องกัน และมีหน่วยเท่ากันให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงโดยมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงแบบวัดเจตคติ ไว้ดังนี้

พรรรณี ลีกิจวัณณะ (2549, หน้า 95-96) เสนอว่า รูปแบบของข้อคำถามและคำตอบที่แตกต่างกัน ได้แก่ แบบวัดเจตคติแบบเทอร์สโตน และแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ท มีรายละเอียดดังนี้

1. แบบวัดเจตคติของเทอร์สโตน (Thurstone's Scale)

แบบวัดเจตคติของเทอร์สโตนประกอบด้วยคำถามจำนวนมาก ประมาณ 100 ข้อขึ้นไป เพื่อวัดเจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ระดับของเจตคติหรือความรู้สึกตามแบบเทอร์สโตนนี้ แบ่งออกเป็น 11 ระดับ เริ่มจากความรู้สึกทางลบ ระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 ไปจนถึงความรู้สึกทางบวกเห็นด้วยอย่างยิ่ง 11 ส่วนระดับกลางเป็นความรู้สึกเป็นกลาง = 6 ดังตาราง

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ลบ)					เป็นกลาง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (บวก)				

หรืออีกนัยหนึ่ง ความรู้สึกในทางลบมี 5 ระดับ คือ ระดับ 1-5 ความรู้สึกเป็นกลางมี 6 ระดับ ความรู้สึกในทางบวก 5 ระดับ คือ มีระดับ 7-11 แต่ละข้อคำถามจะมีค่าระดับเจตคติประจำข้อ ซึ่งได้มาจากการตัดสินของกลุ่มผู้ตัดสิน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น มีจำนวนประมาณ 50 คน การตอบผู้ตอบเลือกตอบข้อความที่เห็นด้วยมากที่สุดให้ได้จำนวนข้อตามที่กำหนดให้เลือก ผู้ตอบได้คะแนนของข้อที่เลือกแล้วนำคะแนนแต่ละข้อมาหาค่าเฉลี่ยทั้งฉบับได้เป็นคะแนนเจตคติของผู้นั้น

2. แบบวัดเจตคติของลิเคิร์ท (Likert's Scale)

แบบวัดเจตคติของลิเคิร์ท ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวกหรือลบ ในแบบวัดชุดหนึ่งๆ จะต้องประกอบด้วยทั้งข้อคำถามที่เป็นข้อความทางบวก และข้อความทางลบในจำนวนพอๆ กัน ระดับเจตคติหรือความรู้สึกตามแบบของลิเคิร์ทนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความนั้นๆ หรือไม่เพียงใด

การให้คะแนน ถ้าเป็นข้อความทางบวกจะมีค่าคะแนน 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) ถ้าเป็นข้อความทางลบจะมีค่าคะแนน 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) ตามลำดับ ดังตาราง

รายการ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ข้อความ ทางบวก	5	4	3	2	1
ข้อความ ทางลบ	1	2	3	4	5

ตารางแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ต

การตอบ ผู้ตอบตอบคำถามทุกข้อ โดยแต่ละข้อเลือกระดับที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง มากที่สุด ผู้ตอบได้คะแนนตามระดับที่เลือกตอบแต่ละข้อ แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยทั้งฉบับได้เป็นคะแนนเจตคติของผู้นั้น

สรุปได้ว่า แบบวัดเจตคติที่พบบ่อยในการวิจัยทางการศึกษา ได้แก่ แบบวัดเจตคติของ เทอร์สโตน ซึ่งแบ่งระดับความรู้สึกเป็น 11 ระดับ และแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ต ซึ่งแบ่งระดับของความรู้สึกออกเป็น 5 ระดับ

ในการศึกษาเจตคติในครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL-Plus โดยใช้เทคนิคของลิเคิร์ตซึ่งแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ตเป็นแบบวัดที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นได้ทั้งทางบวกและทางลบพร้อมทั้งแสดงระดับของความคิดเห็นได้ด้วยใช้ง่าย และมีความเที่ยงสูง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) เป็นสมรรถภาพในด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้จากประสบการณ์ทั้งทางตรง และทางอ้อมจากครูผู้สอนสำหรับความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้หลายท่าน สรุปได้ดังนี้

ชินนทร์ชัย อินทிரารณ และคณะ (2540, หน้า 5) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ สมรรถภาพด้านต่างๆ ของสมอง

หรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงของบุคคลที่ได้รับการเรียนการสอน หรือผลงานที่นักเรียนได้จากการประกอบกิจกรรม

ธวัชชัย บุญสวัสดิ์กุลชัย (2543, หน้า 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองในด้านต่างๆที่นักเรียนได้รับจากการสั่งสอนของครูผู้สอนซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

รัตนาภรณ์ ผ่านพิเคราะห์ (2544, หน้า 7) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของความสามารถทางวิชาการที่ได้จากการทดสอบโดยวิธีต่างๆ

อำนวย นันทา (2552, หน้า 35) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนโดยวัดได้จากคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนความรู้ความสามารถ และทักษะที่เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้ ด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์ ด้านการประเมินค่า สามารถวัดได้โดยวิธีการทดสอบด้วยเครื่องมือต่างๆ เช่น แบบทดสอบ แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึก แบบประเมินตนเอง เป็นต้น

ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถในการแสดงออกซึ่งความรู้ และทักษะต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว จำแนกออกเป็น ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า และการคิดสร้างสรรค์ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

สมบัติ ท้ายเรือคำ (2551, หน้า 73) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดระดับความสามารถของผู้เรียนว่ามีรู้ความสามารถ และทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด

บุญชม ศรีสะอาด และคณะ (2553, หน้า 62) ได้เสนอไว้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถนะสมองด้านต่างๆ ที่ผู้เรียนได้รับความรู้ มาแล้วมีอยู่เท่าใด แบบทดสอบประเภทนี้แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ แบบทดสอบของครูที่สร้างขึ้นกับแบบทดสอบมาตรฐาน

1. แบบทดสอบของครูที่สร้างขึ้น (Teacher- Made Test) หมายถึง

แบบทดสอบ ที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอนเป็นแบบทดสอบที่ใช้กัน
 ทั่วๆ ไปในโรงเรียนและสถาบันการศึกษา

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง
 แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่วๆ ไป แบบทดสอบชนิดนี้จะต้องผ่านการ
 วิเคราะห์แล้วว่ามีคุณภาพดีมีมาตรฐาน คือมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และ
 มาตรฐานในการแปลความหมายคะแนน

สรุปว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง
 แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถของบุคคลซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่
 สอบนั้นซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบทดสอบวัดผลแบบทดสอบของครูที่สร้างขึ้น (Teacher-
 Made Test) และแบบอัตนัย หรือแบบความเรียง (Subjective Test or Essay Type) ผู้วิจัย
 สร้างขึ้น

กรอบแนวคิดของการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1976,
 หน้า 45) ถือว่าสิ่งใดก็ตามที่มีปริมาณอยู่จริงสิ่งนั้นสามารถวัดได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ก็อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าวซึ่งผลการวัดจะเป็นประโยชน์ในลักษณะทราบ และ
 ประเมินระดับความรู้ ทักษะ และเจตคติของนักเรียน แนวความคิดของไลแมน (Lyman,
 1991, p.10) สอดรับการวัดผลตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ใน
 เนื้อหาที่ต้องการวัด (Skills) คุณลักษณะของพฤติกรรม (Traits) และองค์ประกอบ
 (Components) ซึ่งจำแนกตัวองค์ความรู้ในเนื้อหาที่ต้องการวัด และคุณลักษณะของ
 พฤติกรรมออกตามความเชื่อ เช่น ระดับความรู้ ความสามารถตามแนวคิดของบลูม มี 6
 ระดับ ดังนี้

1. ความจำ คือ สามารถจำเรื่องต่างๆ ได้ เช่น คำจำกัดความ สูตรต่างๆ
 วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกชื่อสารอาหาร 5 ชนิดได้ นักเรียนสามารถบอกชื่อธาตุที่
 เป็นองค์ประกอบของโปรตีนได้

2. ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความ ขยายความ และสรุปใจความ
 สำคัญได้

3. การนำไปใช้ คือ สามารถนำความรู้ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ ไปใช้
 ในสภาพการณ์ที่ต่างออกไปได้

4. การวิเคราะห์ คือ สามารถแยกแยะข้อมูลและปัญหาต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อย เช่น วิเคราะห์องค์ประกอบ ความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ

5. การสังเคราะห์ คือ สามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่างๆ เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่อย่างมีความหมาย

6. การประเมินค่า คือ สามารถพิจารณาและตัดสินจากข้อมูล คุณค่าของหลักการโดยใช้มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้ หรือตัวเองกำหนดขึ้น

จากกรอบแนวคิดของการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของบลูม จำแนกตัวองค์ความรู้ในเนื้อหาที่ต้องการวัด และคุณลักษณะของพฤติกรรมออกตามความเชื่อ ซึ่งในด้านระดับความรู้ ความสามารถตามแนวคิดของบลูมมี 6 ระดับคือ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

ลักษณะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการทดสอบเพื่อประเมินผลการเรียน มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

สมบัติ ท้ายเรือคำ (2551, หน้า 72) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามลักษณะการสร้างเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างเองหรือแบบทดสอบที่ครูสร้างเอง (Teacher Made Test) เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยดำเนินการสร้างด้วยตนเองตามวัตถุประสงค์ของการสอบซึ่งกระบวนการในการสร้างนั้นจะต้องมีการนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้แล้วนำมาวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพก่อนที่จะนำไปใช้จริง ซึ่งแบบทดสอบที่มีคุณภาพนั้นควรจะเป็นแบบทดสอบที่มีอำนาจจำแนกสูง ความยากปานกลาง มีความตรง (Validity) และมีความเที่ยง (Reliability) สูง

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบที่ได้รับการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพจนเป็นที่เชื่อถือได้ และเมื่อมีการนำแบบทดสอบไปใช้ไม่ว่าใครจะเป็นผู้คุมสอบ หรือตรวจให้คะแนนก็ตามผลลัพธ์ที่ได้จะใกล้เคียงกันหรือมีความเป็นปรนัย (Objectivity) โดยในแบบทดสอบมาตรฐานนั้นจะระบุถึงวิธีการทำข้อสอบ และตรวจข้อสอบอย่างชัดเจน นอกจากนั้นยังระบุปกติวิสัย (Norm) ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์คะแนนมาตรฐานของกลุ่มประชากรที่ทำ

แบบทดสอบก็ได้ และยังระบุความตรง (Validity) และค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบทดสอบด้วยแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้วซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษ และดินสอ (Paper and pencil test) แบบทดสอบประเภทนี้แบ่งได้เป็น 2 พวก คือ แบบทดสอบของครูที่สร้างขึ้นกับแบบทดสอบมาตรฐาน

2.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher – made Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดและประเมินผลการเรียนการสอนในห้องเรียน ส่วนมากเป็นข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่างๆ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

2.1.1 ข้อสอบเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

2.1.2 ข้อสอบเพื่อประเมินผลการเรียนการสอน

2.2 ข้อสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นแล้ว นำไปใช้ทดสอบและวิเคราะห์ผลการสอบตามวิธีการเพื่อปรับปรุงคุณภาพและใช้เป็นมาตรฐานในการทดสอบกับเด็กๆ ทั่วไป มีการหาเกณฑ์ปกติ (Norm) เพื่อใช้เป็นหลักในการเปรียบเทียบคำว่า มาตรฐานแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถวัดได้ 3 แบบตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอนคือ

2.2.1 วัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือ ทักษะของผู้เรียนโดยเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในรูปของการปฏิบัติจริง เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา งานช่าง งานประดิษฐ์ การวัดแบบนี้ต้องวัดโดยใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test)

2.2.2 วัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอันเป็นประสบการณ์เรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

2.2.3 วัดด้านทักษะ เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดภายหลังการฝึกฝนและได้เรียนแล้วเพื่อดูว่าผู้เรียนมีทักษะ หรือความคล่องแคล่วในการคิดแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องที่ได้เรียนขนาดไหน แบบทดสอบนี้มุ่งวัดว่าผู้เรียนมีทักษะการคิด หรือการทำงานขนาดไหนซึ่งแตกต่างกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่วัดว่า ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถระดับใดสำหรับผู้มีทักษะ คือ ผู้ที่สามารถทำงานได้ปริมาณมากๆ โดยใช้เวลาทำเพียงเล็กน้อยทำได้สะดวกสบาย การวัดทักษะถ้าใช้แบบทดสอบลักษณะของข้อสอบจะต้องเป็นคำถามที่เป็นปัญหาง่ายๆ แต่มีปริมาณมากแล้วให้ทำในเวลาจำกัดผู้ใด

ทำได้มากแสดงว่ามีทักษะ ข้อสอบทักษะนี้ถ้าให้ตอบโดยไม่จำกัดเวลาผู้ถูกสอบส่วนใหญ่ จะทำได้และได้คะแนนเต็ม

สมนึก ภัททิยธนี (2553, หน้า 67-68) ได้กล่าวถึง หลักในการสร้าง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ ดังนี้

1. เขียนตอนนำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ แล้วใส่เครื่องหมาย ปรักศนีย์ ไม่ควรสร้างตอนนำให้เป็นแบบอ่านต่อความ เพราะทำให้คำถามไม่กระชับ เกิด ปัญหาสองแง่หรือข้อความไม่ต่อกัน หรือเกิดความสับสนในการคิดหาคำตอบ
2. เน้นเรื่องจะถามให้ชัดเจนและตรงจุดไม่คลุมเครือเพื่อว่าผู้อ่าน จะไม่เข้าใจไขว้เขวสามารถมุ่งความคิดในคำตอบไปถูกทิศทาง
3. ควรถามในเรื่องที่มีคุณค่าต่อการวัด หรือถามในสิ่งที่ตั้งถามมี ประโยชน์ คำถามแบบเลือกตอบ สามารถถามพฤติกรรมในสมองได้หลายๆ ด้าน ไม่ใช่ คำถามเฉพาะความจำ หรือความจริงตามตำรา แต่ต้องถามให้คิดหรือนำความรู้ที่เรียนไป ใช้ในสถานการณ์ใหม่
4. หลีกเลี่ยงคำถามปฏิเสธ ถ้าจำเป็นต้องใช้ก็ควรขีดเส้นใต้คำ ปฏิเสธแต่คำปฏิเสธซ้อนไม่ควรใช้อย่างยิ่ง เพราะปกติผู้เรียนจะยุ่งยากต่อการแปล ความหมายของคำถามและตอบคำถามที่ถามกลับหรือปฏิเสธซ้อนผิดมากกว่าถูก
5. อย่าใช้คำฟุ่มเฟือย ควรถามปัญหาโดยตรงสิ่งใดไม่เกี่ยวข้อง หรือไม่ได้ใช้เป็นเงื่อนไขในการคิดก็ไม่ต้องนำมาเขียนไว้ในคำถามจะช่วยให้คำถามรัดกุม ชัดเจนขึ้น
6. เขียนตัวเลือกให้เป็นเอกพจน์ หมายถึงเขียนตัวเลือกทุกตัวให้ เป็นลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือมีทิศทางแบบเดียวกัน หรือมีโครงสร้างสอดคล้องเป็น ทำนองเดียวกัน
7. ควรเรียงลำดับตัวเลขในตัวเลือกต่างๆ ได้แก่ คำตอบที่เป็น ตัวเลขนิยมเรียงจากน้อยไปหามากเพื่อช่วยให้ผู้ตอบพิจารณาหาคำตอบได้สะดวกไม่หลง และป้องกันการเดาตัวเลือกที่มีค่ามาก
8. ใช้ตัวเลือกปลายเปิดหรือปลายปิดให้เหมาะสม ตัวเลือก ปลายเปิดได้แก่ ตัวเลือกสุดท้ายใช้คำว่า ไม่มีคำตอบถูกที่กล่าวมาผิดหมด ผิดหมดทุกข้อ หรือสรุปแน่นอนไม่ได้
9. ข้อเดียวต้องมีคำตอบเดียว แต่บางครั้งผู้ออกข้อสอบคาดไม่ถึง

ว่าจะมีปัญญา หรืออาจจะเกิดจากการแต่งตั้งตัวดวงไม่รัดกุมจึงมองตัวดวงเหล่านั้นได้อีก
แง่หนึ่งทำให้เกิดปัญหาสองแง่สองมุมได้

10. เขียนทั้งตัวถูกและตัวผิดให้ถูกหรือผิดตามหลักวิชา คือจะ
กำหนดตัวถูกหรือผิด เพราะสอดคล้องกับความเชื่อของสังคม หรือกับคำพังเพยต่างๆ ไป
ไม่ได้ดังนี้ เนื่องจากการเรียนการสอนมุ่งให้ผู้เรียนทราบความจริงตามหลักวิชาเป็นสำคัญ
จะนำความเชื่อโชคลาง หรือขนบธรรมเนียมประเพณีเฉพาะท้องถิ่นมาอ้างอิงไม่ได้

11. เขียนตัวเลือกให้อิสระจากกันพยายามอย่าให้ตัวเลือกตัว
ใดตัวหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งหรือส่วนประกอบของตัวเลือกอื่นต้องให้แต่ละตัวเป็นอิสระจากกัน
อย่างแท้จริง

12. ควรมีตัวเลือก 4-5 ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้ ถ้าเขียนตัวเลือก
เพียง 2 ตัวเป็นข้อสอบแบบถูก-ผิด และเพื่อป้องกันไม่ให้เดาได้ง่ายๆ จึงควรมีตัวเลือก
หลายๆ ตัวที่นิยมใช้หากเป็นข้อสอบระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2 ควรใช้ 3 ตัวเลือก ระดับ
ประถมศึกษาปีที่ 3-6 ควรใช้ 4 ตัวเลือก และตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปควรใช้ 5 ตัวเลือก

13. อย่าแนะนำคำตอบ ซึ่งการแนะนำคำตอบมีหลายกรณี ดังนี้

13.1 คำถามข้อหลังๆ แนะนำคำตอบข้อแรกๆ

13.2 ถามเรื่องให้ผู้เรียนคล่องปากอยู่แล้ว โดยเฉพาะคำถาม
ประเภทคำพังเพย สุภาษิต คติพจน์หรือคำเตือนใจ

13.3 ใช้ข้อความของคำตอบถูกต้องกับคำถามหรือเกี่ยวข้อง
กันอย่างเห็นได้ชัดเพราะนักเรียนที่ไม่มีความรู้ก็อาจจะเดาได้ถูก

13.4 เขียนตัวถูกหรือตัวลวงถูกหรือผิดเด่นชัดเกินไปและ
คำตอบไม่กระจาย

สรุปได้ว่า ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชานั้นสามารถ
วัดได้ 2 แบบคือ การวัดด้านปฏิบัติและการวัดด้านเนื้อหาตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะ
วิชาที่สอนซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ทำการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค
KWL-Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่าน และการเรียน เจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้น
ทักษะกระบวนการ โดยวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย และ
แบบอัตนัยที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น

คุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษาได้คุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สมนึก ภัทษณี (2553, หน้า 81) ได้เสนอถึง คุณลักษณะแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้ ต้องเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง แบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้องตามความมุ่งหมาย

1. ต้องยุติธรรม (Fair) คือ โจทย์คำถามทั้งหลายไม่มีช่องทางแนะให้เด็กเดาคำตอบได้ไม่เปิดโอกาสให้เด็กเกียจคร้านที่จะดูตำราแต่ตอบได้ดี
2. ต้องถามลึก (Searching) วัดความลึกซึ่งของวิทยาการตามแนวตั้งมากกว่าที่จะวัดตามแนวกว้างว่ารู้มากน้อยเพียงใด
3. ต้องยั่วยุเน้นเยี่ยงอย่าง (Exemplary) คำถามมีลักษณะท้าทายชักชวนให้คิดเด็กสอบแล้วมีความอยากรู้เพียงใด
4. ต้องจำเพาะเจาะจง (Definite) เด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัดว่าครูถามถึงอะไรหรือให้คิดอะไร ไม่ถามคลุมเครือ
5. ต้องเน้นปรนัย (Objective) หมายถึง คุณสมบัติ 3 ประการ คือ
 - 5.1 แจ่มชัดในความหมายของคำถาม
 - 5.2 แจ่มชัดในวิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน
 - 5.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน
6. ต้องมีประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ สามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุดภายในเวลา แรงงาน และเงินน้อยที่สุดด้วย ต้องยากพอเหมาะ (Difficiency)
7. ต้องมีอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ สามารถแยกเด็กออกเน้นประเภทๆ ได้ทุกระดับตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด
8. ต้องเชื่อมั่นได้ (Reliability) คือข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอนไม่แปรผัน

สรุปได้ว่า คุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต้องเที่ยงตรง (Validity) เน้นปรนัย (Objective) มีประสิทธิภาพ (Efficiency) มียากพอเหมาะ (Difficiency) มีอำนาจจำแนก (Discrimination) และต้องเชื่อมั่นได้ (Reliability)

ความสุขในการเรียน

ความหมายของความสุข

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของความสุข ดังนี้

พระธรรมปิฎก (2543, หน้า 339) ให้ความหมายของความสุขว่ามี 2 แบบ คือ ความสุขจากภายใน หมายถึง มีความสงบใจตนเอง หรือมีความสุขจากการรู้เท่าทันเข้าใจความจริงของสิ่งทั้งหลายเป็นความสุขทางปัญญาเนื่องจากเห็นแจ้งความจริงเป็นความโปร่งโล่งไม่มีความติดขัดบีบคั้นใจ และความสุขภายนอกคือ การมีสุขภาพดี การมีทรัพย์สินเงินทอง การมีอาชีพการงานเป็นหลักเป็นฐาน การมียศตำแหน่ง การเป็นที่ยอมรับในสังคม การมีมิตรสหายบริวารและการมีชีวิตครอบครัวที่ดี

เอก ธนะศิริ (2544, หน้า 155-156) กล่าวว่า ความสุขใจหรือสุขในด้านนามธรรม คือ ความสุขที่แท้จริงคือผู้ที่อยู่ในสัมมาอาชีพและประพฤติปฏิบัติธรรมพื้นฐาน เช่น มีคุณธรรม มีศีล มีสัจจะ ไม่แก่งแย่งเบียดเบียนบังคับมาจากผู้อื่น

อภิชัย มงคล และคณะ (2544, หน้า 56) ได้ให้ความหมายของความสุข คือสภาพชีวิตที่เป็นสุขอันเป็นผลจากการมีความสามารถในการจัดการปัญหาในการดำเนินชีวิตมีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีโดยครอบคลุมถึงความดีงามภายในจิตใจภายใต้สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 1201) ให้ความหมายของคำว่า สุข หมายถึงความสบายกาย สบายใจ

จินตนา สนธิวงศ์เวช (2547, หน้า 7) กล่าวว่า ความสุขคือ สภาพชีวิตที่เป็นสุขอันเป็นผลจากการมีความสามารถในการจัดการปัญหาในการดำเนินชีวิตมีศักยภาพที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยครอบคลุมถึงความดีงามภายในจิตใจภายใต้สังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป

จุฑามาศ บาระมีชัย (2549, หน้า 22) ความสุข คือ ความอยู่เย็นเป็นสุขเป็นค่านิยมใหม่ของการดำรงชีวิตและการพัฒนาสังคมไทยตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่สะท้อนความสมดุล และความเป็นธรรมในทุกมิติของการพัฒนา และให้ความสำคัญในเชิงคุณค่าของความสุขมากกว่าวัตถุ

ลือชา วรรัตน์ (2549, หน้า 15) ได้ให้ความหมายของความสุข ว่าคือ ความรู้สึกเป็นสุขที่มี ณ เวลานั้นหารด้วยความคาดหวังถ้าหวังมากต้องการมากเท่าใดความสุขก็น้อยลงเรื่อยๆ โดยให้สมการความสุขไว้ดังนี้

ความสุขที่เป็น = ความสุขที่มีความคาดหวัง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและความหมายดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความสุข หมายถึง ความสบายกาย สบายใจ ความพอใจในคุณภาพชีวิตที่ดีตามศักยภาพของตนเองมีความสามารถในการแก้ปัญหา และปรับตัวให้อยู่ในสภาพแวดล้อมและสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้เป็นอย่างดี

ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข

กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 7) กล่าวว่าไว้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุขประกอบด้วยทฤษฎี 6 ทฤษฎีซึ่งผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนอย่างมีความสุขได้ ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 สร้างความรักและศรัทธา (Love and Respect)

การเรียนบนพื้นฐานแห่งความรักและความศรัทธาของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนและวิชานับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จำเป็นทั้งนี้เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรักและสนใจบทเรียน สนใจครูผู้สอน มีความศรัทธาและความเข้าใจตรงกันในระหว่างผู้เรียนด้วยกันก็จะทำให้เรียนเกิดการเรียนอย่างมีความสุขได้มีแนวคิดหลักในการดำเนินงานดังกล่าวโดย

1. การเรียนบนรากฐานแห่งความรัก กระทำได้โดย

1.1 การสร้างความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างครูและวิชาที่สอน

ระหว่างครูและผู้เรียนระหว่างครูและตัวครูเอง ระหว่างครูและธรรมชาติของมนุษย์ การให้กำลังใจและให้โอกาสยอมรับในสภาพที่เขาเป็นอยู่เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงออก รักษาความยุติธรรมจริงใจ และอดทนมุ่งมั่นที่จะช่วยเมื่อมีปัญหาแก้ปัญหาอย่างนุ่มนวล ด้วยเหตุผลโดยไม่ใช้อารมณ์

2. บทเรียนที่สนุกและน่าสนใจ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่จูงใจให้ผู้เรียนตื่นตัว

กระตือรือร้นสนใจใฝ่รู้ในการเรียนซึ่งผู้สอนสามารถกระทำได้โดย

2.1 การเตรียมการ มีการกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ที่

ชัดเจน ปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก วางโครงการสอนที่กระชับและรัดกุม

2.2 ทำแผนการสอน กำหนดแผนระยะยาวให้ครอบคลุม จัด

แผนรายเดือนไม่ให้ซ้ำซ้อน วางแผนรายสัปดาห์ให้ต่อเนื่องทำแผนรายวันให้เจาะลึก

2.3 การเลือกสื่อประกอบการเรียน ควรจัดหาสื่อที่เหมาะสม

กับบทเรียนจัดสัดส่วนของสื่อ และบทเรียนอาจเป็นสื่อที่ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างก็ได้

2.4 การประเมินพัฒนาการ จากการสังเกตพัฒนาการ การพิจารณาผลงานการทดสอบที่ไม่เครียดให้เด็กประเมินตนเอง และประเมินเพื่อนผู้เรียน พร้อมทั้งรายงานผลการพัฒนาการ

2.5 การจัดช่วงเวลาเรียน ให้มีความยืดหยุ่นของเวลาต่อวันจัดเวลาให้เหมาะสมกับบทเรียนแบ่งเวลาทำงานพักผ่อน และจัดสัดส่วนของวิชาต่อสัปดาห์

2.6 การจัดบรรยากาศในการเรียน สร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายแทรกอารมณ์ขันเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออก สนับสนุนให้เด็กได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและส่งเสริมการคิด จัดเวลาให้เด็กได้ค้นคว้าคำตอบด้วยตนเองสรุปข้อคิด และจับประเด็นที่สำคัญๆ

2.7 การแก้ปัญหา ใช้เหตุผลในการพิจารณารับฟังความคิดของทุกฝ่ายมองหาจุดดีของผู้เรียนให้เด็กคิดหาทางแก้ปัญหาด้วยตนเอง ทำตัวเป็นแบบอย่างของครู

2.8 การส่งเสริมความสนใจและการสร้างความผูกพัน ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนรักการเรียนโดยทำความรู้จักกับผู้เรียน ศึกษาประวัติเป็นรายบุคคล จดจำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับผู้เรียน ติดตามถามข่าวในวาระต่างๆ

2.9 การรักษามิตรภาพ รักษาความลับของผู้เรียน เห็นความสำคัญของทุกคนเอาใจใส่ทุกคนอย่างทั่วถึงจริงใจและพร้อมที่จะช่วยอดทนและเสียสละใช้คำพูดเชิงสร้างสรรค์

ทฤษฎีที่ 2 เห็นคุณค่าการเรียนรู้ (Learning Appreciation)

แนวคิดนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในการเรียนรู้และชอบเรียนในสิ่งที่คุณค่าต่อผู้เรียนเองตรงตามความสนใจและไม่ยากเกินไปแนวทางดำเนินงานสามารถทำได้โดย

1. การเรียนที่มีความหมาย ประกอบด้วยบทเรียนเหมาะสมกับวัยและความสนใจเนื้อหากระชับกระฉ่างและง่ายต่อการทำความเข้าใจ มีตัวอย่างที่ชัดเจนสามารถเข้าใจให้ติดและติดตามคำอธิบายที่ไม่คลุมเครือ

2. เด็กเปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์ที่รอการเจริญเติบโตซึ่งซ่อนไว้ด้วยความสามารถพิเศษเฉพาะตัว จุดอ่อนที่ต้องการความช่วยเหลือ ความสนใจและความถนัด ความคิดและจิตใจ ความชอบและความต้องการ

3. เด็กจะเกิดความรักและเห็นคุณค่า เมื่อบทเรียนนั้นสัมพันธ์กับสิ่งที่เด็กเคยรู้จักมาก่อน เด็กสามารถนำไปใช้ได้ เนื้อหาของวิชาที่มีความหมายที่เป็นรูปธรรมในจินตนาการของเด็กประสบความสำเร็จและมีผลงานเป็นที่ยอมรับ ครูผู้สอนมีเมตตา มีความเป็นกันเองและให้โอกาสเขา

ทฤษฎีที่ 3 เปิดประตูสู่ธรรมชาติ (Naturalization)

แนวคิดนี้เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนโดย

1. บทเรียนในห้องเรียนจะน่าสนใจ เมื่อมีสภาพห้องเรียนที่น่าเรียน ป้ายนิเทศที่สะดุดตาและเร้าความคิด สื่อการเรียนที่ตรงจุดประสงค์กิจกรรมที่หลากหลาย ผู้เรียนได้สัมผัสและเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. บทเรียนนอกห้องเรียนจะมาช่วยเสริมการเรียนรู้ เพราะได้เปลี่ยนบรรยากาศการเรียนรู้เด็กสัมผัสของจริงไม่ใช่แต่ในหนังสือหรือภาพ ผู้เรียนได้สัมผัสและเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. การนำธรรมชาติมาเป็นบทเรียน อาจทำได้โดยจัดให้มีการศึกษานอกสถานที่จัดห้องเรียนกลางแจ้ง ใต้ต้นไม้ ริมน้ำ ฯลฯ เปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมให้คนในท้องถิ่นร่วมรับรู้กิจกรรมร่วมกันของโรงเรียนส่งเสริมกิจกรรมที่สัมพันธ์กับชุมชนร่วมมือกับชุมชนในการแก้ปัญหาเด็ก

ทฤษฎีที่ 4 มุ่งมาดและมั่นคง (Willing and Firm)

แนวทางดำเนินงานตามแนวคิดนี้สามารถทำได้โดย

1. การพัฒนาความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง มองเห็นตัวเองทั้งในส่วนตัวและส่วนต่อยกกล้ารับสภาพของตนเอง กล้ารับฟังคำวิจารณ์เกี่ยวกับตน มุ่งมั่นพัฒนาและปรับปรุงรู้จักควบคุมอารมณ์ในวาระต่างๆ

2. ความตั้งใจจริง จะเกิดขึ้นได้เมื่อรู้คุณค่าของสิ่งนั้น มีเป้าหมายที่ชัดเจนได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังได้รับโอกาสเมื่อเกิดความผิดพลาด

3. การพัฒนาความเชื่อมั่นเปิดใจความรู้ใหม่ รู้จักแยกแยะหาเหตุผลไตร่ตรองหาคำตอบรู้จักเชื่อมโยงประสบการณ์ตัดสินใจโดยมีหลักการคุณสมบัติเหล่านี้จะเพิ่มพูนและพัฒนาได้ในตัวผู้เรียนต้องมีผู้ช่วยเหลือแนะนำและให้โอกาสผู้สอนจะเป็นผู้ที่สัมผัสความแตกต่างของผู้เรียน และหล่อหลอมสิ่งดีๆ ให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของผู้สอน นอกจากนี้เมื่อผู้เรียนมีความสนใจย่อมจะกล้าเผชิญสภาวะต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

ทฤษฎีที่ 5 ดำรงรักษามิตรีจิต (Friendship)

จากแนวคิดที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม มีสัญชาตญาณของการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เป็นพวกไม่ชอบอยู่โดดเดี่ยว แต่อีกด้านของสมองก็แฉกไปด้วยความคิดเกี่ยวกับตัวเอง ผู้เรียนจะแสดงพฤติกรรมออกมาให้รู้ว่าคนเราคิดถึงแต่ตัวเองจะค่อยๆ ลดลง หากสถาบันการศึกษาจะเป็นแหล่งที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น โดยผู้สอนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันกับเพื่อน ซึ่งมีแนวทางในการดำเนินงานดังนี้

1. การมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ยอมรับความคิด และความสามารถของผู้อื่นเข้าใจ และเห็นใจผู้อื่น อ่อนโยน และผ่อนปรน รู้จักประมาณตนไม่มุ้งมั้นเอาชนะ

2. การทำงานร่วมกันโดยไม่มีอคติ มองผู้อื่นในแง่ดี อดทนและอดกลั้นให้อภัยและให้โอกาส ยอมรับเหตุผลและความเปลี่ยนแปลง นึกถึงตัวเองทีหลัง มีเป้าหมายอันเดียวกันสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. การสื่อความคิดและความรู้สึกสุภาพอ่อนโยนใช้คำพูดเชิงสร้างสรรค์จริงใจและให้เกียรติ ให้กำลังใจแก่กันและกัน สามัคคีปรองดองกัน ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้ว่าคนเราแม้จะคิดต่างกันแต่ถ้ามีจุดหมายปลายทางอันเดียวกัน ยอมรับฟังกัน และกัน ช่วยกันคิดช่วยกันทำ เห็นความสำคัญของตนและกันความสำเร็จย่อมจะอยู่ไม่ไกล ความสุขก็จะอยู่แค่เอื้อม

ทฤษฎีที่ 6 ชีวิตที่สมดุล (Equilibrium of Life)

แนวคิดและหลักการรักษาสสมดุลของชีวิต คือ การปรับตัวเองให้อยู่ในความพอเหมาะพอดีรู้ขีดจำกัดของความปรารถนาส่วนตน มีการประพฤติปฏิบัติที่งดงาม สรรวมไม่หลงตัวเอง ขณะเดียวกันไม่ดูถูกตัวเอง ผู้ที่ปฏิบัติเช่นนี้ได้ย่อมมีความสุข ภารกิจสำคัญของผู้สอน คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้และเข้าใจธรรมชาติของชีวิตและความเป็นไปในโลก ขณะเดียวกันก็ช่วยให้รู้จักตัวเอง รู้ความสามารถของตนเอง รู้จักปรับตัว และมีวิธีแก้ปัญหาได้อย่างชาญฉลาดซึ่งมีแนวคิดหลักในการดำเนินงานดังกล่าวโดย

1. ความสุขทางใจ จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีความรักและเป็นที่ยอมรับ ได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถ ประสบความสำเร็จในสิ่งที่ทำได้

2. ความสุขทางกาย เกิดจากความรู้สึกที่ว่าตนเองปราศจาก

โรคภัยไข้เจ็บ มีที่อยู่อย่างสงบและสบาย มีอาหารกินโดยไม่หิวโหย มีเครื่องนุ่งห่มและของใช้ไม่ขาดแคลน มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

3. การเรียนรู้ที่นำไปสู่ความสำเร็จ แบ่งออกเป็น

3.1 การเรียนเพื่อใหู้ (Learn to know) สิ่งที่ไม่เคยรู้ได้รู้ สิ่งที่ไม่เคยเห็นได้เห็น สิ่งที่ไม่เคยได้สัมผัสได้สัมผัสเกิดความเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งสามารถคาดคะเนได้ใกล้เคียง สร้างจินตนาการภาพตามที่ได้เรียนรู้

3.2 การเรียนเพื่อให้เชี่ยวชาญ (Learn to do) สิ่งที่ไม่เคยได้ทำ ได้ทำฝึกฝนจนทำได้คล่องบอกขั้นตอนการปฏิบัติได้ครบถ้วน อดทน และมุ่งมั่นจนสำเร็จ ตอบคำถามหรืออธิบายได้แสดงให้ดูเป็นตัวอย่างได้

3.4 การเรียนเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของสิ่งนั้น (Learn to be) มีระบบในการคิดทำงานเพราะต้องการจะทำมุ่งมั่นในงานไม่ทอดทิ้ง เห็นว่างานทุกอย่างที่สุจริตเป็นงานที่มีเกียรติเรียนสิ่งใดก็คิดและปฏิบัติอย่างคนในอาชีพนั้น รับผิดชอบต่อผลงานของตน

จากทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุขและองค์ประกอบของการเรียนรู้ อย่างมีความสุขที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า ทั้ง 6 ทฤษฎีนี้มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ เด็กควรจะต้องยอมรับในจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง ทั้งผู้ปกครองและครูควรเข้าใจความแตกต่างในธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างให้เด็กเกิดความรักและศรัทธา เมื่อเด็กมีความรักและศรัทธาก็จะสนใจและเห็นคุณค่าในการเรียนรู้ โดยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจะต้องจัดบทเรียนให้สนุก น่าสนใจ บรรยายภาคผ่อนคลายเป็นการกระตุ้นให้เกิดความคิด มีกิจกรรมหลากหลายทั้งในและนอกห้องเรียนโดยให้นักเรียนได้ใกล้ชิดกับสิ่งที่นักเรียนอยากเรียนรู้และอยากเป็นนักเรียนก็ย่อมจะเห็นคุณค่าในการเรียนรู้ นำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ปัจจัยและองค์ประกอบของการทำให้เกิดความสุข

มีแนวคิดและผู้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเรียนรู้อย่างมีความสุข ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540, หน้า 34-38) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนของเด็กๆ ดำเนินไปอย่างมีความสุข ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ 6 ประการที่พอสรุปได้ คือ

1. เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและสมอง เด็กๆ ควรจะมีสิทธิที่จะเป็นตัวของเขาเอง มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความคิด มีความสนใจในสิ่งต่างๆ มีความสามารถเฉพาะตัว มีจุดเด่น จุดด้อยที่แตกต่างไปจากคนอื่น เขาควรจะได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจของเขา เขาควรจะได้มีโอกาสเลือกอนาคตของเขาเอง

2. ครูมีความเมตตาจริงใจ และอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง ครูควรมีความเข้าใจในทฤษฎีพัฒนาการของเด็ก เข้าใจความรู้สึกของเด็ก ครูควรให้ความเอาใจใส่ต่อเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน มีความยุติธรรมเป็นแบบอย่างที่ดี มีอารมณ์มั่นคง สดชื่นแจ่มใส มีสำนึกในการเป็นผู้ให้ มีการเตรียมตัวเพื่อการสอนให้มีคุณภาพอยู่เสมอ มีความเสียสละและอดทน มีความมุ่งมั่นที่จะช่วยเด็กให้รู้จักตัวเอง รู้จักแก้ปัญหา และเรียนรู้วิธีที่จะนำตัวเองไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองอย่างมีสติ และเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม เด็กจะมีความสุขเมื่อได้เรียนกับครูที่เข้าใจเขา ร่วมคิดไปกับเขา และสามารถจูงใจเขาให้ตื่นตัวไปกับบทเรียนแต่ละบทให้สนุกกับกิจกรรมแต่ละขั้นตอนให้เขามีกำลังใจที่จะแสวงหาความรู้ใหม่มาแลกเปลี่ยนกัน และให้มีความรักต่อสิ่งที่เรียนต่อเพื่อน ต่อครู และต่อธรรมชาติสิ่งแวดล้อมให้มีศรัทธาต่อการดำรงชีวิต และให้รู้จักสร้างความสำเร็จเพื่ออนาคตของตนเอง

3. เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา รู้จักตัวเองเห็นคุณค่าของชีวิต และความเป็นมนุษย์ของตน รับผิดชอบต่อชีวิตอยู่ ยอมรับทั้งจุดดีและจุดด้อยของตนเอง และคิดหาวิธีปรับปรุงแก้ไข เข้าใจธรรมชาติของความเปลี่ยนแปลง และรู้วิธีปรับตัวให้อยู่ในสภาพแวดล้อมนั้นๆ ได้โดยไม่เสียสุขภาพจิต รู้จักเกรงใจ และให้เกียรติผู้อื่น มีเหตุผล และใจกว้างพร้อมที่จะดำเนินชีวิตในบทบาทของผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบเด็กจะเรียนอย่างมีความสุขถ้าเขาได้

3.1 เรียนรู้ที่จะรักการทำงาน

3.2 รู้จักการทำงานที่สร้างสรรค์

3.3 เปิดใจกว้างที่จะชื่นชมความงามในธรรมชาติและโลก

รอบตัว

3.4 มีความรักให้ทั้งตนเองและผู้อื่น

3.5 เห็นคุณค่าของการมีชีวิต

3.6 ปรับตัวเข้ากับสภาวะต่างๆ ได้

3.7 มีโอกาสค้นพบความสามารถของตนเอง

4. เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ เพื่อจะได้ค้นพบความสามารถของตนเองการเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำอะไรตามที่ตนชอบ และมีความถนัดเท่ากับเป็นการส่งเสริมศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเด็กให้ปรากฏออกมา

5. บทเรียนสนุกแปลกใหม่จูงใจให้ติดตามและเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจรู้จักคิด และพัฒนาความคิดจากความรู้ที่ได้รับ ขยายวงไปสู่ความรู้ใหม่เกิดความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลองเพื่อให้เห็นผลที่สมจริง อยากรศึกษาให้ลึกซึ้งเพิ่มเติมเกิดความตื่นเต้น และภาคภูมิใจในข้อค้นพบใหม่ๆ หรือ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ และสามารถถ่ายทอดแนวความคิดเหล่านี้ให้ผู้อื่นทราบด้วยความภูมิใจ รักการเรียน มีระบบในการเรียน และเห็นประโยชน์ของการเรียนซึ่งไม่ได้ขีดวงจำกัดอยู่แต่ในห้องเรียน แต่อาจสัมพันธ์กับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรวมทั้งความเป็นไปในชีวิต และ ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตในแต่ละท้องถิ่นซึ่งบทเรียนที่มีคุณภาพแบ่ง ออกเป็น 3 ส่วน คือ

5.1 ส่วนเนื้อหาและกิจกรรม

5.1.1 มีความแปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้น

5.1.2 เร้าใจให้คอยติดตามไม่อยากขาดเรียน

5.1.3 มีการเชื่อมโยงความรู้จากเก่าไปใหม่

5.1.4 มีกิจกรรมสนุกๆ ไม่น่าเบื่อ

5.1.5 ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น

5.2 ส่วนพัฒนาตน

5.2.1 ขยายความรู้ออกสู่โลกกว้าง

5.2.2 จูงใจให้ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง

5.2.3 เรียนรู้การทำงานที่สร้างสรรค์

5.2.4 เรียนรู้วิธีทำงานเป็นกลุ่ม

5.2.5 ใจกว้างและรู้จักการยอมรับ

5.3 ส่วนสร้างเสริมทัศนคติ

5.3.1 ได้ค้นพบตัวเองและความสามารถของตน

5.3.2 เข้าใจชีวิตและธรรมชาติตามวัยที่จะรับได้

5.3.3 เห็นค่าของความเป็นมนุษย์

5.3.4 เข้าใจและเห็นคุณค่าท้องถิ่นของตน

5.3.5 รักและเห็นประโยชน์ของการเรียน

5.3.6 สิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันไม่

จำกัดอยู่เฉพาะในบทเรียนแต่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตความเป็นจริง

ปรัศนี จีรวงศ์รุ่งเรือง (2542, หน้า 28-32) กล่าวว่า องค์ประกอบที่ทำให้ให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข

1. การจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี

เมื่อนักเรียนเดินเข้ามาในโรงเรียน ห้องเรียนซึ่งมีบรรยากาศที่แจ่มใสมีชีวิตชีวา มีรอยยิ้มการทักทายอย่างเป็นกันเองไม่มีเสียงไม้เรียว นักเรียนไม่ต้องนั่งนิ่งๆ คอยฟังคำสั่งของครูแต่เพียงอย่างเดียวเมื่อมีปัญหาที่จะมีครูเป็นที่ปรึกษาที่มีคำแนะนำที่เด็กสามารถนำไปปฏิบัติได้สภาพการเรียนการสอนที่เปิดกว้างให้อิสระในด้านการคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมจินตนาการของนักเรียนมีโอกาสได้วาดรูป เล่นกีฬา ทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งรายบุคคล และกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนๆ ได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกันก่อให้เกิดความรักสามัคคี และนำไปสู่การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกันเกิดสังคมเล็กๆ ที่มีความสุข

2. การรู้จักธรรมชาติของเด็ก

เด็กนักเรียนก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีสมองหัวใจ มีความคิดเป็นของตนเองเพียงแต่เยาว์วัยกว่าผู้ใหญ่ ความต้องการของเด็กเป็นเรื่องพื้นฐานๆ ไม่ซับซ้อน ต้องการความสนุกสนาน ร่าเริง มีร่างกายที่แข็งแรงบางครั้งก็มีความทุกข์ทั้งจากตัวเด็กเอง กล่าวคือ รูปร่าง หน้าตา ความมั่นใจในตนเอง สุขภาพ ความสามารถในการใช้วัยต่างๆ เช่น การใช้สายตาบางคนอาจจะสายตาสั้น การพูดไม่ชัดเจนหรือติดอ่าง นอกจากนี้ความทุกข์อาจจะมาจากสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน เช่น ภูมิหลังของครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ สิ่งเหล่านี้หล่อหลอมให้เกิดลักษณะเฉพาะตัวของนักเรียนแต่ละคนทำให้เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันครูควรมองเด็กด้วยใจเป็นธรรมชาติไม่ด่วนสรุปตัดสินเด็กว่าดีหรือเลวเมื่อพิจารณาอย่างถ่องแท้และมีความจริงใจในการแก้ปัญหาให้กับเด็กทุกคนเอาใจเขามาใส่ใจเรา

3. การจัดแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย

การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ทุกเวลาการเรียนไม่จำกัดเฉพาะในห้องเรียนควรขยายวงกว้างสู่แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม เช่น แปลงเกษตร โรงฝึกงาน สวนหย่อม ห้องสมุด ศูนย์การเรียนรู้หรือนอกโรงเรียน เช่น สวนสัตว์สวนสนุก พิพิธภัณฑ์ ทุ่งนา ป่าเขา

การที่นักเรียนมีโอกาสได้สัมผัสธรรมชาติได้เรียนรู้จากสถานที่จริงทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจได้ดีทั้งยังช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดไม่ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายจำเจ

4. การจัดให้เด็กเลือกเรียนตามความถนัด

ตามที่ทราบกันแล้วว่านักเรียนแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวต่างกัน หรือมีความแตกต่างระหว่างบุคคลนั่นเอง เมื่อเขาค้นพบความสามารถของตนเองที่ชอบเร็นตลอดจนได้รับโอกาสความสามารถพิเศษของเขาก็จะปรากฏชัดเจนนมากยิ่งขึ้น การเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำสิ่งที่ชอบและถนัดเท่ากับเป็นการส่งเสริมศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเด็กเอง ทั้งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง จังหวะการกระตุ้นที่เหมาะสมจากครูก็จะมีกำลังใจที่จะเติมเต็มความฝันของคนให้สมบูรณ์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ จะทำให้เขามีความสุขมากขึ้นสภาพการเรียนในห้องเรียนปัจจุบันยังคงปิดกั้นทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนครูคาดหวังให้เด็กสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยได้จึงเน้นแต่เรื่องวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาที่ใช้ในการสอบละเอียดไม่สนใจความสามารถทางด้านอื่นของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีแต่ความทุกข์มากยิ่งขึ้นเพราะต้องเรียนในสิ่งที่ตนเองไม่ชอบไม่ถนัด

5. บทเรียนสนุกและแปลกใหม่

การจัดบทเรียนให้มีความสนุกสนานมีความแปลก มีความใหม่ ทันสมัย มีสาระชวนให้ตื่นเต้นใจให้ติดตามตลอดเวลาไม่อยากขาดเรียน มีการเชื่อมโยงความรู้เก่าไปสู่ความรู้ใหม่ขณะเดียวกันก็มีสื่อที่เร้าใจให้เด็กอยากจะทำการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง กระตุ้นให้เกิดความสงสัยใคร่รู้ จุดประกายความอยากรู้เกิดการรับรู้จำได้เกิดความกระฉ่างในความคิด สร้างจินตนาการโยงความสัมพันธ์ของสิ่งที่เกิดกับประสบการณ์ได้การจัดบทเรียนคำนึงถึงนักเรียนโดยมีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง บทเรียนมีองค์ประกอบที่ทำให้นักเรียนและครูมีความสุขร่วมกันโดยครูต้องเปิดใจกว้างพัฒนาตนเองให้ทันเหตุการณ์ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ในปัจจุบันมีครูดั้งแบบที่คอยให้ความรู้แนะนำอย่างกัลยาณมิตรมีนักเทคโนโลยีทางการศึกษาผู้ซึ่งรู้และเข้าใจ และสามารถสร้างสื่อที่จะทำให้เด็กเรียนพัฒนาถึงขั้นความรู้หรือปัญญา

6. ครูมีความเมตตาจริงใจและอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั้งถึง

ครู คือ ผู้ว่าเรียนมาเพื่อจะให้ความรู้แก่นักเรียนด้วยวิธีการอันชาญฉลาดและน่าสนใจให้ความเป็นมิตร และให้หลักการในการดูแลตนเอง กล่าวคือ ครูต้องมีศาสตร์ คือ ความรู้พื้นฐานในเรื่องต่างๆ มากพอที่จะถ่ายทอดให้เด็กตามวัย และต้องมีศิลป์ คือวิธีการถ่ายทอดขึ้นกับสภาวะ และวุฒิภาวะของเด็กในรูปแบบกิจกรรมที่

หลากหลายทั้งยังต้องมีใจรักในความเป็นครู รักนักเรียน รักในสิ่งที่สอนมีจิตสำนึกในบทบาท และหน้าที่ของตนเอง กล่าวกันว่า“ครู”เป็นตัวเงื่อนไขหลักที่จะผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติในการปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้ครูไทยส่วนใหญ่เป็นผลผลิตมาจากการเรียนการสอนแบบ ครูเป็นศูนย์กลางตลอดจนวัฒนธรรมในการเลี้ยงดูเด็กไทยนั้น คนไทยชอบให้เด็กอยู่ในโอวาทเชื่อฟังผู้ใหญ่ อ่อนน้อมถ่อมตน พูดน้อย ถ้าจะพูดได้ต้องอยู่ในกรอบที่ผู้ใหญ่ต้องการไม่ถาม หรือโต้แย้งซึ่งถือว่าไม่สุภาพ กิริยาไม่งาม ก้าวร้าว บางครั้งผู้ใหญ่จะช่วยเหลือทำการต่างๆ แทนเด็กถือเป็นการเอ็นดูเด็ก แม้ว่าเด็กจะมีความสามารถคิดเองทำเองได้พฤติกรรมเหล่านี้ผู้ใหญ่เชื่อว่าถูกต้องก็ตาม สรุปว่าลักษณะครูมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียน

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543, หน้า 8-14) กล่าวว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นอยู่กับปัจจัยใหญ่ๆ 3 ด้าน คือ

1. ตัวเด็กเอง ประกอบด้วยความพร้อมด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ความพร้อมทางร่างกาย การเรียนรู้ของเด็กจะเป็นไปด้วยดีเมื่อเด็กมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เด็กที่มีร่างกายแข็งแรงจะมีอารมณ์สดชื่น กระปรี้กระเปร่า มีความจำดีสามารถเรียนรู้ได้เร็ว คิดหรือวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้งกว่าเด็กที่เจ็บป่วยบ่อยๆ

1.2 ความพร้อมทางสมอง เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่สมอง ดังนั้น หากสมองบกพร่องในการทำงานก็จะทำให้กระบวนการเรียนเสียไปด้วย

1.3 ความพร้อมทางอารมณ์ สภาพจิตใจและอารมณ์มีผลอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้เด็กที่มีอารมณ์ดี มีความสุข ไม่มีเรื่องกังวลใจก็จะเรียนรู้ได้ดีความพร้อมทางอารมณ์เป็นสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การมีความนับถือตนเองสูงและมีแรงจูงใจในตนเอง

2. ครอบครัว ครอบครัวมีบทบาทสำคัญมากในอันที่จะเอื้อให้เกิดเกิดการเรียนรู้ที่ดีโดยผ่านทางปัจจัยต่างๆ ดังนี้

2.1 ความสัมพันธ์ที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อแม่และลูก จะทำให้เด็กมีจิตใจสบายมีสมาธิ และเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพหากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีจะทำให้เด็กเกิดปัญหาทางจิตใจมีอารมณ์เศร้าวิตกกังวล และอาจมีปัญหายุทธกรรมต่างๆ เช่น หนีโรงเรียน ติดสิ่งเสพติด เป็นต้น

2.2 การถ่ายทอดคุณค่าทางการศึกษาในครอบครัวที่พ่อแม่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาก็จะเห็นความสำคัญของการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าครอบครัวที่ไม่ให้ความสำคัญของการศึกษา

2.3 การเป็นตัวอย่างในการแสวงหาความรู้ พ่อแม่ที่รักการเรียนรู้อ่านหนังสือชอบแสวงหาความรู้ใหม่ๆ และชอบการคิดวิเคราะห์หากปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวันเด็กก็จะเห็นแบบอย่าง และซึมซับลักษณะดังกล่าวเข้าไปในตัว

2.4 การฝึกวินัย การฝึกวินัยที่เสมอต้นเสมอปลายในชีวิตประจำวันจะมีผลให้เด็กมีวินัยในการเรียนด้วย เด็กจะรู้จักจัดเวลาในการเล่นและการทำการบ้าน

2.5 การสร้างแรงจูงใจ แรงจูงใจที่ทำให้เด็กอยากเรียนรู้มีจุดเริ่มต้นมาจากความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อแม่ลูก พ่อแม่ที่กระตุ้นเด็กให้มีแรงจูงใจและมีเป้าหมายจะทำให้ลูกมีความกระตือรือร้นในการเรียน

2.6 การสนับสนุนให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ พ่อแม่ที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้อย่างหลากหลายเช่น หนังสือดีๆ ให้อ่าน พาไปดูพิพิธภัณฑ์ ไปดูนิทรรศการดีๆ จะช่วยให้เด็กมีความรู้กว้างขวางมีข้อมูลสะสมไว้มากซึ่งจะเป็นสิ่งส่งเสริมให้การเรียนรู้ขึ้นต่างๆ ให้ดีขึ้น

2.7 การจัดสภาพแวดล้อมที่บ้านเป็นสิ่งสำคัญเด็กที่อยู่ในบ้านที่มีความสุขไม่มีเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันของพ่อแม่ หรือไม่มีเสียงโทรทัศน์วิทยุรบกวนอยู่ตลอดเวลาที่ทำกรบ้าน และห้องหนังสือเป็นสัดส่วนก็จะเรียนรู้ได้ง่าย และมีประสิทธิภาพกว่าที่ไม่มีสภาพแวดล้อมดังกล่าว

3. โรงเรียน โรงเรียนเป็นปัจจัยที่สำคัญมากมีผลกระตุ้นหรือยับยั้งการเรียนรู้ของเด็กได้ประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ดังนี้

3.1 นโยบายของโรงเรียน โรงเรียนที่มีเป้าหมายชัดเจนในการพัฒนาและกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กจะทำให้เด็กเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะโรงเรียนจะมีความคาดหวังสูงมีกลยุทธ์ที่จะกระตุ้นเด็กให้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

3.2 ทักษะความสามารถของครู วิธีการที่ครูสอนเป็นสิ่งสำคัญมากครูจะต้องมีทักษะในการสอนที่ดี สามารถสอนสิ่งที่สลับซับซ้อนให้เข้าใจง่ายเปลี่ยนเนื้อหาที่น่าเบื่อให้เป็นเนื้อหาที่สนุก และนำเสนอใจู้จักหาเทคนิคที่จะช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาให้เรียนดีขึ้น

3.3 ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนจะทำให้นักเรียนกล้าถามและกล้าแสดงความคิดเห็นเมื่อครูมองนักเรียนในแง่ดี มีความคาดหวังว่านักเรียน “ทำได้” นักเรียนก็จะพยายามทำตามความคาดหวังนั้น

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเพื่อนๆ ความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนๆ จะทำให้เด็กอยู่ในโรงเรียนอย่างมีความสุข ไม่มีเรื่องวิตกกังวลสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และได้รับการกระตุ้นในการเรียนจากกัน

สายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548, หน้า 56) ได้กล่าวว่า ลักษณะของการเรียนรู้ อย่างมีความสุขมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านผู้เรียน มีลักษณะดังนี้ นักเรียนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสามารถเรียนได้อย่างเต็มที่นักเรียนมีความรู้สึกภูมิใจในตนเอง และนักเรียนได้เรียนวิชาที่ตนเองชอบ

2. องค์ประกอบด้านผู้สอน มีลักษณะดังนี้ ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนได้รับความรู้จากประสบการณ์ตรง ครูมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน และครูมีการเตรียมความพร้อมในการสอน

3. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีลักษณะดังนี้ บริเวณรอบโรงเรียนร่มรื่น และอากาศเย็นสบายนักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจที่โรงเรียนมีชื่อเสียงด้านต่างๆ และโรงเรียนมีการยกย่องนักเรียนที่ทำความดี และเป็นที่ยอมรับของโรงเรียน

นุสรรา งามเดช, และคณะ (2550, หน้า 98) ได้กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขที่สำคัญมากที่สุดคือ 1) ความสัมพันธ์กับเพื่อนและอาจารย์ 2) การบรรลุเป้าหมายในการเรียน 3) สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ 4) การได้ทำกิจกรรมเพื่อการผ่อนคลาย 5) เศรษฐกิจ และ 6) ความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว

สรุปได้ว่า ความสุขทางการเรียนเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านผู้เรียน ที่มี ความสัมพันธ์ต่อการเรียนอย่างมากทั้งเรื่องคุณลักษณะแรงจูงใจในการเรียน และเจตคติที่มีต่อการเรียน 2) ด้านผู้สอน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนจะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้นั้น ความพร้อมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่สุดหากผู้สอนมีความเมตตาจริงใจ และเข้าใจในพฤติกรรมของผู้เรียน ไม่เลือกปฏิบัติ นักเรียนก็จะเกิดความรู้สึกปลอดภัย และไว้วางใจผู้สอนทำให้เกิดความสบายใจและพร้อมที่จะเรียนรู้ 3) ด้านสภาพแวดล้อม หมายถึง ความสามารถเข้าใจหลักสูตรและระบบการเรียนการสอนของ

ผู้บริหาร ความพร้อมของวัสดุอุปกรณ์ และความความพร้อมของอาคารสถานที่ 4) ด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่น หมายถึง ความสัมพันธ์ของตัวนักเรียนกับบุคคลรอบตัวซึ่งจะทำให้ นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองมีผู้ที่คอยช่วยเหลือไม่ใช่เรียนแบบโดดเดี่ยวเมื่อมีเรื่องไม่เข้าใจจากการสอนของครูก็สามารถปรึกษาเพื่อนได้ ซึ่งเป็นแบบสอบถามความสุขในการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียน

มีผู้ศึกษาและให้แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียนไว้ ดังนี้

กิตติวดี บุญซื่อ และคณะ (2540, หน้า 30) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียนไว้ ดังนี้

1. บทเรียนเริ่มจากง่ายไปยาก คำนึงถึงวุฒิภาวะและความสามารถในการยอมรับของเด็กแต่ละวัยมีความต่อเนื่องในเนื้อหาวิชาและขยายวงไปสู่ความรู้แขนงอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจต่อชีวิตและโลกรอบตัว
2. วิธีการเรียนสนุกไม่น่าเบื่อและตอบสนองของความสนใจใคร่รู้ของนักเรียน
3. การนำเสนอเป็นไปตามธรรมชาติไม่ยัดเยียดหรือกดดันเนื้อหาที่เรียนไม่มากเกินไปจนเด็กเกิดความล้าและไม่เหนื่อยเกินไปจนเด็กหมดความสนใจ
4. ทุกขั้นตอนของการเรียนรู้มุ่งพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการคิดในแนวคิดต่างๆ ของเด็กรวมทั้งความคิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ จากการประมวลข้อมูลและเหตุผลต่างๆ คิดแก้ปัญหาอย่างมีระบบ
5. แนวทางการเรียนรู้สัมพันธ์และสอดคล้องกับธรรมชาติเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้สัมผัสความงาม และความเป็นไปของสรรพสิ่งรอบตัวบทเรียนไม่จำกัดสถานที่หรือเวลา และทุกคนมีสิทธิ์เรียนรู้อย่างเท่าเทียมกัน
6. มีกิจกรรมหลากหลายสนุกชวนให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อบทเรียนนั้นๆ เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ ภาษาที่ใช้จูงใจเด็กนุ่มนวลให้กำลังใจและเป็นไปในเชิงสร้างสรรค์
7. สื่อที่ใช้ประกอบการเรียน เร้าใจให้เกิดการเรียนรู้ เข้าใจตรงตามเป้าหมายซึ่งกำหนดไว้อย่างชัดเจน คือมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนจนรู้ชัด (Learn to Know) เรียนจนทำได้ (Learn to Do) และเรียนเพื่อจะเป็น (Learn to Be)

8. การประเมินผลมุ่งเน้นพัฒนาการของเด็กในภาพรวมมากกว่าจะพิจารณาจากผลการทดสอบทางวิชาการและเปิดโอกาสให้เด็กได้ประเมินผลตนเองด้วย ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ และคณะ (2544, หน้า 124-141) กล่าวว่า การที่เด็กจะเรียนอย่างมีความสุขจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญ คือกระบวนการศึกษาโดยเฉพาะการประเมินผลควรมีการประเมินความสามารถในการเรียนของเด็กในส่วนเนื้อหาและกระบวนการที่ควรจะเป็นตามระดับชั้นเรียนและความสอดคล้องกับอายุเพื่อจะได้รู้ว่าเด็กจะต้องได้รับการช่วยเหลือ สนับสนุนส่งเสริมมากน้อยเพียงไรจึงจะทำให้เขาทำได้เต็มตามศักยภาพมากกว่าที่จะมีการประเมินผลและนำมาจัดอันดับให้เด็กซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกไม่ดี และทำให้ไม่เกิดความสุขในชั้นเรียน

วิเศษ ชิดวงศ์ (2544, หน้า 37-38) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียนไว้ ดังนี้

1. เด็กควรได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จอยู่เสมอ ได้รับการชมเชย การเสริมแรง ตลอดจนการทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดจนเกิดผลสำเร็จและจนเกิดความกล้าแสดงออกในสิ่งที่ดี
2. เด็กได้รับการปฏิบัติจากครูและบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นกัลยาณมิตร
3. เด็กได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนุกสนาน น่าสนใจ ชวนติดตาม เป็นบทเรียนที่ช่วยให้ค้นพบตัวเองรักและเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ได้ประเมินตนเองอยู่เสมอ
4. เด็กได้เรียนรู้สิ่งที่มีความหมาย และนำไปใช้ปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

จากที่ได้กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียนคือ ความสนใจในการเรียน นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน รักและเห็นคุณค่าของตนเอง รู้จักการปรับตัว ได้รับการสนับสนุนในด้านการเรียน ได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ ได้ทำกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อมุ่งพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการคิด และนำสิ่งที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

แบบวัดความสุขในการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีผู้ศึกษาและให้แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้กับความสุขในการเรียนไว้ ดังนี้

จันทรรัตน์ วงศ์อารีย์สวัสดิ์ (2542, หน้า 52) ได้สร้างแบบวัดความสุขในการ ของนักศึกษาพยาบาล ประกอบด้วยข้อคำถามที่เป็นลักษณะของผลผลิต (Product) ที่เกิดขึ้นภายหลังที่นักศึกษาได้รับการสอนโดยใช้วิธีประยุกต์หลักการเรียนของซิดเคอร์ริง และแกมสันจากผู้สอน โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนอย่างมีความสุข แล้วกำหนดกรอบแนวคิดและรายการของแบบสอบถามโดยใช้องค์ประกอบ การเรียนรู้อย่างมีความสุข จากนั้นจึงสร้างข้อคำถามตามกรอบแนวคิดขององค์ประกอบการ เรียนอย่างมีความสุข โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน (60 ข้อ) คือ

1. ด้านความรักและศรัทธา (14 ข้อ)
2. ด้านเห็นคุณค่าการเรียนรู้ (9 ข้อ)
3. ด้านเปิดประตูสู่ธรรมชาติ (10 ข้อ)
4. ด้านมุ่งมั่นและมั่นคง (9 ข้อ)
5. ด้านดำรงรักษาไมตรีจิต (9 ข้อ)
6. ด้านชีวิตที่สมดุล (9 ข้อ)

โดยสร้างแบบวัดเป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ ตั้งแต่ระดับ “เป็นความจริงมาก ที่สุด” ถึง “ไม่เป็นความจริง” กรณีในการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยในการเรียนรู้อย่างมีความสุข พิจารณาจากคะแนนดิบที่ได้มาจากมาตรประเมิน ซึ่งกำหนดระดับคะแนนไว้ในแบบวัดการเรียนรู้อย่างมีความสุขเป็น 4,3,2,1 แล้วนำมาแปลงเป็นคะแนนมีความหมายดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	การแปลผล
3.50–4.00	การเรียนอย่างมีความสุขอยู่ในระดับมาก
2.99–3.49	การเรียนอย่างมีความสุขอยู่ในระดับปานกลาง
2.48–2.98	การเรียนอย่างมีความสุขอยู่ในระดับน้อย

ศักดิ์สิทธิ์ สีหลวงเพชร (2544, หน้า 38) สร้างแบบวัดการเรียนรู้อย่างมีความสุข ได้แก่

1. แบบสัมภาษณ์นักเรียน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์นักเรียนเพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนและการเรียนอย่างมีความสุข โดยศึกษา

แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุขจากหนังสือ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้ว กำหนดรายการ สัมภาษณ์โดยใช้องค์ประกอบการเรียนรู้อย่างมีความสุข และกระบวนการจัดการเรียนการสอน เป็นกรอบแนวคิดในการสัมภาษณ์จากนั้นจึงสร้างแบบสัมภาษณ์ นักเรียนตามกรอบแนวคิดขององค์ประกอบและกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีความสุข

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน เป็น เครื่องมือ ที่ใช้ในการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน โดยศึกษา แนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้อย่างมีความสุข แล้วกำหนด กรอบ แนวคิดและรายการของแบบสอบถามจากตัวบ่งชี้ของการเรียนรู้อย่างมีความสุข จากนั้นจึง สร้างข้อคำถามจากตัวบ่งชี้ของการเรียนรู้อย่างมีความสุข โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านที่เกี่ยวกับตนเอง ด้านที่เกี่ยวกับวิชาเรียน ด้านที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพกับคน อื่น และด้านที่เกี่ยวกับบรรยากาศในการเรียน โดยสร้างแบบวัดเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ระดับ “มากที่สุด” ถึง “น้อยที่สุด” ข้อคำถามมีทั้งด้านที่เป็นเชิงบวกและเชิงลบ รวม 63 ข้อ จำนวนข้อคำถามของ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนในแต่ละด้าน มี ดังนี้

ด้าน	ข้อที่	รวม
เกี่ยวกับตนเอง	1-16	16
เกี่ยวกับวิชาเรียน	17-33	17
เกี่ยวกับสัมพันธภาพกับคนอื่น	34-48	15
เกี่ยวกับบรรยากาศในการเรียน	49-63	15

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ใช้วิธีกำหนดน้ำหนักโดยการสมมติ (Arbitraty Weighting) จากน้ำหนัก 1 หน่วย ถึง 5 หน่วย ตามลำดับดังนี้ในข้อความที่เป็นทางด้านเชิงบวก (Positive) ในข้อความที่เป็น ทางด้านเชิงลบ (Negative)

ด้านเชิงบวก (Positive)			ทางด้านเชิงลบ (Negative)		
มากที่สุด	5	คะแนน	มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	4	คะแนน	มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน	ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน	น้อย	4	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน	น้อยที่สุด	5	คะแนน

สายสมร โลหะกิจ (2546, หน้า 30) ได้สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีการเรียนอย่างมีความสุข โดยศึกษาทฤษฎีและวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีการเรียนรู้อย่างมีความสุข จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วกำหนดกรอบแนวคิดและรายการของแบบสอบถามจากตัวบ่งชี้ของการเรียนอย่างมีความสุข แล้วจึงสร้างข้อคำถามจากตัวบ่งชี้ของการเรียนอย่างมีความสุข ด้านที่เกี่ยวกับวิชาเรียน ด้านที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพกับคนอื่น และด้านที่เกี่ยวกับบรรยากาศในการเรียน โดยสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตั้งแต่ระดับ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ถึง “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง”

การแปลความหมายของคะแนนความคิดเห็นของนักเรียน ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนอย่างมีความสุข ใช้เกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5
เห็นด้วย	ให้	4
เฉยๆ	ให้	3
ไม่เห็นด้วย	ให้	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1

เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน โดยวิธีการเรียนอย่างมีความสุข แปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น	
4.51-5.00	แปลความหมายว่า	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.51-4.50	แปลความหมายว่า	เห็นด้วย
2.51-3.50	แปลความหมายว่า	เฉยๆ
1.51-2.50	แปลความหมายว่า	ไม่เห็นด้วย
1.00-1.50	แปลความหมายว่า	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ใช้วัดความสุขในการเรียน ซึ่งศักดิ์สิทธิ์ สีหหลวงเพชร (2544, หน้า 38) พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข มาปรับปรุงภาษาในแต่ละข้อคำถามให้เหมาะสมกับนิยามที่สร้างขึ้นจำนวน 30 ข้อ ประกอบด้วย 4 คือ 1) ด้านผู้เรียน 2) ด้านครูผู้สอน 3) ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

และ 4) ด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มีระดับคำตอบ 5 ระดับ ได้แก่

5	หมายถึง มีความสุขมากที่สุด
4	หมายถึง มีความสุขมาก
3	หมายถึง มีความสุขปานกลาง
2	หมายถึง มีความสุขน้อย
1	หมายถึง มีความสุขน้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกทักษะ

ทัศนีย์ แสงศรีจันทร์ (2552, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลของการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้อักษรและคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้อักษรและคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.8056 หมายความว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 80.56. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง My Lifestyle กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพียงพิศ เล็กน้อย (2559, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 1 (ดอนสักผดุงวิทย์) ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 มีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7619 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 76.19 นักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริรณภา จันทร์เปล่ง (2559, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลของการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กิจกรรม KWL- Plus ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสมเด็จ ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กิจกรรม KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับดี คือมีค่าดัชนีประสิทธิผลรวมเฉลี่ยเท่ากับ 75.67 สูงกว่าเกณฑ์ 70 ที่กำหนดไว้ แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าด้านการเรียนร้อยละ 75.67 ชุดฝึกทักษะการอ่านที่มีประสิทธิผลมากที่สุด คือ ชุดที่ 8 เรื่อง Shark (E.I. = 81.22) รองลงมาคือชุดที่ 7 เรื่อง The young rider (E.I. = 79.59)

เยาวภา ดาศรี (2560, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลการพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My Lifestyle กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสายตรี 16 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My Lifestyle กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.5775 ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 57.75

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การนำชุดฝึกทักษะมาใช้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ รวมทั้งการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นเนื่องจากชุดฝึกทักษะเป็นสื่อหรือกิจกรรมประเภทหนึ่งที่ครูสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้แก่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อทบทวนเนื้อหาความรู้ต่างๆ ที่เรียนไปแล้ว จนกระทั่งสามารถนำความรู้ไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ ถูกต้อง คล่องแคล่ว และแม่นยำ ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นอีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างและและพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างเต็มตามศักยภาพ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค TBL

บัญชา อยู่ยง (2551, หน้า 34-35) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 20 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปาริฉัตร ไสยอด (2552, หน้า 75-79) ได้ศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จำนวน 35 คน พบว่า (1) คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับและอุปสรรคในการเรียนการอ่านแบบเน้นงานปฏิบัติดังนี้ ประโยชน์ที่ได้รับคือการได้โอกาสในการทำกิจกรรมที่หลากหลาย การสร้างปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนระหว่างทำงานและเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนรวมทั้งความรู้ด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอย่างไรก็ตามผู้เรียนบางคนมีความเห็นว่ายังประสบปัญหาในการเรียนอยู่บ้างกล่าวคือมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาและเวลาในการทำงานปฏิบัติไม่เพียงพอ

เพ็ญภา บำรุงสุข (2553, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาในท้องถิ่นโดยบูรณาการกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาในท้องถิ่นโดยการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียน ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.02/93.20 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด

ศิริญา ทางนะที (2555, หน้า 65–68) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (TBL) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (TBL) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.75/76.22 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลการพัฒนาทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (TBL) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.6232 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 62.32 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แบบเน้นภาระงาน (TBL) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมาก

จิราพร พวงประดิษฐ์ (2556, หน้า 99) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ โรงเรียนดงมันพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25 จำนวน 26 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเฉลี่ยร้อยละ 71.85 และมีจำนวน นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 73.07 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) นักเรียนมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูงขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 76.92 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้

สรลาลี หลงแย้ม (2556, หน้า 118-125) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะฟังพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ผลการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมีทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศจะเห็นได้ว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเทคนิค TBL เป็นการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเนื่องจากวิธีการดังกล่าวเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยผ่านงานปฏิบัติที่สอดคล้องกับการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเป็นการฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้ความสามารถในการอ่านและการเขียนในระดับสูงขึ้นไป นอกจากนี้ยังนักเรียนยังมีความมั่นใจในการอ่านและการเขียนมากขึ้นเกิดความพึงพอใจและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ KWL Plus

ศุภร จินดาเวช (2549, หน้า 104-128) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus ของโรงเรียนอุทุมพร ภาควิชาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ผลปรากฏว่า 1) ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความคิดเห็นของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus โดยภาพรวม นักเรียนมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ปราณี มูลสาร (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประสิทธิภาพการสอนวิชา ประวัติศาสตร์โดยใช้สื่อประสมตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL Plus โดยมีกลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 35 คน ซึ่งมีแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาประวัติศาสตร์สื่อการสอนประสมด้วยเทคนิค KWL Plus และแบบสอบถามความ พึงพอใจเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นสถิติ ในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนโดยใช้สื่อประสมตามแผนการสอนแบบ KWL Plus ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจใฝ่รู้ในการฝึกทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน สรุป และนำเสนอผลงานด้วยตนเองได้มีประสิทธิภาพของขบวนการเท่ากับ 85.90 และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับ 83.75 ส่วนประสิทธิผลของวิธีการสอนมีค่าเท่ากับ 0.711078 และค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus อยู่ในระดับดีมากคือ 4.26

อาภรณ์พรพรรณ พงษ์สวัสดิ์ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิค K-W-L Plus พบว่า ความสามารถทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธี K-W-L Plus แตกต่างกันได้ โดย คะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้และความคิดเห็นที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธี K-W-L Plus อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

มนภรณ์ ใจรู้ออบ (2551, หน้า 67-91) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาผลการ เรียนรู้ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิค KWL Plus กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนดอนเจดีย์พิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 2 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL Plus แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ แบบสอบถามความคิดเห็นของ นักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL Plus การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ (t-test) แบบ Dependent และการ วิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL Plus แตกต่างกันได้

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ 2) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL Plus อยู่ในระดับมากทุกด้าน

ฉลวด สิทธิคุณ (2552, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปีที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ K-W-L Plus มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการสอนอ่านแบบ K-W-L Plus อยู่ในระดับมากที่สุด

จิตรลดา คนยืน (2550, หน้า 70-74) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กลวิธีสอนแบบ KWL PLUS เพื่อพัฒนาการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี เขต 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 25 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง พบว่า 1) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กลวิธีสอนแบบ KWL PLUS หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.80 คิดเป็นร้อยละ 82.20 อยู่ในระดับดีมาก 2) ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) เจตคติต่อกิจกรรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีสอนแบบ KWL PLUS ของนักเรียนอยู่ในระดับดี

จิตตภัทร์ ทับสิงห์ (2554, หน้า 86-110) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธี KWL PLUS และวิธี MIA ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนบ้านเขาตะกรุปพัฒนา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 54 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง พบว่า 1) นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธี KWL PLUS และ วิธี MIA มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธี KWL PLUS กับ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธี MIA มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.46 และ 74.26 ตามลำดับซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

คะเนิงนิตย์ ม่วงลี (2553, หน้า 60) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธี KWL-Plus โดยมีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้วิธี KWL-Plus ผลปรากฏว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้วิธี KWL- Plus สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

นฤมล งอยพาลา (2554, หน้า 122-129) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการอ่านจับใจความ การคิดวิเคราะห์และความรับผิดชอบต่อการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ KWL PLUS และการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL PLUS ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 91.97/87.10 ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.27/80.15 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL PLUS มีค่าเท่ากับ 0.7925 ส่วนดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีค่าเท่ากับ 0.6804 3) นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL PLUS และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีคะแนนเฉลี่ยการอ่านจับใจความ การคิดวิเคราะห์ และความรับผิดชอบต่อการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ KWL PLUS มีคะแนนเฉลี่ยการอ่านจับใจความ การคิดวิเคราะห์ และความรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การสอนด้วยเทคนิค KWL Plus เป็นวิธีการสอนอ่านที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสได้ระดมพลังสมองโดยการอภิปรายและการตั้งคำถามและเพื่อแสดงความคิดเห็นทำให้นักเรียนดึงเอาความรู้และประสบการณ์เดิมมาใช้ การใช้ทักษะการคิดตอบคำถาม และเขียนสรุปย่อด้วยแผนภูมิความหมายทำให้นักเรียนถ่ายโอนทักษะการอ่านไปสู่การเขียนเป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านสามารถเขียนสรุปความได้ดีขึ้นและบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ฉลวด สิทธิคุณ (2552, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ความสามารถด้านการ

อ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ K-W-L Plus A มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการสอนอ่านแบบ K-W-L Plus A อยู่ในระดับมากที่สุด

พนอ สงวนแก้ว (2554, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่ามะขามวิทยาจำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับดี 2) คะแนนความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 หมายถึงระดับใหญ่มาก 3) ความพึงพอใจต่อการอ่านแบบเพิ่มขยายอยู่ในระดับมาก 4) คะแนนหลังเรียนและสอบซ้ำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 หมายถึงนักเรียนมีความคงทนในเรียน และ 5) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบเป็นด้านบวก

วิภาณี เพ็งเนตร (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบภาระงานเพื่อยกระดับความสามารถในการทำข้อสอบ TOEIC ด้านทักษะการอ่านสำหรับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ผลของการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบภาระงานเพื่อยกระดับความสามารถในการทำข้อสอบ TOEIC ด้านทักษะการอ่าน สูงกว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงชันอันเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ดุสิตา แดงประเสริฐ (2549, หน้า (61-162) ศึกษาเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus เปรียบเทียบทักษะการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus พบว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทักษะการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

วันเพ็ญ เรืองรัตน์ (2549, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า ผู้เรียนมี ความสามารถด้านการใช้ภาษา รูปแบบภาษา และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้น และทำ ทายในขณะที่ปฏิบัติงานและทำชิ้นงานด้วยตนเองใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน

วิสิฐฐา แรงเขตรการ (2551, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง การสอนแบบ K-W-L Plus เพื่อเพิ่มพูนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น พบว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นและอยู่ในระดับปานกลาง และทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น และอยู่ในระดับดีหลังได้รับการสอนแบบ K-W-L Plus

นันทมนัส คำเอก (2551, หน้า 49-52) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนผึ้งวิทยา จังหวัดราชบุรี พบว่า ระดับความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มี ต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

วรวงศ์ เสงวนกุล (2551, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการเขียนด้วยการ จัดการเรียนรู้แบบ KWL และการคิดแบบหมวก 6 สี กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมารีรักษ์ จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนจำนวน 12 แผน มีขั้นตอนการเรียน 4 ขั้นตอน คือ เตรียมความรู้ก่อนอ่าน (what do you know = K) และ (what do you want to know = W) เพื่อตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านโดย การตั้งคำถาม ขั้นตอนที่ 2 คือ การใช้ความคิดแบบหมวก 6 ใบ เพื่อช่วยกระตุ้นผู้เรียน ขั้นตอนที่ 3 (what did you I can - L) เขียนคำตอบที่ได้จากการอ่าน ขั้นตอนที่ 4 คือ ขึ้น

การเขียนสรุปโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และแบบประเมินการตรวจชิ้นงานเขียนเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลที่ได้จากการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนดีขึ้นตามลำดับและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด 70:70

ธีรัชมา ทันใจชน (2552, หน้า 77-107) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์และเขียนแผนภาพความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 17 คน โรงเรียนบ้านหนองปรือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กาญจนบุรี เขต 4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus แบบทดสอบวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ แบบประเมินความสามารถในการเขียนแผนภาพความคิด และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ 2) ความสามารถในการเขียนแผนภาพความคิดหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ภาพรวมอยู่ในระดับสูง 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

กาญจนา แก้วสี (2555, หน้า 63-66) ได้ศึกษาการสอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบางพรหม การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบางพรหม กรุงเทพมหานคร ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปีติมาส จีววิเศษ (2555, หน้า 76-89) การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และการคิดวิเคราะห์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ KWL Plus และแบบปกติ พบว่า 1. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ KWL Plus มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ KWL Plus มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TBL แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับเทคนิค KWL Plus มีผลให้การพัฒนาทักษะการเขียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นเนื่องจากการสอนด้วยเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ระดมพลังสมองโดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองทำให้นักเรียนถ่ายโอนทักษะการอ่านไปสู่การเขียน ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะการเขียนได้ดีขึ้นและบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

กัลย์ชลาภรณ์ มหาพัฒน์ไทย (2548, บทคัดย่อ) ศึกษาผลการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ เขตธนบุรี พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีดังกล่าว มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พร้อมทั้งมีเจตคติและความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย

นิรมล วรมัต (2551, หน้า 60-63) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองสวรรค์ (ไชยเชิวงพิณ) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 22 คนเลือกโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง

แบบแผนของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) พบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษก่อนเรียนเท่ากับร้อยละ 30.13 และหลังเรียนเท่ากับร้อยละ 68.30 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 2) นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ใน ระดับดีโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 4.03 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เท่ากับ 0.37

สุภัทรา ราชายนต์ (2551, หน้า 50-52) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ จำนวน 40 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถ ด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีเจตคติต่อการเรียนการเขียน ภาษาอังกฤษดีวก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นพรัตน์ พงษ์สุข (2552, บทคัดย่อ) ผลการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธี เค ดับเบิลยู แอล-พลัส ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดจอมคีรีนาคพรตสังกัดเทศบาลนคร นครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 30 คน ซึ่งได้มาโดย วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ 1) แผนการ สอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธี เค ดับเบิลยู แอล-พลัส 2) แบบทดสอบวัดความเข้าใจใน การอ่านภาษาอังกฤษ 3) แบบวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า 1) นักเรียนที่ ได้รับการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธี เค ดับเบิลยู แอล-พลัส มีความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียน จำนวนร้อยละ 86.67 ของนักเรียนทั้งหมด ที่ได้รับการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธี เค ดับเบิลยู แอล-พลัส มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการ สอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธี เค ดับเบิลยู แอล-พลัส มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาวิตรี เถาว์โท (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมเสียงหัวเราะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัย พบว่า 1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเสียงหัวเราะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมเสียงหัวเราะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus หลังการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก

ธนิต คงเจริญสุข (2555, หน้า 61) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโพนครก ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL-Plus) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ โดยใช้วิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL-Plus) โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี

พรรณพร วิริยสกุลพันธ์ (2558, บทคัดย่อ) การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีเค ดับเบิ้ลยู แอล พลัส (KWL - Plus) กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์สมุทราการ ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ เค ดับเบิ้ลยู แอล พลัส (KWL-Plus) มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธี เค ดับเบิ้ลยู แอล พลัส (KWL-Plus) มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี เค ดับเบิ้ลยู

แอล พลัส (KWL-Plus) มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus ส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษอาจเพราะการสอนด้วยเทคนิคดังกล่าวเน้นการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทั้งการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคลทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน มีความสนใจใฝ่เรียนรู้ เป็นการส่งเสริมและพัฒนากการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ได้แก่การฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างเต็มศักยภาพ

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สุพัตรา กองทรัพย์ (2549, หน้า 62-66) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนทุ่งเสลี่ยมชนูปถัมภ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 96.90- 98.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างการใช้ชุดการสอนและหลังการใช้ชุดการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80/80 3) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรม แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด

สุวรรณทนา ชื่นอยู่ (2549, หน้า 68) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉลี่ยร้อยละ 60 ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รัตนา เจงวิบูลพงศ์ (2550, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการสอนอ่านโดยใช้กลยุทธ์ KWL-Plus ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลยุทธ์ KWL-Plus มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับคงเดิม และความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ

สมพร ช่วยแทน (2551, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญตามแนวทางการเรียนรู้แบบ KWL ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมาบอำมฤต จังหวัดชุมพร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญตามแนวทางการเรียนรู้แบบ KWL จำนวน 10 ชุด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญตามแนวทางการเรียนรู้แบบ KWL จำนวน 30 ชุด และ แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญตามแนวทางการเรียนรู้แบบ KWL ผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญตามแนวทางการเรียนรู้แบบ KWL มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อุณละออ ศรีกุลจันทร์ (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยผลการใช้กิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติต่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโป่งสำราญ จังหวัดหนองคาย พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติต่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 50.21 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.29 ซึ่งคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50

พัชรี วากเนอร์ (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแบบรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการคิดสู่การเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) ปีการศึกษา 2550 จำนวน 32 คน พบว่า การพัฒนาแบบรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาทักษะการคิดสู่การเขียนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพด้านกระบวนการเท่ากับ 82.91 และมีประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์เท่ากับ 80.10

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.00 และ 24.03 ตามลำดับ และคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.69

จิราภรณ์ บุญณรงค์ (2554, บทคัดย่อ) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค KWL กับวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค KWL สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค KWL หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พนิดา สมัยคมสัน (2555, บทคัดย่อ) ศึกษาผลการใช้เทคนิค KWL-Plus ต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชโอรส พบว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโดยรวมจากการทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ KWL-Plus Technique อยู่ในระดับสูง

อภิวัฒน์ คนใจบุญ (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยแบบฝึกทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษกับกลวิธีการสอนแบบ KWL-Plus เรื่อง Mae Chaem : Unseen Culture and Heritage Town ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL-Plus เรื่อง Mae Chaem : Unseen Culture and Heritage Town พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิราพร ประพัชรานนท์ และคณะ (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดท่าศาลารวม (เรือนบุญदानาลัย) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียว (One group pretest-posttest design) ผลการศึกษาพบว่า

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) อยู่ในระดับดี

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียน

วารุณี ทีนา (2551, บทคัดย่อ) การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้านการเรียนรู้อย่างมีความสุข ของนักเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 พบว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้านการเรียนรู้อย่างมีความสุข ของผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มี 2 องค์ประกอบ 20 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมและเป็นไปได้ที่จะปฏิบัติตาม คือ 1) องค์ประกอบความสุขกาย มี 12 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมมากที่สุดคือ รู้จักเลือกรับประทานอาหารที่มีประโยชน์และสะอาด และตัวบ่งชี้ รู้จักรักษาความสะอาดของเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัย 2) องค์ประกอบความสุขใจ มี 10 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมมากที่สุดคือ พึงพอใจในการกระทำที่พิจารณาว่าถูกต้อง และตัวบ่งชี้รู้จักตน และเข้าใจตนเองดี ตัวบ่งชี้ ทำประโยชน์แก่หมู่คณะ และตัวบ่งชี้ให้ความร่วมมือ และบำเพ็ญตนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม โดยเกณฑ์การประเมินแต่ละองค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมีความเหมาะสมมากที่สุด

ธารณ์ ทองงอก (2555, บทคัดย่อ) พบว่า องค์ประกอบหลักของการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านเพื่อน ด้านโรงเรียน ด้านครอบครัว และชุมชน ซึ่งทั้ง 5 องค์ประกอบประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 20 ตัวบ่งชี้ และตัวบ่งชี้ย่อย 73 ตัวบ่งชี้ ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลเชิงโครงสร้างการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา กับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลัดดา หวังภษิตและคณะ (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสาธิต สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พบว่า การทดลองก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การประเมินความสุขในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองแต่ละช่วง (5 ช่วง) เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ ระดับ .01 การสังเกตพฤติกรรมในการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้ง 5 ช่วงพบว่าร้อยละ 80 – 85 ของผู้เรียนทั้งหมดมี ความสุขในการเรียนรู้อยู่ระดับมากและจากการวิเคราะห์ แบบบันทึกการสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักเรียนของกลุ่ม ทดลองภายหลังการทดลอง พบว่า นักเรียนสนใจและให้ความร่วมมือในการเรียนรู้และมีความสุขในการเรียนรู้ เมื่อ พิจารณาแล้วรูปแบบมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาความสุขในการเรียนรู้ของ นักเรียนโรงเรียนสาธิต สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาต่อไป

อิสรา จิตตะโล (2559, หน้า 386) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้อย่างมี ความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัว แปรอิสระกับการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ 2) เพื่อ พัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดล ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ 3) เพื่อศึกษาตัวแปรอิสระที่มี อิทธิพลทั้งทางตรง ทางอ้อม และอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการเรียนรู้ที่มีความ สุขของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ จำนวน 1,000 คน จาก 30 โรงเรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่าง แบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ที่มีความ สุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ บรรยากาศในห้องเรียน ความเหมาะสมของบทเรียน กิจกรรมในการเรียนการสอน สื่อใน การเรียนการสอน การประเมินผลการเรียนการสอน และคุณลักษณะของครู

สรุปได้ว่ามีนักวิจัยชาวไทยจำนวนมากที่นำเอาการจัดการเรียนรู้แบบ เน้นงานปฏิบัติเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ KWL-Plus ไปใช้ในการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และพบว่าหลังการนำไปทดลองใช้แล้วผู้เรียนได้รับการ พัฒนาด้านการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นจึงนับว่า การจัดการเรียนรู้แบบ เน้นงานปฏิบัติเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ KWL-Plus เป็นเทคนิคการสอนที่ดี สมควรนำไปใช้ในการพัฒนาต่อไป

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศทำให้ทราบว่าการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะด้วยเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus

การใช้เทคนิค TBL จะช่วยให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับรูปแบบของภาษา มีความมั่นใจในการใช้ภาษาและสามารถปรับใช้ให้เข้ากับสถานการณ์หรือบริบทที่เปลี่ยนแปลงทั้งภายในห้องเรียนและชีวิตจริงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมโดยผ่านการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TBL การใช้เทคนิค KWL Plus เป็นกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมในการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกใช้สมองการใช้เทคนิค KWL Plus โดยการอ่านการวิเคราะห์และพิจารณาเนื้อเรื่องที่อ่านในขณะนั้น สร้างความมั่นใจในตนเองขณะเรียนผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้ตระหนักในกระบวนการ ทำความเข้าใจตนเอง วางแผน ตั้งจุดมุ่งหมาย ตรวจสอบความเข้าใจตนเอง มีการจัดระเบียบข้อมูลเพื่อการดึงมาใช้ภายหลังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค TBL

Carless (2002, pp. 389–396) ได้ศึกษา การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับผู้เรียนอายุน้อย (Young learners) ระดับประถมศึกษาในฮ่องกง โดยศึกษาพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน และมีรายการศึกษา 4 ประการ ดังนี้ การส่งเสียงดังและความไม่มีระเบียบวินัย (Noise/indiscipline) การใช้ภาษาแม่ (Mother tongue) การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในงานปฏิบัติ (Pupil involvement) และบทบาทกิจกรรมการวาดภาพระบายสีกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้เป็นผู้เรียนระดับประถมศึกษาในฮ่องกง อายุ 6–7 ปี จำนวน 3 ห้องเรียนแต่ละห้องเรียนมีผู้เรียนเฉลี่ย 36 คน มีผู้สอนจำนวน 3 คน มีประสบการณ์การสอนไม่น้อยกว่า 2 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอน จำนวน 15 แผน ด้วยวิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า 1) การส่งเสียงดังและความไม่มีระเบียบวินัยเกิดจากผู้เรียนไม่เข้าใจคำสั่งว่าต้องทำอะไร งานปฏิบัติที่ง่ายหรือยากเกินไปทำให้ใช้ระยะเวลาทำงานปฏิบัติสั้น และลักษณะของงานปฏิบัติที่ทำให้ผู้เรียนส่งเสียงดัง 2) การใช้ภาษาแม่พบว่า เกิดจากความซับซ้อนทางภาษาที่สองและงานปฏิบัติที่เสรีไม่กำหนดการทำงานปฏิบัติทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สอนในการออกแบบกิจกรรมและปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน 3) ความร่วมมือของผู้เรียนในการใช้ภาษา พบว่า การจัดผู้เรียนปฏิบัติงานเป็นกลุ่มๆ ละ 5–6 คนนั้นมีการใช้ภาษาในการทำงานมากแต่ยังมี 1–2 คนในกลุ่มที่ไม่ค่อยให้ความร่วมมือ ทั้งนี้ควรมีการเปลี่ยนเวียนบทบาทผู้นำกลุ่มบ้าง 4) การวาดภาพระบายสี ผลการศึกษาพบว่า ไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากผู้เรียนไม่ได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานทำให้เกิดการโต้แย้งว่าในความเป็นจริงผู้เรียนได้ประโยชน์จากการวาดภาพมากน้อยแค่ไหน

Lochana & Deb (2006, pp. 888–89) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนสอนโดยกระบวนการสอนเพื่อการสื่อสารรวมกับการสอนโดยเน้นงานปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมชายบาสาเวชวารา (The Basaveshwara Boys High School) พบว่า ผู้เรียนมีศักยภาพทางภาษาสูงขึ้นโดยพิจารณาจากผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนพบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วยผู้เรียนทั้งสิ้น 31 คน แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนจำนวน 28 คน ได้คะแนนสูงกว่าครั้งแรกโดยมีคะแนนตั้งแต่ 10 คะแนนขึ้นไปทั้งสิ้น และมีเพียง 2 คนเท่านั้นที่ได้คะแนนต่ำกว่า 9 คะแนน ส่วนผู้เรียนอีก 1 คนไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ นอกจากนั้นผลการสังเกตชั้นเรียน และสัมภาษณ์ผู้เรียนยังบ่งบอกอีกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนและมีความมั่นใจในใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้น

John W. Pelley (2007, p. 70) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความมั่นใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบ แบบวัดความมั่นใจ และแบบฝึก ผลจากการศึกษาค้นคว้าจากการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาในขณะที่การทำแบบทดสอบเกิดทักษะการเรียนรู้ขณะปฏิบัติงานเป็นทีม รวมทั้งมีแรงจูงใจต่อการจัดกิจกรรมแบบเน้นภาระงาน ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานทำกิจกรรมภายในกลุ่มมีการเรียนรู้ทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหาส่งผลให้ผลการเรียนของนักเรียนมีพัฒนาการเรียนเพิ่มขึ้น

Murphy (2007, pp. 107–129) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนที่มีรูปแบบเน้นงานปฏิบัติ เรื่อง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างงานปฏิบัติกับนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนจากประเทศต่างๆ 7 ประเทศ จำนวน 8 คน คือ ฮองกง อิหร่าน อิตาลี เกาหลี (2 คน) สเปน ตุรกี และเวเนซุเอล่า ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ผลการศึกษาพบว่า 1) ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีการในการปฏิบัติงานส่งผลให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ด้าน คือ ความถูกต้องของการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อน 2) ความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ กล่าวคือ นักเรียนจะมีวิธีการในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน และผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าในการสร้างงานที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติควรคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนเพื่อที่จะได้ออกแบบงานให้เหมาะสมต่อไป

Nazenin Ruso (2007, p. 270) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและการเพิ่มประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการ การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (TBL) ในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ห้อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม บันทึกประจำวัน และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า การใช้วิธีการสอนแบบเน้นภาระงานในชั้นเรียนการสอนภาษาอังกฤษทำให้การพัฒนาการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และสามารถนำไปปรับปรุงบูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ได้

จากการศึกษางานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค TBL สรุปได้ว่ากระบวนการการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติภายในประเทศพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการดังกล่าวสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของผู้เรียนสูงขึ้นจึงกล่าวได้ว่าการใช้เทคนิค TBL กระบวนการการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค KWL Plus

Carr and Ogle (1987, pp. 626–631) ได้ศึกษากลวิธีการใช้เทคนิค KWL PLUS เพื่อพัฒนาความสามารถในการเข้าใจและการสรุปความ โดยทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาซึ่งเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักเรียนที่อยู่ในโครงการสอนซ่อมเสริมโดยใช้วิธีการสังเกต และสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนสามารถถ่ายโอนการใช้เทคนิค KWL PLUS ไปสู่สถานการณ์การอ่านเรื่องใหม่ได้ รวมทั้งมีความเข้าใจในการอ่านตลอดจนมีทักษะในการอ่านย่อความดีขึ้น

Lewis (1999, pp. 114–127) ได้พัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธีการสร้างวินัยในตนเองในการเรียนที่ใช้การเลียนแบบทางสังคมและเทคโนโลยีในห้องเกรด 4 ที่เรียน แบบร่วมมือโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ K-W-L โดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน โดยยึดตามความสามารถทางการใช้คอมพิวเตอร์ใช้แบบประเมินการคิดอย่างมี

วิจารณ์ญาณ (Critical Thinking Test, Level) ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณเพิ่มขึ้น

Volkan (2004, pp. 4-5) ได้ทำการวิจัย เรื่องผลสัมฤทธิ์และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อ วิชาฟิสิกส์ เรื่องความร้อนและอุณหภูมิจึงเป็นผลสะท้อนมาจากรูปแบบการสอนโดยใช้ตำราและกลวิธี การอ่าน KWL วิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์แบบทดสอบปรนัยของ โคแวนเรียน (MANCOVA) เพื่อค้นหาความแตกต่าง และการเชื่อมโยงผลสะท้อน ผลการวิจัยได้แสดงถึงเจตคติที่ดีของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนโดยใช้ตำรามีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้น และการสอนโดยกลวิธี การอ่าน KWL ทำให้ผลสัมฤทธิ์กับเจตคติของนักเรียนสูงขึ้นทั้ง 2 อย่าง

Abdel (2009, unpagged) ได้ศึกษาผลการประเมินตามสภาพจริงที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระดับพื้นฐาน และการอ่านภาษาอังกฤษเชิงอนุมานของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการประเมินตามสภาพจริงกับการประเมิน แบบปกติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระดับพื้นฐาน และการอ่านภาษาอังกฤษเชิงอนุมานซึ่งกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นปีที่ 1 ของโรงเรียนมัธยมมีนอฟ จำนวน 64 คน ในช่วงปีการศึกษา 2006 ถึง 2007 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมซึ่งใช้เทคนิคการอ่านแบบ KWL ในกระบวนการสอนอ่าน และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test ซึ่งผลปรากฏว่า การประเมินผลตามสภาพจริงโดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ KWL สามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงอนุมานสูงกว่าการประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

Muhammad and Khalid (2010, pp. 471-489) ได้ศึกษา เรื่อง ผลการใช้เทคนิคการอ่านแบบ KWL เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนเกรด 10 ของโรงเรียนมาอานซิดี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิคการอ่านแบบ KWL กับเทคนิคการอ่านแบบปกติในเนื้อหาการอ่านด้านศาสนาซึ่งกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนหญิงจำนวน 80 คน ของโรงเรียนมาอานซิดีโดยใช้สถิติ ANCOVA วิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลว่า การใช้เทคนิคการอ่านแบบ KWL ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนา

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศในการพัฒนาทักษะการเขียนสรุปได้ว่าการใช้เทคนิค TBL และเทคนิค KWL Plus ด้วยการระดมความคิด การแสดงความ

คิดเห็น การทำงานรายบุคคลเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ซึ่งการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การได้ชิ้นงานตามเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ช่วยให้ผู้เรียนมีรู้สึกมั่นใจ ภาคภูมิใจ กล้าแสดงออกและตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมากขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติงานด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระได้เรียนรู้กับสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน มีการฝึกใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และเรียบเรียงเนื้อหาก่อนการลงมือปฏิบัติจริง ทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเขียนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในขั้นตอนของเทคนิค KWL Plus ชั้น Plus เป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างยิ่งในการเขียนสรุปความโดยใช้แผนผังความคิดซึ่งเป็นการสะท้อนผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้เรื่องนั้นๆ ด้วยความเข้าใจในเนื้อหาสาระได้เป็นอย่างดีทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างความหมายในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดีทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศทำให้ทราบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะด้วยเทคนิค TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus นอกจากจะเป็นการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน เจตคติแล้วยังส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอีกด้วยทั้งนี้เพราะชุดฝึกทักษะเป็นสื่อนวัตกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงในกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคลเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกเฉพาะอย่าง นอกจากนี้การใช้เทคนิค TBL เป็นการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินั้นมีแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงโดยผ่านการปฏิบัติงาน ส่วนการใช้เทคนิค KWL Plus นั้นเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนๆ ตลอดเวลาในทุกขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการซักถามข้อสงสัย ตอบคำถามของครู และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จด้วยดีซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการวิจัยเหล่านี้มาเป็นแนวทางในการทำวิจัย และการสร้างเครื่องมือของผู้วิจัยเองซึ่งคาดหวังว่าการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ นักเรียนมีทักษะการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้เป็นการนำมาซึ่งประโยชน์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนประสบความสำเร็จ และมีคุณภาพตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี